

AMAK

Niên hoa

TÌNH THỦY BIÊN

DỊCH GIẢ: BẠCH NGỌC SUGAR

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22: Phiên ngoại: Bí mật](#)

[Chương 23: Phiên ngoại: Tuổi nguyệt hoa. \(Tuế Nguyệt Gian x Niên Hoa\)](#)

NIÊN HOA

Tĩnh Thủy Biên

dtv-ebook.com

Chương 1

Edit:Mr.Downer

Lúc Hạ Nhất Dương nghe thấy tin tức về Thẩm Lạc, là tại họp mặt bạn học cũ khoá 00 của khoa tài chính đại học LWP.

Mười mấy người trong phòng hát karaoke, micro trên tay Hầu Diễm, Hạ Nhất Dương đang uống rượu, có người tới khoác vai anh, kề sát mặt nói chuyện.

“Cậu biết chuyện Thẩm Lạc trở về chưa?”

Động tác giơ bình rượu của Hạ Nhất Dương dừng một chút: “Khi nào?”

“Cuối tuần trước, Hầu Diễm có mời cậu ta, nhưng cậu ta bảo là đang chỉnh lại giờ giấc, hẹn lần sau.”

Hạ Nhất Dương nhìn về phía Hầu Diễm, tuy nói đều là người sắp hơn ba mươi lăm, nhưng so với một đám bạn học nam vừa đến tuổi trung niên liền đầu hói bụng bia, Hầu Diễm bảo dưỡng hoàn toàn giống như một cô gái trẻ tầm chừng hai mươi có da dẻ mịn màng, vừa sành điệu vừa biết trang điểm.

“Hạ Nhất Dương!” Hầu Diễm gọi anh, “Đừng uống rượu nữa, đến đây hát!”

Hạ Nhất Dương cầm mic, chọn bài “”, nhưng cũng không vội hát: “Thẩm Lạc trở về rồi?” Anh hỏi Hầu Diễm.

“Tôi không nói với cậu à?” Hầu Diễm hát có hơi high, đứng nghiêng nghiêng ngả ngả, suýt chút nữa té vào người Hạ Nhất Dương, “Tôi nói cho cậu biết.” Cô đưa tay, nhẹ nhẹ vỗ mặt Hạ Nhất Dương, “Lần sau họp mặt ấy, cậu không còn là tên đẹp trai nhất trong chúng ta rồi, Thẩm Lạc bây giờ già có mùi vị gì đây.”

Hạ Nhất Dương cười: “Mùi vị gì, vị thịt khô?”

Hầu Diễm bó tay nói: “Nhiều năm qua như vậy, cậu vẫn còn thích cạnh tranh với cậu ta à.”

Những lời này cũng không khó hiểu, bốn năm đại học, toàn khoa đều biết lớp A có hai người như vậy, dùng một câu khá sến rện buồn nôn lúc đó để hình dung chính là, một như thời gian kinh diễm, một như năm tháng ôn nhu.

Ám chỉ Hạ Nhất Dương cùng Thẩm Lạc.

Nhưng thực ra Hạ Nhất Dương thấy rất phiền, từ nhỏ anh biết mình trông đẹp, đẹp dễ này không tồn tại trong miệng hoặc trong mắt người khác, anh mỗi ngày nhìn gương liền biết.

Anh thật sự rất đẹp, cũng không bận tâm so sánh với người khác.

Đáng tiếc, ngoại trừ Thẩm Lạc.

Sau khi hát xong Ông hoàng nhạc K, Hạ Nhất Dương cởi vài cái nút cổ áo, ngân hàng vừa mới qua khai môn hồng*, anh trực tiếp chạy từ chi nhánh bên đó sang viên khu bên này để tham gia họp mặt, không kịp thay âu phục, Hầu Diễm ngồi bên cạnh anh, hai người vừa uống rượu vừa nói chuyện.

*Nghĩa đen là khởi đầu thuận lợi khi bắt đầu công việc vào đầu năm mới. Trong ngành ngân hàng hoặc bất cứ ngành nghề nào khác ở Trung

Quốc, khai môn hồng là một thuật ngữ để chỉ các chuẩn bị, hoạt động, chính sách marketing được thực hiện vào đầu năm để đạt được các chỉ tiêu đề ra của năm mới.

“Tôi vốn còn định mời Bạch Phương” Hầu Diễm cầm chai bia uống một hớp, “Đứa thứ hai cậu ấy sinh vẫn là con gái, một đôi bé gái, tốt đấy chứ.”

Hạ Nhất Dương lời ít mà ý nhiều: “Tốt.”

Hầu Diễm châm chọc anh: “Không có suy nghĩ gì sao?”

Hạ Nhất Dương: “Người ấy đã là vợ người ta, tôi còn có thể có suy nghĩ gì?”

Khi đó Bạch Phương là cô gái đẹp nhất khoa, cô thật xinh đẹp, cả người tựa như một đoá hoa, đi đến đâu cũng thơm ngát, Hạ Nhất Dương rất thích cô, nhưng cũng chỉ là thích, mãi cho tới khi nghe nói Thẩm Lạc theo đuổi cô thật lâu.

Hầu Diễm thở dài: “Lúc đó không phải hai người các cậu ầm ỹ rất dữ bởi vì cỡ sao?”

Hạ Nhất Dương không biết bản thân đã giải thích bao nhiêu lần: “Là cậu ta làm ầm lên, không phải tôi.”

Hầu Diễm chê cười nói: “Ai tin chứ.”

Hạ Nhất Dương lại bắt đầu thấy phiền, nét mặt anh ra vẻ cô tin hay không thì tùy, ngậm miệng uống rượu.

Hầu Diễm lại nói: “Dù sao cậu ấy cũng trở về rồi, lần sau gặp mặt thì tiêu tan hiềm khích lúc trước đi?”

Hạ Nhất Dương lạnh lùng nói: “Tôi không có hiềm khích lúc trước gì với cậu ta, tiêu tan cái rắm.”

Họp mặt đến hơn mười giờ mới giải tán, Hạ Nhất Dương một thân sặc mùi rượu kêu xe trở về nhà mình, lúc tắm rửa xong đi ra, anh đã sắp một phở, nằm trên giường nửa ngày mới bò dậy bật máy tính.

Đầu tiên là trả lời một chút thư từ trong công việc, khai môn hồng rỗng rã suốt ba tháng, khiến anh không được tan tầm trước mười giờ, chỉ tiêu cái gì đó đều để Thái Thái chỉnh lý, làm xong đưa anh xem, bởi vì ban ngày không có thời gian, những việc chỉ cần xem qua email như thế này đều phải dời đến buổi tối.

Trả lời xong toàn bộ thì cũng đã qua một giờ khuya, Hạ Nhất Dương xoa mặt, do dự một chút vẫn trèo tường* lướt INS.

*Vì Trung Quốc chặn các mạng xã hội nước ngoài như Facebook, Instagram nên phải dùng các phần mềm VPN vượt tường lửa để vào các trang này.

Anh không bật đèn, ánh sáng xanh dịu của laptop hắt lên mặt anh, đăng nhập tài khoản, gõ mật mã, đầu trang chính là một tấm ảnh chụp mây trời do Thẩm Lạc đăng lên.

Hạ Nhất Dương một tay che miệng, im lặng một lát, sau đó nhấp phải lưu lại tấm ảnh này.

Người like bức hình này của Thẩm Lạc không ít, Hạ Nhất Dương bắt động thanh sắc quét một vòng các tài khoản, sau đó nhấp vào xem vài cái tên lạ.

Không có gì đẹp, nữ cũng không đủ xinh.

Hạ Nhất Dương lui ra, sau đó mở danh sách theo dõi, bắt đầu xem những người khác.

Bạn gái trước của Thẩm Lạc, bạn gái trước trước đó, bạn gái trước trước đó nữa, rồi tới bạn gái ám muội trước đây, bạn gái ám muội trước trước đây, đến bạn gái ám muội của trước trước trước đây, hôm nay bạn gái Hàn Quốc thứ nhất của Thẩm Lạc đăng một ảnh tự chụp, Hạ Nhất Dương nhìn một vòng các tài khoản đã bấm like phía dưới.

Ừ, Thẩm Lạc không có like.

Anh tiếp tục lướt lên trên, hình như tháng trước đối phương vừa có bạn trai mới.

A, tấm này Thẩm Lạc có like.

Hạ Nhất Dương bĩu môi, anh nhìn xuống tấm ảnh đôi tình nhân này chụp chung, vẫn thấy Thẩm Lạc đẹp trai hơn.

Cũng không biết nhìn trong bao lâu, cho đến khi chuông báo điện thoại vang lên, Hạ Nhất Dương mới phát hiện chính mình hoá ra đã nhìn nguyên một đêm.

Anh thở dài một hơi, rốt cuộc vô cùng thoả mãn thoát khỏi INS.

Trước lúc ngủ, đầy đầu Hạ Nhất Dương chỉ có một câu.

Duyệt tấu chương hoàn tất, hậu cung đặc biệt ngoan, bốn cung rốt cuộc có thể an tâm.

Thói quen rình coi INS bạn gái cũ của Thẩm Lạc, Hạ Nhất Dương không biết bản thân đã dưỡng thành từ khi nào, thực ra lúc đầu anh chỉ tính đăng kí một tài khoản nhỏ, ngẫu nhiên nhìn INS của Thẩm Lạc, thời đại học Thẩm Lạc đã bắt đầu thích chụp ảnh, sau khi hấn xuất ngoại, trên INS cũng chia sẻ hầu hết là ảnh chụp, về phần tại sao lại chơi INS, Hạ Nhất Dương đoán là do ảnh hưởng từ bạn gái người Hàn mà hấn từng quen.

Thẩm Lạc đi học tại nước Mỹ, thế nên hẳn đăng tải những bức ảnh từ đường hoa San Francisco đến cầu Cổng Vàng, từ cung đường 17 dặm đến Big Sur. Những bức ảnh đó hẳn chụp rất đẹp, nhưng cũng rất xa xôi, Hạ Nhất Dương lưu giữ những bức ảnh kia, tựa như chính mình có thể gần Thẩm Lạc hơn một chút.

Sau đó, số người like ảnh dần dần tăng lên, ban đầu Hạ Nhất Dương chỉ tò mò nhấp vào xem là ai với ai, nhưng rồi anh phát hiện những người tương tác với Thẩm Lạc kỳ thực vẫn chiếm số ít.

Dường như hẳn chỉ cảm thấy hứng thú với mỹ nữ, tài khoản INS hẳn quan tâm đều là một sắc đại mỹ nhân, không có tiêu chuẩn thống nhất, nhưng nhìn thoáng qua đầu tiên sẽ cảm thấy thật xinh đẹp.

Những bạn gái cũ bị Hạ Nhất Dương để ý là vì thỉnh thoảng sẽ xuất hiện ảnh chụp chung với Thẩm Lạc.

Còn INS của Thẩm Lạc thì sao... Hẳn không chụp người, ngay cả ảnh tự chụp mình cũng không có.

Ngày hôm sau Hạ Nhất Dương thức dậy, mơ mơ màng màng lướt album ảnh trong điện thoại, theo thói quen kéo xuống dưới đáy, nhìn một bức hình chỉ có đơn độc Thẩm Lạc, do bạn gái trước của hẳn chụp, hiếm thấy rõ ràng được chính diện, mái tóc cạo kiểu bản tặc*, bởi vì mi cốt sâu sắc, tôn lên đôi mắt nội hàm kiêu ngạo.

*Một kiểu tóc của nam như trong hình.

Lúc ấy, bạn gái cũ của hẳn còn ghi là MY LOVE, phía sau quê mùa bỏ thêm một trái tim.

Hạ Nhất Dương nghĩ thầm, hiện nay tim từng hết thời rồi, bây giờ phổ biến là đánh CALL*.

*Một slang mạng bên Trung, nghĩa là bày tỏ sự yêu thích ủng hộ nhiệt tình với ai đó.

Sau khi ngân hàng kết thúc khai môn hồng, tất cả được thoải mái trải qua hai ngày nghỉ, ngay cả không động tới vòng bạn bè trong ba tháng như Thái Thái đến sáng nay cũng cập nhật một bức ảnh mình đi làm móng, ngón tay của cô gái trẻ vừa trắng trẻo vừa thon dài, sơn màu đỏ mọng, đặc biệt có hơi thở của mùa xuân.

Hạ Nhất Dương tiện tay like cho cô một cái, anh cầm chìa khoá xe, chuẩn bị đi tắm rửa cho vợ bé của mình.

Kết quả vợ bé còn chưa được rửa sạch, điện thoại của Hầu Diễm đã tới.

“Hôm nay cậu rảnh không?” Cô hỏi.

Hạ Nhất Dương: “Không phải hôm qua vừa mới gặp?”

Hầu Diễm: “Ngày hôm nay hẹn với Thẩm Lạc, ba chúng ta ăn một bữa cơm chứ?”

Hạ Nhất Dương không một chút suy nghĩ ngay lập tức cự tuyệt: “Không muốn.”

Hầu Diễm: “Tại sao không muốn?”

Hạ Nhất Dương: “Không muốn chính là không muốn.”

“Ồi dào.” Hầu Diễm mất hứng, “Cậu ngạo kiêu cái gì?”

“Tôi đã nói cậu ấy sẽ không đồng ý đâu.” Hầu Diễm mới vừa cúp điện thoại, người đàn ông đối diện cô liền bình tĩnh nói.

Hầu Diễm tròn tròn mắt: “Cậu hiểu cậu ta ghê nhỉ.”

Thẩm Lạc không nói chuyện, hẩn cuốn tay áo đến khuỷu tay, chọn vài miếng thịt dê bỏ vào trong nồi lẩu nhúng.

Hầu Diễm lấy bật lửa ra khỏi ví: “Không ngại chứ?”

Thẩm Lạc lạnh nhạt nói: “Cứ tự nhiên.”

Hầu Diễm châm điều thuốc: “Quyết định được công việc rồi?”

“Trước khi trở về đã quyết định.” Thẩm Lạc gấp thịt dê ra, hẩn liếc mắt nhìn Hầu Diễm, “Cậu không nói cho cậu ấy biết?”

Hầu Diễm lười biếng đáp: “Cậu ta không hỏi, rốt cuộc cậu với cậu ta có liên lạc với nhau không?”

Thẩm Lạc: “Cậu ấy không liên lạc với tôi.”

Hầu Diễm nhả ra một vòng khói thuốc: “Đúng rồi, Bạch Phương lại sinh con gái.”

Thẩm Lạc gật đầu: “Tốt.”

Hầu Diễm sửng sốt một chút, lập tức nở nụ cười.

Thẩm Lạc không hiểu ra sao nhìn cô.

“Hạ Nhất Dương cũng nói như thế.” Hầu Diễm kẹp điều thuốc, đầu ngón tay gõ một bên thái dương, “Cậu ấy cũng nói tốt.”

Sáng sớm thứ hai, chi nhánh nội thành của ngân hàng SZ phân phát bảng chấm công cho khai môn hồng, Hạ Nhất Dương làm giám đốc quản lý tài chính, nhìn thấy nét mặt Thái Thái liền biết mình phải móc tiền túi ra.

“Lần này mà không đi ăn là em không đồng ý đâu đó.” Thái Thái vẩy móng tay mới tô đỏ mọng của mình.

Hạ Nhất Dương pha cho mình một tách trà: “Người ta quảng cáo rằng nếu yêu cô ấy thì mang cô ấy đi ăn beefsteak Đài Tố, anh có yêu em sao?”

Vẻ mặt của Thái Thái khoa trương hỏi lại: “Anh không yêu em hả?!”

Hạ Nhất Dương suy tư một giây, thoả hiệp nói: “Thôi được rồi, anh yêu em, đi đặt đi.”

Thái Thái cười toe toét, cô vừa gọi đặt món, vừa nói chuyện khác: “Mấy ngày nữa ngân giám* sẽ tới kiểm tra, anh biết không?”

*Ủy ban giám sát ngân hàng Trung Quốc.

Hạ Nhất Dương tính thời gian cũng sắp gần kề: “Trần hành trưởng* nói như thế nào?”

*Là tổng giám đốc quản lý một ngân hàng chi nhánh.

Thái Thái: “Nghe nói lần này có một vị lãnh đạo nào đó do bên trên điều xuống, không biết quy củ ra sao, dù gì chúng ta không làm sai là được.”

“Ăn beefsteak xong rồi lại vất vả.” Hạ Nhất Dương chỉ cặp văn kiện, “Tuần này kiểm tra một lần mọi hợp đồng cho vay cùng thẩm định tín dụng.”

Thái Thái: “Còn gì nữa không?”

Hạ Nhất Dương nói đùa: “Còn lại thì, phải xem ngân giám ba ba mới tới có muốn ăn một tên tiểu bạch kiểm như anh không.”

*Chú thích:

1.Đường hoa: Lombard Street là một đường phố đông-tây ở San Francisco, California, Hoa Kỳ. Đường phố này nổi tiếng vì có đường phố dốc, ngoằn ngoèo có trồng hoa đẹp.

2.Cầu Cổng Vàng: Golden Gate Bridge hay Kim Môn kiều là một cây cầu treo nối liền Cổng Vàng, cửa ngõ vào của vịnh San Francisco và Thái Bình Dương.

3.Cung đường 17 dặm: 17-Mile Drive là con đường dài 17 dặm ở tiểu bang California chạy dọc theo bờ biển Thái Bình Dương, có nhiều cảnh đẹp được xếp vào loại ‘scenic road’.

4.Big Sur: Là khu vực dân cư thưa thớt bên đường bờ biển Central Coast, bang California, nơi có những dãy núi băng Santa Lucia.

NIÊN HOA

Tĩnh Thủy Biên

dtv-ebook.com

Chương 2

Edit:Mr.Downer

Bình thường lãnh đạo bên trên điều xuống của ngân giám bên kia đều khó đối phó, người như thế không nằm ngoài ba đặc điểm, có thể lực, tài nguyên nhiều, quan hệ rộng, đương nhiên người như thế trong giới tài chính không ít, trong ngân hàng càng không có năng lực thì càng không thể lên được tầng lớp quản lý.

Hạ Nhất Dương có quan hệ ngầm rất tốt với chủ nhiệm ngân hàng Giao thông, hai người thỉnh thoảng sẽ hẹn nhau đi ăn cơm, đơn thuần là bạn rượu, không nói chuyện tiền lương, căn bản chính là hợp tính nhau.

Đối phương nhỏ hơn anh hai tuổi, tên rất thú vị, gọi là Lê Bảo Tráng.

Như Lê Bảo Tráng nói thì ba mẹ anh ta có tiền, nhét khoảng trăm triệu tiền xí nghiệp ký gửi vào ngân hàng Giao thông, anh ta mới có thể vào làm quản lý.

“Tuần này chỗ tôi bị ngân giám hành hạ.” Lê Bảo Tráng hiếm thấy kể khổ, nhưng chuyện như vậy người cùng ngành cũng có thể hiểu, “Tra được một bút sai phạt 70W, mỗi ngày tôi đều nằm mơ thấy mấy ngàn vạn không còn.”

*W có nghĩa là vạn, 70W hay 70 vạn RMB ~ cỡ 2 tỉ 3 VND.

Hạ Nhất Dương chống đầu: “Lãnh đạo do bên trên điều xuống tra?”

Lê Bảo Tráng: “Anh ta đến toạ trấn, cấp dưới không xác định mới cầm đưa anh ta xem.”

Hạ Nhất Dương hỏi tiếp: “Người đó tên gì?”

“Họ Thâm thì phải, hai chữ.” Lê Bảo Tráng nhớ lại nói, “Kiểm tra quá độc ác, không cho cơ hội kết thân làm quen.”

Lông mi Hạ Nhất Dương giật giật khi nghe được hai chữ họ Thâm, trong lòng anh cảm giác không thể nào, nhưng trong đầu thì nghĩ để phòng ngừa lỡ như.

Vì vậy anh cấp tốc gửi tin nhắn cho Hầu Diễm: “Sau khi Thâm Lạc trở về có tìm được việc không?”

Đối phương trả lời thật lẹ: “Tìm được rồi.”

Hạ Nhất Dương hỏi: “Việc gì?”

Hầu Diễm: “Ngân giám ba ba của cậu đó.”

“...” Hạ Nhất Dương nhìn chăm chăm di động, không nhin được chữ “Đê ma ma”.

Thời điểm ngân giám đến kiểm tra mà xin nghỉ phép năm nhất định là tìm đường chết, đừng nói Hạ Nhất Dương sẽ không làm như vậy vì tiền thưởng xinh xắn cuối năm, Trần hành trưởng cũng sẽ không có khả năng đáp ứng.

“Buổi chiều bọn họ sẽ tới đây.” Trần Hội mở họp buổi sáng xong gọi Hạ Nhất Dương ở lại, quan sát mặt mũi đối phương, ghét bỏ nói, “Tối hôm qua cậu làm gì? Không ngủ sao?”

Hạ Nhất Dương hơi thâm vành mắt một chút, cả người không thấy sức sống, liếc mắt nhìn anh ta một cái.

Trần Hội chỉ Thái Thái: “Lấy BB cream của cô ra, giúp cậu ta tu bổ nhan sắc.”

Hạ Nhất Dương đau đầu nói: “Anh có bệnh phải không.”

Trần Hội thật sự cầm BB cream của Thái Thái đưa sang, giúp anh che một chút thâm dưới vành mắt: “Tốt xấu gì cũng là tiểu bạch kiểm trưng ngoài mặt tiền của chúng ta, ngân giám nhiều em gái như vậy, cậu hơi phát sáng là được, tốt nhất tranh thủ buổi tối mời bọn họ ăn cơm.”

Hạ Nhất Dương im im không lên tiếng.

Trần Hội đưa tay dùng sức nhéo má của anh sang hai bên, hung dữ nói: “Chó con mẹ nó cậu có nghe ông đây nói chuyện không đấy?!”

Hạ Nhất Dương đau kêu to: “Nghe rồi nghe rồi.”

Hạ Nhất Dương bụm mặt đi ra khỏi phòng họp, Thái Thái rất đồng cảm với anh: “Đau không?”

Hạ Nhất Dương lạnh lùng nói: “Em có muốn thử một chút không?”

Thái Thái nín miệng: “Thực ra Trần hành trưởng rất thích anh đó.”

Hạ Nhất Dương: “Tình cha của anh ta tràn lan thì có, thần kinh.”

Thái Thái cười ha ha, cô đến phòng uống nước pha trà cho Hạ Nhất Dương, bởi vì miễn cảm với cà phê, nên trong phòng nước có một ấm trà chuẩn bị riêng cho anh.

“Trước đây ngân giám đến kiểm tra cũng không thấy anh bài xích như thế.” Thái Thái lọc bã trà, “Lần này làm sao, lại không vui?”

Hạ Nhất Dương thổi lá trà nổi trên mặt nước, lơ mơ nói: “Lãnh đạo mới của bọn họ họ Thẩm, nghe nói bộ dạng rất đẹp trai, mặt mũi trông còn tiểu

bạch hơn anh, cho nên anh vô cùng khó chịu.”

Thái Thái: “..... Anh đây là làm tiểu bạch kiểm còn có cảm giác thành tựu?”

Buổi chiều, Thái Thái dẫn đầu gặp được người mà Hạ Nhất Dương bảo là còn tiểu bạch kiểm hơn anh, sau đó cô điên cuồng mắng Hạ Nhất Dương bị lỏng cúc hoa một trăm lần trong lòng.

Thẩm Lạc dẫn theo bốn cấp dưới đến đây, ba nam một nữ, ăn mặc thống nhất, tây trang quần đen, nếu so sánh thì, nhân viên của chi nhánh SZ tùy ý hơn nhiều.

Mới vừa vào xuân nhưng Thái Thái không sợ lạnh mặc váy dài, bên ngoài khoác một chiếc áo vét, trông không ra ngô ra khoai, đã vậy móng tay đỏ mọng đặc biệt khiến người khác chú ý.

“Thẩm chủ nhiệm.” Cô cũng không biết Thẩm Lạc có cấp bậc gì, nhưng gọi bằng mấy chức vụ cao cấp cũng không sai, “Ngày hôm nay ngài muốn kiểm tra nội dung gì?”

Thực ra câu này là hỏi không, năm nay ngân giám kiểm tra gặt gao, đã có mấy điều đều được viết trên chính sách, hai tăng mạnh hai áp chế, ba bộ lợi* ba không tuân, bốn không làm, mười nguy hiểm, chẳng khác gì ngân giám sẽ đóng cửa ngân hàng, sau đó kiểm tra một lần mọi hoạt động đã từng thực hiện trước đây.

*Là kiếm lời chênh lệch giá(Arbitrage), một thuật ngữ quan trọng trong kinh tế và tài chính.

Phòng họp khẳng định phải nhường, cũng không thể để cho các lão gia ngân giám tự mình đến bàn lấy tài liệu, Thái Thái bèn gọi vài anh chàng đến hỗ trợ, Hạ Nhất Dương lén lút từ phòng làm việc của mình đến phòng uống nước, bị Thái Thái tóm gọn.

“Đi chào hỏi nào.” Thái Thái thúc anh, “Vào dâng trà, ai, sao anh vô dụng vậy.”

Hạ Nhất Dương không muốn làm: “Làm sao anh có thể vào được, em vào đi.”

Thái Thái lườm một cái, đi vào đưa trà nước cho các vị đại lão gia, lúc đi ra cô không đóng cửa, dùng tay ra hiệu với Hạ Nhất Dương: “Bên trong có gái, đi vào, thu phục cổ!”

Hạ Nhất Dương: “...”

Thẩm Lạc không trực tiếp kiểm tra các tài liệu hàng đầu, hẳn đang xem báo biểu hằng năm.

Chữ ký trên những loại báo biểu như thế này chỉ có cấp bậc giám đốc chi nhánh trở lên, cho nên phía dưới mỗi một trang đầu tiên đều là một cái tên quen thuộc.

Chữ ký của Hạ Nhất Dương không phải phong cách màu mè đến không thấy rõ mặt chữ, bình thường mà tương đối cứng nhắc, ba nét thuỷ trong chữ Dương (洋) được ký vô cùng tiêu sái. Thẩm Lạc nhìn một lúc, chợt nghe thấy Trương Mạn đi theo cười nói: “Nghe bảo giám đốc quản lý tài chính của SZ đặc biệt đẹp trai, không chừng đợi lát nữa có nhìn thấy.”

Một người khác nói: “Rất đẹp trai à, có đẹp trai bằng Thẩm xử* của chúng ta không?”

*Xử trưởng, nghĩa là trưởng phòng, trưởng ban.

Mọi người đều nhìn về phía Thẩm Lạc, hẳn đang cúi đầu, một lát sau mới ngẩng mặt lên, suy nghĩ nói: “Anh ta rất xinh đẹp.”

Trương Mạn tò mò hỏi: “Rất đẹp sao?”

Thẩm Lạc thản nhiên nói: “Vô cùng đẹp đẽ.”

Đại khái chưa từng thấy Thẩm Lạc thẳng thắn đánh giá người khác như thế, sau khi nhận được đáp án, mấy người cấp dưới có chút không thể hoàn hồn, Thẩm Lạc cúi đầu tiếp tục nhìn tài liệu, Trương Mạn liếc mắt ra hiệu với người bên cạnh, vẻ mặt của hai người đều nghệt ra.

May mắn bọn họ không nghệt được bao lâu, có người gõ cửa phòng họp.

Thái Thái mặt tròn đi vào, tươi cười khách khí nói: “Đây là một chút tài liệu cuối cùng.”

Đằng sau Thái Thái có một người, sau khi Trương Mạn nhìn thoáng qua liền không thể dời mắt.

Hạ Nhất Dương không mặc tây trang, chỉ đơn giản áo sơ mi cùng quần jeans, anh đặt tài liệu trên bàn, khi cười lên một bên khoé mắt hiện ra nếp nhăn mềm mại.

“Tôi là giám đốc quản lý tài chính Hạ Nhất Dương.” Anh tự nhiên đưa tay về phía Thẩm Lạc, “Đã lâu không gặp bạn học cũ.”

Lúc Trương Mạn xem xét tài liệu vẫn không nhận được mà âm thầm nhìn khuôn mặt của Hạ Nhất Dương.

Trên phố không phải chưa từng nghe người ta đồn rằng, ngân hàng SZ có hai mặt tiền, Trần Hội vô cùng lưu manh, Hạ Nhất Dương phi thường thanh tú, mới đầu cô còn xem nhẹ, hôm nay gặp, thật không dám coi thường.

Hạ Nhất Dương thấy cô đang nhìn mình, anh chợt cười, nếp nhăn nghịch ngợm nơi khoé mắt lại nhiều hơn một vệt đằng đuôi.

Thực ra Trương Mạn còn rất trẻ, năm nay cô vừa tốt nghiệp nghiên cứu sinh liền thi vào ngân giám, tính tuổi tác phải nhỏ hơn Hạ Nhất Dương

mười tuổi, nhưng không biết có phải do người đàn ông này nhìn thật sự không già hay không, khi anh mặc áo sơ mi trắng cùng quần jeans, mang theo một luồng khí chất sinh viên không thể nào xua tan.

Quá đẹp, xinh đẹp không chán ngấy, đẹp để thật sự có chút phiền người.

Hạ Nhất Dương ngồi bên tay trái Thẩm Lạc, bắt đầu hàn huyên như bạn học cũ gặp lại.

“Trở về lúc nào?”

“Tháng trước.”

“Đã quen công việc chưa?”

“Cũng tạm.”

Hỏi xong mấy câu này cũng không biết hỏi tiếp cái gì, hai người cứ ngồi như vậy, kỳ diệu thay lại không thấy ngại ngùng.

Thái Thái đi vào châm trà, đối mắt với Hạ Nhất Dương, làm khẩu hình: “Mời họ dùng bữa!”

Hạ Nhất Dương do dự một lát, quyết định xuống tay với Trương Mạn mà anh cảm thấy là dễ nói chuyện nhất: “Nếu đã đến kiểm tra, mọi người có muốn dùng một bữa cơm tối cùng nhau không?”

Trương Mạn cười cười: “Cái này phải hỏi Thẩm xử của chúng tôi, theo lý thuyết thì không đúng quy định.”

Hạ Nhất Dương hơi lúng túng, không sử dụng được mỹ nam kế rồi.

Thẩm Lạc ngẩng đầu lên từ trong đám tài liệu, hẩn nhìn chăm chăm vào mắt Hạ Nhất Dương, đột nhiên hỏi: “Cậu mời tư nhân, hay là mời cơ quan?”

Hạ Nhất Dương hỏi ngược lại: “Có gì khác nhau sao?”

Thẩm Lạc gầy gầy tờ danh sách trong tay: “Lời mời cơ quan thì chúng tôi không được đồng ý, vốn là đến kiểm tra, hoạt động lén lút kiểu này sẽ dễ làm cho người khác hiểu lầm.”

“...” Hạ Nhất Dương cười ở ngoài, nhưng trong lòng không nhịn được mắng Thẩm Lạc đều từng tuổi này vẫn thích chơi trò giả vờ, vào ngân giám không bao lâu, lại học được dáng điệu xoắn quấy của mấy ông sếp.

“Có điều mời riêng tư cũng có thể.” Thẩm Lạc chuyển đề tài, hấn chống một bên thái dương, không biểu cảm, nhìn Hạ Nhất Dương, “Chỉ có hai ta thế nào?”

Hạ Nhất Dương ngẩn người, anh có hơi không xác định được đối phương là đang nói đùa hay nói thật, xung quanh cũng không có ai nói gì, Thẩm Lạc vẫn cứ ra vẻ thoải mái, kiên nhẫn chờ câu trả lời của anh.

Chuyện tốt như thế này còn chưa đến lượt Hạ Nhất Dương nói chuyện, Thái Thái ngay lập tức vội vàng đồng ý giùm sếp của mình: “Bạn học cũ nha! Đương nhiên là cần phải họp mặt một chút, hai vị nhất định có rất nhiều chuyện muốn nói! Người ngoài như chúng tôi sao có thể không biết xấu hổ mà quấy rầy được ha ha ha ha!”

Thời điểm hành trưởng Trần Hội tan tâm, nhìn thấy văn phòng quản lý tài chính còn sáng đèn, bèn đi vòng sang, phát hiện Hạ Nhất Dương vẫn còn ở đây.

“Ngày hôm nay không phải cậu đã hẹn dùng bữa với Thẩm xử kia sao?” Trần Hội nhìn anh, chân mày cau lại, “Mẹ nó bây giờ là mấy giờ rồi hả?!”

Hạ Nhất Dương bị đối phương rống rứt cổ một cái, Trần hành trưởng này thật sự cái gì cũng tốt, chỉ có mỗi tính tình thật tệ, như ông già thời mãn kinh, động một chút là nổ giọng.

“Tôi đang xem ngày hôm nay bọn họ trừ tôi bao nhiêu điểm đây.” Hạ Nhất Dương tìm lý do, “Còn phải tiếp tục kiểm tra một tháng nữa đấy, nên né thôi.”

Trần Hội bảo anh: “Thế thì tối nay cậu ráng tí đi, ăn một bữa cơm rồi dụ dỗ anh ta, nói không chừng còn có ích hơn là tránh né.”

Hạ Nhất Dương thực sự dở khóc dở cười.

Trần Hội thúc giục anh: “Nhanh đi, tranh thủ phần lót vành mắt của cậu còn chưa trôi hết.”

NIÊN HOA

Tĩnh Thủy Biên

dtv-ebook.com

Chương 3

Edit:Mr.Downer

Gần sáu giờ Hạ Nhất Dương mới xuống bãi đậu xe gần cửa ngân hàng, Thẩm Lạc quả thật vẫn chưa đi, hắn đang tựa bên cạnh cửa xe, lúc nhìn thấy Hạ Nhất Dương mới gật đầu.

Nếu đã đến nước này, khách khí nữa thì có vẻ không quá nề mặt mũi, Hạ Nhất Dương dứt khoát đi tới: “Đi đâu ăn?”

“Cậu chọn chỗ đi.” Thẩm Lạc ngồi vào ghế lái, “Đã lâu tôi không trở về, thay đổi nhiều quá, không biết như thế nào.”

Hạ Nhất Dương ngồi vào ghế phụ, anh huýt sáo một tiếng: “Xe của cậu cũng thật lớn, chạy trong thành phố không sợ chen chúc?”

Thẩm Lạc lái một chiếcTundra, một loại xe bán tải của Nhật, thân xe đại khái gấp hai lần xe phổ thông, không chỉ chiếm chỗ đậu xe, chạy trong nội thành cũng không phải lựa chọn sáng suốt.

“Ở nước ngoài quen chạy xe lớn.” Thẩm Lạc thắt dây an toàn, ánh mắt hắn nhìn Hạ Nhất Dương chăm chú, “Cài chắc.”

Hạ Nhất Dương kéo dây an toàn cài kỹ, anh liếc mắt nhìn trước, cười nói: “Có điều chiếc xe này là giấc mộng của đàn ông, ánh mắt của cậu khá đấy.”

Thẩm Lạc ngó anh một cái: “Chỉ là xe mà thôi, giấc mộng của tôi không phải cái này.”

“Là gì thế?” Hạ Nhất Dương thuận miệng hỏi, anh nhìn thấy một gạt tàn vuông sạch sẽ sát bên tay của đối phương, phát hiện một tẩu thuốc lá điện tử, “Gần đây cậu đang cai thuốc?”

Thẩm Lạc lái xe, không giải thích “Ừ” thêm một tiếng.

Hạ Nhất Dương đúng thật kinh ngạc: “Không ngờ được.”

Thời đại học, Thẩm Lạc bắt đầu hút thuốc lá, hẳn có khí chất tiểu sinh u buồn của Kim Thành Vũ, mặt mày cường tráng lại ôn nhu, ngón tay cũng đặc biệt đẹp đẽ, khi đó một trong những hình ảnh nổi tiếng của trường chính là Thẩm Lạc đứng dưới toà nhà EE118, vừa hút thuốc vừa chờ Bạch Phương tan học.

Hạ Nhất Dương không hút thuốc lá, nhưng chuyện này cũng không trở ngại anh có một chút ước ao.

Cuối cùng hai người chọn một nhà hàng Nhật ở phố Hoài Hải, chủ yếu là do Tundra thật sự quá to, nếu đặc biệt chạy đến nội thành dùng một bữa, có lẽ đến nửa đêm bọn họ cũng chưa ăn được cơm.

Nữ phục vụ mặc kimono, nhìn qua thật giống như người Nhật, dẫn hai người tới một phòng riêng.

Thẩm Lạc đưa thực đơn cho Hạ Nhất Dương, hẳn chỉ chọn rượu. Hạ Nhất Dương liếc mắt nhìn hẳn.

“Lát nữa cậu không lái xe?”

Thẩm Lạc lấy thuốc lá điện tử đặt trên bàn: “Có thể nhờ đại giá*.”

*Là một dịch vụ thuê nhân viên lái xe hộ khi chủ xe không thể tự mình lái.

Hạ Nhất Dương nghĩ xe của cậu lớn như vậy, ai chạy đại giá giùm mới xui xẻo.

Em gái mặc kimono còn đang chờ ở bên cạnh, Hạ Nhất Dương trước hết đành chọn món, thực ra bình thường anh cũng không hay ăn đồ Nhật, chỉ biết một vài loại sashimi và sushi, nhưng tốt xấu gì cũng biết gọi đồ đắt tiền chung quy vẫn thích hợp để đãi khách, liền dứt khoát chọn một lần những món trên giá bình dân trong thực đơn.

Thẩm Lạc thấy anh chọn có phần phan không kịp, nhin không được mở miệng nói: “Đừng gọi nhiều món, ăn không hết lại phí tiền.”

Hạ Nhất Dương: “Mời cậu thì sao có thể gọi là phí tiền.”

Thẩm Lạc nở nụ cười: “Xem ra tiền lương của ngân hàng SZ quả thực rất cao.”

“Một năm cậu kiếm được bao nhiêu?” Hạ Nhất Dương chọn xong liền trả thực đơn lại cho phục vụ.

Chờ đối phương đi ra ngoài, Thẩm Lạc mới nói: “Khoảng chừng 15W.” Hắn dừng một chút, lại hỏi Hạ Nhất Dương: “Còn cậu chắc chừng 50W đi?”

*15 vạn RMB ~ 512 triệu VND, còn 50 vạn RMB ~ 1 tỉ 7 VND.

Hạ Nhất Dương ha ha không phủ nhận.

Thẩm Lạc chọc anh một câu: “Tư bản!”

Hạ Nhất Dương phản bác nói: “Nhưng cậu được thoải mái, ở đơn vị công tác vẫn là sếp, còn đến ngân hàng nào người ta cũng phải rót nước

châm trà cho cậu.”

Thẩm Lạc cười mắng: “Có ích gì, tiền cũng đâu vào túi của tôi.”

Nói xong hai người đều nở nụ cười, Thẩm Lạc cầm thuốc lá điện tử bên tay rít một hơi, hắt xuyên qua làn khói lượn lờ nhìn gương mặt của Hạ Nhất Dương, đột nhiên hỏi: “Đều hơn ba mươi lăm, còn chưa kết hôn?”

Hạ Nhất Dương ngẩn người, cũng không kích động: “Cậu còn nói tôi, cậu kết hôn tại Mỹ rồi?”

“Thiếu chút nữa đã kết.” Thẩm Lạc bình tĩnh nói, “Đáng tiếc tôi hối hận, liền về nước.”

Hạ Nhất Dương thật sự có chút bất ngờ khi nhận được câu trả lời này, giữa lúc anh đang rối rắm có nên nói đùa độc thân vạn tuế, hay là nên an ủi đối phương rằng cũ không đi thì mới sẽ không đến hay không, Thẩm Lạc lại chuyển đề tài.

“Tôi cho rằng cậu sẽ kết hôn cùng Bạch Phương.” Phục vụ đi vào đưa rượu, Thẩm Lạc nói cảm ơn, rót cho mình cùng Hạ Nhất Dương.

Hạ Nhất Dương cười nói: “Đừng nói đùa, cô ấy là bạn gái cậu, thời điểm cậu xuất ngoại vẫn không chia tay đấy.”

“Chỉ có cậu cho rằng tụi tôi không chia tay.” Thẩm Lạc cười nói, đúng lúc phục vụ tiến vào đưa sashimi cá ngừ Cali, thời điểm chuẩn bị phết mù tạc, Thẩm Lạc bỗng dưng nói: “Để tôi làm cho.”

Hạ Nhất Dương nhìn Thẩm Lạc vén tay áo lên, mười ngón tay thon dài chậm rãi phết mù tạc, hắt gương mặt liếc nhìn Hạ Nhất Dương: “Nhiều một chút hay ít một chút.”

Hạ Nhất Dương: “Ít một chút đi.”

Thẩm Lạc liền phết một chút cho anh.

“Không nói chuyện này nữa.” Hạ Nhất Dương ăn cá ngừ Cali, anh bị hương mù tạc xông lên cay mắt, “Nói cái khác.”

“Nói cái gì?” Thẩm Lạc dùng tư thế tao nhã ăn miếng cá ngừ.

Hạ Nhất Dương thở dài: “Thẩm lão gia, ngày mai trừ ít điểm của tội tôi thôi.”

Thẩm Lạc cười ha ha, cười chưa xong còn giơ ngón giữa với anh.

Hạ Nhất Dương nhận được tin nhắn của Trần Hội vào lúc đang trên xe của Thẩm Lạc, nhân viên đại giá lái rất chậm, tựa như lần đầu chạy xe lớn như vậy, toàn bộ hành trình vừa khẩn trương vừa cẩn thận dè chừng.

Hạ Nhất Dương mơ mơ màng màng mở khoá màn hình, cố gắng nhìn rõ xem Trần Hội nhắn cái gì.

“Ăn cái gì, hầu hạ tốt không đấy?”

Hai tay Hạ Nhất Dương gõ chữ, “Ăn đồ Nhật, rất đắt tiền, nhưng mà người ta không bị giàu sang cám dỗ.”

Trần Hội trả lời: “Chó con mẹ nó cậu thật vô dụng!!!” Đằng sau còn kèm theo ba cái dấu chấm than.

Hạ Nhất Dương cười khà khà, cũng không có ý định trả lời lại, Thẩm Lạc đột nhiên sáp đến, “Ai vậy?”

Hạ Nhất Dương không kiêng kị đưa cho hắn xem: “Sếp của tội tôi, bảo tôi hối lộ cậu, đáng tiếc không thành công.”

“Sếp của cậu cũng thật buồn cười.” Thẩm Lạc đưa tay miết sau gáy Hạ Nhất Dương, “Cậu thế nào? Tỉu lượng kém như vậy?”

Hạ Nhất Dương lắc đầu: “Không sao, chỉ hơi choáng.” Anh nhìn Thẩm Lạc, giọng mũi có chút nặng nói, “Thật không thể trừ ít điểm sao?”

Thẩm Lạc nghiêng mặt qua không nói chuyện, dường như phía trước gặp đèn đỏ, xe dừng lại, ánh sáng nửa rõ nửa tối rơi trên ghế sau, Hạ Nhất Dương nhìn thấy khuôn mặt của Thẩm Lạc dưới ánh sáng như thế này.

Hàng mày sắc sảo, ánh mắt mảnh dài, cánh mũi cũng rất dễ nhìn, bờ môi không dày cũng không mỏng, còn có góc cạnh của cằm rõ ràng.

Trong hơi thở của Thẩm Lạc mang hương rượu, sau khi Hạ Nhất Dương suy nghĩ cả nửa ngày vì sao lại thơm như vậy, mới nhớ ra rằng bọn họ vừa uống rượu.

Tựa như sợ quấy nhiễu Hạ Nhất Dương, bàn tay Thẩm Lạc nhẹ nhàng lướt qua mái tóc trên đầu anh: “Cậu uống say rồi.”

Hạ Nhất Dương không phủ nhận: “Hình như vậy.”

Xe ngừng lại, đến tiểu khu của Hạ Nhất Dương.

Nhân viên đại giá xuống xe mở cửa cho anh, Thẩm Lạc muốn tiễn anh.

“Tự tôi có thể về được.” Hạ Nhất Dương phất tay, “Cậu đừng tiễn.”

Thẩm Lạc không nhúc nhích, hai tay của hắn cắm vào trong túi quần, đột nhiên nói: “Ngày mai chúng ta đi ăn cái gì?”

Hạ Nhất Dương: “?”

Thẩm Lạc cười cười với anh: “Muốn hỏi lộ tôi, một bữa cơm nhất định không đủ.”

Dù uống đến chóng mặt đau đầu, nhưng Hạ Nhất Dương tắm xong vẫn không nhận được lướt INS.

Thẩm Lạc quả nhiên cập nhật trạng thái, là một bức ảnh chụp thuyền sashimi, chiếc thuyền này là món sang nhất, tốn của Hạ Nhất Dương hơn một ngàn, cứ như vậy bị Thẩm Lạc chia sẻ trên INS như khoe giàu.

Quả nhiên phía dưới một loạt like.

Hạ Nhất Dương tức giận nghiến răng, nghĩ thầm mẹ nó người trả tiền là ông đây! Bạn gái trước rồi bạn gái trước trước đó đến bạn gái trước trước trước đó nữa như mấy cô like cái gì?!

Tửu lượng không tốt vẫn là niềm đau trong lòng của Hạ Nhất Dương từ lúc thanh niên, uống nhiều khắp người đều không thoải mái, ngủ cũng không vui vẻ, trong mộng đều là mấy suy nghĩ linh tinh như “Tôi mua thuyền sashimi mắc nhất cho cậu, cậu lại dùng nó đi sống ảo câu gái.”

Một lát sau, anh lại mơ thấy thời đại học, Bạch Phương ngồi sau xe đạp của Thẩm Lạc, hai người đến thư viện tìm mình, cánh tay trắng nõn mảnh mai của Bạch Phương vừa lắc lư vừa phản quang dưới ánh nắng: “Nhất Dương!”

Hạ Nhất Dương đứng ở cửa thư viện, trên mặt anh chảy đầy mồ hôi, ánh mắt rơi trên khuôn mặt Thẩm Lạc.

Không biết tại sao hình ảnh lại chuyển tới thời điểm hai người ăn đồ Nhật, Thẩm Lạc ngồi đối diện anh, khuôn mặt vẫn như xưa.

Rốt cuộc cậu ấy lớn lên như thế nào... Hạ Nhất Dương nghĩ thầm, làm sao mười lăm năm vẫn không có chút nào già đi.

Ngày hôm sau, Hạ Nhất Dương lại xách hai vành mắt thâm quầng đi làm, anh nghĩ bản thân mình già rồi, dù trước đây có uống say, chỉ ít buổi tối vẫn có thể ngủ được, cũng không thấy quá khó chịu, hiện tại chỉ uống chút sake mà anh đã không chịu nổi, thật sự không muốn đi làm.

Thái Thái pha trà cho anh, Hạ Nhất Dương tựa như một ông già còng lưng ngồi uống mấy ngụm trà, Thái Thái ghét bỏ nói: “Làm sao trông anh như đũa đám thế.”

Hạ Nhất Dương thở dài: “Anh đã ba mươi sáu rồi, là một ông chú trung niên được chứ, trung niên đó.”

Thái Thái: “Thăm xử nhà người ta cũng bằng tuổi anh, mà sáng sớm đã tinh thần phấn chấn đến đây kia kìa.”

Hạ Nhất Dương bị ghen lời, anh đưa mắt thăm dò phòng họp, quả nhiên nhìn thấy Thăm Lạc đứng trong đó phân công nhiệm vụ, hôm nay cô gái tên là Trương Mạn kia cũng không tới, đổi thành thuần sắc bốn đại lão gia.

Thái Thái đến gần bên tai anh thì thầm: “Đây là hoàn toàn ngăn chặn anh dùng mỹ nam kế đấy!”

Hạ Nhất Dương bi thương gật đầu, sục sục thổi trà một hơi.

NIÊN HOA

Tĩnh Thủy Biên

dtv-ebook.com

Chương 4

Edit:Mr.Downer

Những thứ cần kiểm tra ngày hôm sau càng nhiều, ngoại trừ tài liệu vay vốn, còn phải kiểm tra báo biểu của từng bộ phận trong ngân hàng, năm người của ngân giám bắt đầu từ buổi sáng không ra khỏi phòng họp, bữa trưa đều do Hạ Nhất Dương mua mang vào.

Thẩm Lạc ngẩng đầu lên khỏi một sấp tài liệu, vẻ mặt hần có chút uể oải, nhìn Hạ Nhất Dương nói: “Cảm ơn.”

Hạ Nhất Dương: “Ăn cơm trước?”

Thẩm Lạc hình như hơi do dự, cuối cùng vẫn đặt tài liệu xuống, hỏi: “Cậu ăn chưa?”

Hạ Nhất Dương rất đặc ý: “Ngân hàng chúng tôi có căn tin.”

Thẩm Lạc nhướng lông mày như châm chọc, chẳng muốn trả lời câu nói khoe khoang này của anh.

Hạ Nhất Dương nhìn hần mở hộp cơm, bày đĩa, dường như sức nhớ cái gì, Thẩm Lạc lại lấy điện thoại di động ra chuẩn bị chụp hình.

“...” Hạ Nhất Dương chịu không nổi nói, “Cậu là thiếu nữ hả?”

Thẩm Lạc không để ý đến anh, tự chụp ảnh xong mới bắt đầu dùng bữa.

Hạ Nhất Dương chống cằm ở một bên nhìn hăn ăn cơm, nhìn chăm chăm rất lâu, nhin không được hỏi: “Tại sao cậu không thay đổi gì hết vậy?”

Thẩm Lạc ngẩng mặt lên, hăn nói: “Làm sao có thể được, tôi cũng già rồi.” Đưa tay chỉ vào một bên khoé mắt, “Cậu xem, có nếp nhăn này.”

Hạ Nhất Dương lại gần nhìn kỹ, an ủi: “Mắt cậu nhỏ, nhìn không ra.”

Thẩm Lạc không thể nào vui vẻ nổi, hăn nhìn anh một chút.

Đồng nghiệp xung quanh nói đùa: “Hạ tổng cùng Thẩm xử có quan hệ tốt thế?”

Hạ Nhất Dương sững sốt một chút, vừa định phủ nhận trả lời không có, liền nghe thấy Thẩm Lạc nói: “Ừm, chúng tôi là bạn đại học.”

“...” Hạ Nhất Dương khôn khéo không nói gì, anh yên lặng chờ tất cả ăn xong, rồi mới cầm hộp cơm đi vứt, Thẩm Lạc cũng đi ra ngoài pha trà, hai người đứng nhau tại cửa phòng uống nước, nhưng hăn không chịu nhường đường.

“Buổi tối đi đâu ăn?” Thẩm Lạc cao hơn Hạ Nhất Dương một ít, khi chen nhau vô cửa hơi có cảm giác ngọt ngào, Hạ Nhất Dương không hiểu tại sao hăn lại hỏi mình lúc này, lén lút nhìn xung quanh, qua loa nói: “Sao cũng được.”

Lông mày Thẩm Lạc giật giật: “Cậu sợ cái gì?”

Hạ Nhất Dương có chút nóng vội, giảm thấp âm thanh nói: “Cậu không phân biệt giữa công và tư sao, tốt xấu gì cũng tới đây kiểm tra, không sợ có người nghe thấy hả?”

Thẩm Lạc chép chép miệng, tựa như có chút oan ức: “Tôi là sếp, sợ cái gì.”

Hạ Nhất Dương không thể làm gì khác hơn nói: “Đi ăn lẩu?”

Thẩm Lạc: “Cậu mời?”

Hạ Nhất Dương lườm một cái, trong lòng mắng Thẩm Lạc keo kiệt mười mấy lần, cuối cùng vẫn nói: “Ừm, tôi mời.”

Lần này tan việc, Hạ Nhất Dương cũng không kéo dài thời gian, vội vã xuống bãi đậu xe, Thẩm Lạc cũng rút kinh nghiệm, không lái Tundra của hắn, hai người lên chiếc Mercedes C của Hạ Nhất Dương.

“Không hổ là lãnh đạo.” Thẩm Lạc vừa thắt dây an toàn vừa nói, “Quả nhiên chạy Mercedes.”

Hạ Nhất Dương: “Tôi đây phải giữ thể diện trước mặt khách, không thể so hàng với chiếc xe khủng của cậu được.”

Lúc này Thẩm Lạc đúng là không phủ nhận.

Thực ra câu ‘nhìn xe đoán đàn ông’ cũng không sai, Hạ Nhất Dương thuộc tính cách nam nhân cứng nhắc thành thực, vì vậy lựa xe cũng trầm ổn, nhưng Thẩm Lạc thì khác, mặt ngoài lạnh lùng đều không che lấp được kích động lẫn khí chất phóng đảng trong lòng, ở trong nội thành còn nhất định phải lái một con xe bán tải để thỉnh thoảng khoe mẽ.

Ngân hàng xưa nay không bao giờ tan tầm sớm, Hạ Nhất Dương không muốn đến Hải Để Lao chờ chỗ, bèn dứt khoát vòng đường đến Đức Trang. Anh để cho Thẩm Lạc tùy tiện chọn món, kết quả đối phương quả thật không khách khí, gọi lên hai phần hạng A sang nhất, bằng khô thật lớn đặt trên những lát thịt đỏ tươi được sắp xếp chỉnh tề, sương khói lượn lờ xung quanh, nhìn thật sự đẹp mắt.

Thẩm Lạc thành thực cầm điện thoại di động lên, Hạ Nhất Dương hết cách đánh giá thói quen thiếu nữ này của Thẩm Lạc, liền dứt khoát để mặc

hắn.

Lúc ăn được một nửa, Hạ Nhất Dương không nhịn được bắt đầu nói chuyện công việc: “Trừ bao nhiêu điểm thế?”

Thẩm Lạc: “Không bao nhiêu, các cậu xử lý cũng không tệ.”

Hạ Nhất Dương cảm giác bữa cơm thứ hai này cũng đã mời, dù sao cũng phải có chút hiệu quả: “Trừ ít điểm được không?”

Thẩm Lạc đang ăn thịt loại A cũng không ngẩng đầu lên: “Vây hồi lộ của cậu cũng còn hơi ít.”

Hạ Nhất Dương: “...” Cậu phun miếng thịt trong miệng ra!!

Thẩm Lạc lau miệng: “Ngày mai cùng nhau ăn cơm tối?”

Hạ Nhất Dương nặng nề thở dài, chịu khổ cắn răng nói: “Được.”

Kỳ thực đối với Hạ Nhất Dương mà nói, mời vài bữa cơm không phải là chuyện gì to tát, trước đây anh không phải chưa từng quen bạn gái, khi đó còn không kiếm được nhiều như bây giờ, đi ra ngoài ăn cơm, tốn tiền xăng, mua quà tặng một tháng xa xỉ hết năm ngàn đều có thể, kết quả anh vẫn bị đá...

Bây giờ chỉ là đổi bạn gái thành Thẩm Lạc... Nhưng mẹ nó hắn ăn còn tốn hơn!

Lúc lén lút bật VPN lướt INS giữa giờ làm việc, Hạ Nhất Dương thực sự tức đến ói máu.

Thẩm Lạc sắp sửa thành một chủ tài khoản INS nửa chuyên về mỹ thực, hôm nay đồ Nhật, ngày mai món lẩu, ngày một sườn bò, rồi tới đồ ăn Tô Châu, món ngon Hoài Dương, đồ cay Tứ Xuyên, xong đến lẩu nòi thiếc lớn Đông Bắc, hơn nữa còn đăng lên lúc nửa đêm phiên muộn, trong tâm Hạ

Nhất Dương nghĩ tại sao cậu nữ lòng nào đăng những món vừa đắt vừa ngon này lên để lừa mấy cô bạn gái trước kia của cậu hả!

Liên tục mời cơm hơn nửa tháng, ví tiền lương một năm 50W+ của Hạ Nhất Dương có áp lực hơi lớn, hơn nữa anh không có cách nào oán giận ra ngoài, Thẩm Lạc chụp ảnh khoe anh lại càng không có biện pháp, thế nên không khỏi sinh ra cảm giác sỉ nhục “Ông đây tốn kém mời cậu ăn uống, cậu thì lại sống ảo khoe khoang trên mạng” trong lòng.

Còn chưa tan tầm, Thẩm Lạc đã tiến vào văn phòng của anh.

“Ngày hôm nay chúng ta đi ăn cái gì?” Bây giờ hẵn càng lúc càng quen thuộc, không coi mình là người ngoài, một ngày kiểm tra tài liệu xong cũng không kiêng kỵ gì mà tùy tiện đặt trên bàn của Hạ Nhất Dương.

“Hôm nay trừ bao nhiêu điểm?” Hiện tại Hạ Nhất Dương quan tâm nhất chính là chuyện này.

Thẩm Lạc: “Hôm nay cho mấy cậu điểm tối đa, nói đi, nay mời cái gì?”

Hạ Nhất Dương: “.....”

“Tôi nghe nói trên phố Học Sĩ có tiệm lẩu nhúng xiên que rất nổi tiếng?” Thẩm Lạc mở điện thoại, hình như đang tra bản đồ, “Chúng ta đi nếm thử chứ?”

Hạ Nhất Dương nghĩ thầm, tốt, cậu không biết xấu hổ, lại học được trò lựa chỗ ăn!

Hai người đàn ông trung niên mặc chính trang ngồi trên ghế nhựa cùng đi ăn lẩu nhúng xiên que, quả thật là một tổ hợp đặc biệt bất thường. Hạ Nhất Dương cũng còn đỡ, anh mặc áo sơ mi quần jeans, tuy rằng áo sơ mi là kiểu caro dành cho mấy ông chú, thế nhưng mặc trên người anh lại không có vẻ quá khó coi, Thẩm Lạc thì có chút bi đát hơn, hẵn mặc tây

trang rất chính thức, tóc còn được chải chuốt định hình, có vài sợi tóc mái rơi trên trán.

Lúc chờ nồi lẩu, Hạ Nhất Dương không nhìn nổi đành bảo hân: “Cậu cởi áo vest ra đi.”

Thẩm Lạc bèn cởi áo vest ra, gấp gọn đặt bên cạnh, hân mặc áo sơ mi lam kẻ sọc bên trong, so với Hạ Nhất Dương còn tao bao hơn mấy lần.

Nữ sinh đến ăn xiên que lẩu nhúng rất nhiều, có vài cô gái quay đầu nhìn hân.

“Bình thường cậu có tập gym?” Hạ Nhất Dương rất hâm mộ bờ vai của đối phương, cơ ngực cũng thật lớn, mặc áo sơ mi có vẻ đặt biệt căng.

Thẩm Lạc kéo ống tay áo lên, lộ ra cánh tay cường tráng: “Có luyện ở Mỹ, sau khi trở về đã lâu không đụng vào.”

Sau khi đồ ăn được dọn lên, Thẩm Lạc chọn thêm năm phần não heo: “Cậu ăn không?”

Hạ Nhất Dương bất đắc dĩ: “Cậu cũng đã gọi rồi.”

Thẩm Lạc cười xấu xa: “Cậu không ăn thì tôi ăn hết năm phần.”

Hạ Nhất Dương mĩa hân: “Ăn ngán chết cậu!”

Thẩm Lạc dùng đũa gấp bỏ vài xiên que vào nồi lẩu, động tác của hân rất thuần thục, đôi tay dưới màu đỏ sa tế phụ trợ càng có vẻ trắng mịn.

“Ăn đi.” Hân bỏ vào xong tất cả rồi mới thúc Hạ Nhất Dương động đũa.

Hạ Nhất Dương cảm khái: “Không ngờ cậu cũng sẽ hầu hạ người khác.”

Thẩm Lạc không có nét mặt gì, hắn rũ mắt chọn một miếng cánh gà, một lúc sau mới thản nhiên nói: “Tôi cũng đã từng hầu hạ cậu.”

“.....!” Hạ Nhất Dương thiếu chút nữa bị sặc dầu ớt, anh thò tay với lấy bình nước, Thẩm Lạc cũng vừa vặn cầm phải, tay hai người đặt cùng nhau, không ai chịu buông ra, cổ họng của Hạ Nhất Dương thật sự sắp bị vị cay chộc thủng, anh chỉ yết hầu mình, ra hiệu Thẩm Lạc bỏ tay ra, nhưng đối phương lại bữu môi, dùng sức đoạt bình nước.

Hạ Nhất Dương: “...” Anh sắp điên rồi, lắp bắp nói, “Cậu, cậu có bị ấu, ấu trĩ không thể?!”

Thẩm Lạc xoay nắp bình, đưa tận tay Hạ Nhất Dương, cà lơ phất phơ nói: “Hầu hạ cậu thêm một lần này.”

Hạ Nhất Dương hoàn toàn hết chỗ nói, anh vừa uống vừa than thở: “.... Cậu có bệnh.”

Ăn xong nảo heo cùng xiên que, Hạ Nhất Dương chủ động đi tính tiền, giá chưa tới hai trăm thật sự khiến anh thiếu chút nữa mừng phát khóc, Thẩm Lạc lại còn rất đặc ý: “Tôi cũng biết tiết kiệm tiền đấy.”

Hạ Nhất Dương liếc xéo hắn.

Thẩm Lạc khoác vai anh: “Đi thôi.”

Trước khi lên xe Hạ Nhất Dương hỏi hắn: “Ngày mai còn muốn đi ăn không?”

“Không ăn xiên que.” Thẩm Lạc rất tự nhiên nói, “ Chúng ta đi ăn bún gạo đi.”

“.....” Hạ Nhất Dương hỏi câu này, mấu chốt là hi vọng có thể trốn mệnh mời khách, kết quả đối phương hoàn toàn không mắc mưu, anh đành

phải hỏi lại, “Cậu muốn kiểm tra bao lâu?”

Thẩm Lạc: “Hai tháng.”

Hạ Nhất Dương thật sự cảm giác sắp nuôi không nổi bản thân nữa rồi.

“Một người ăn cơm rất cô đơn.” Thẩm Lạc cài dây an toàn, ngọn đèn mờ nhạt bên đường xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu trên gương mặt của hắn, hắn nhẹ nhàng nở nụ cười, tựa như một cậu bé con, “Đi chơi với tôi đi.”

Hạ Nhất Dương mấp máy miệng, anh phát hiện chính mình thật sự không thể nói nên lời cự tuyệt.

Hạ Nhất Dương lái xe đưa Thẩm Lạc về trước, rồi vòng về căn hộ của mình, khó khăn lắm mới thấy anh khắc chế được bản thân, không lướt INS của Thẩm Lạc trước khi ngủ.

Nói đùa, làm chính cung cũng rất mệt mỏi đó, mỗi ngày đều phải lật xem bài tử hậu cung, lao tâm khổ trí đến bạc đầu. Nhưng không làm chuyện này, không có nghĩa là chuyện khác sẽ không tìm đến anh, Trần Hội nửa đêm gửi tin nhắn thoại cho anh, giọng nói rống lớn đến kinh thiên động địa: “Con mẹ nó nguyên buổi tối cậu đi đâu vậy hả?!”

Hạ Nhất Dương ngoan ngoãn đánh chữ trả lời: “Mời Thẩm xử ăn cơm.”

“Thế mời đến bao nhiêu mới dừng.” Trần Hội nói chuyện vẫn dựa vào tiếng rống, “Ăn riết có ra trò trống gì không?”

Hạ Nhất Dương: “Anh muốn ăn ra trò trống gì hả sếp? Ăn cho thành người nhà à?”

Trần Hội tiếp tục rống: “Vậy cũng được, cậu bán cái mông để trừ ít điểm cũng không lỗ.”

Hạ Nhất Dương gửi một cái biểu cảm dưng ngón giữa.

Trần Hội rớt cuộc đánh chữ: “Mới vừa rồi Thái Thái nói với tôi, ngày hôm nay Thẩm Lạc hỏi chuyện vay mua bất động sản, ngày mai cậu nhớ giúp anh ta chuyện này.”

“Vay mua bất động sản?” Hạ Nhất Dương cảm thấy khó hiểu, “Cậu ta không nói với tôi.”

Trần Hội: “Mẹ nó ông đây làm sao biết anh ta không nói với cậu! Bộ tôi ăn cơm đến thành chó trong bụng hai người chắc!!”

Hạ Nhất Dương: “...”

Coi như không cần gửi tin nhắn thoại, Trần hành trưởng gõ dấu chấm than cũng mang đến cảm giác vô cùng vang dội...

Thời điểm đến ngân hàng ngày hôm sau, Hạ Nhất Dương chủ động hỏi Thẩm Lạc chuyện vay mua bất động sản, ngược lại hắn cũng không tính giấu diếm.

“Tôi dự định mua một căn hộ.” Lúc nghỉ trưa, Thẩm Lạc sẽ hút thuốc lá điện tử ở hành lang, có điều hắn lại không hút khi nhìn thấy Hạ Nhất Dương, “Ngân hàng các cậu không phải có lãi suất chiết khấu thấp sao?”

Hạ Nhất Dương: “Chiết khấu 8.5%, cậu đưa tài liệu cho tôi, tôi giúp cậu vay.”

Thẩm Lạc nở nụ cười: “Hạ tổng thật thẳng thắn.”

Hạ Nhất Dương chịu câu nịnh hót này của hắn, thuận miệng hỏi: “Mua nhà chỗ nào?”

Thẩm Lạc móc túi thuốc điện tử ra, lắc lắc ở trong tay: “Đến lúc đó cậu sẽ biết.”

Cuối cùng, đến xử lý chuyện vay tiền là nhân viên môi giới mua bán nhà, một đại mỹ nữ, mang theo tài liệu của chủ nhà, vừa mới vào văn phòng Hạ Nhất Dương liền nhận ra.

“Người quen cũ.” Đại mỹ nữ cười phóng khoáng, “Bình thường nhiều nhất chỉ chiết khấu 10%, gặp phải Thẩm xử liền được chiết khấu hẳn 8.5?”

Hạ Nhất Dương cười ha ha: “Người ta là ngân giám, cần phải nể mặt mũi.”

Tài liệu của chủ nhà đưa cho Thái Thái, cô kiểm tra một lần, đột nhiên “A” một tiếng.

Hạ Nhất Dương xem qua: “Làm sao vậy?”

Thái Thái: “Ngự Viên nha, cùng chỗ với Hạ tổng?”

“...” Vẻ mặt Hạ Nhất Dương có chút vi diệu, anh liếc mắt nhìn Thẩm Lạc, vừa vặn đối phương cũng nhìn anh.

“Về sau sẽ là hàng xóm.” Thẩm Lạc ký tên phía dưới hợp đồng, cười với Hạ Nhất Dương, “Bình thường có thể qua lại với nhau nhiều hơn.”

NIÊN HOA

Tỉnh Thủy Biên

dtv-ebook.com

Chương 5

Edit:Mr.Downer

Thực ra Hạ Nhất Dương từ nhỏ đã là một cậu bé đặc biệt ngoan, đương nhiên chủ yếu quyết định bởi gương mặt vừa ngoan ngoãn vừa đẹp đẽ kia của anh. Như lúc mới vừa lên đại học chơi cùng Bạch Phương, anh rất thích Bạch Phương, ám muội, thăm dò, Bạch Phương cũng không ghét anh, ai lại không yêu thích một nam sinh ân cần xinh trai, hai người chơi với nhau rất vui, thế nên người ngoài liền xem bọn họ là một cặp xứng đôi.

Vì lẽ đó lúc Thẩm Lạc đột nhiên xuất hiện sau này, Hạ Nhất Dương không kịp ứng phó.

Khi đó toàn khoa đều biết hai người bọn họ, cho nên lúc truyền đến tin Thẩm Lạc và Bạch Phương cùng nhau dùng bữa ở nhà ăn, dù Hạ Nhất Dương không cố tình đi dò hỏi, cũng sẽ có người đến nói cho anh biết.

Đối với thái độ khó hiểu, tiện thể thông cảm nhưng lại vừa cười trên sự đau khổ của người khác, Hạ Nhất Dương cũng không có phản ứng gì thái quá, anh biết rõ mình và Bạch Phương không phải là quan hệ bạn trai bạn gái, đối phương muốn hẹn hò ăn cơm với ai, anh thật sự không có tư cách đi quản.

Chỉ có điều anh không thể nào hiểu rõ được, sau đó sao lại kỳ lạ biến thành một nhóm ba người...

Dù mười lăm năm trôi qua, Hạ Nhất Dương cũng không lý giải được rõ ràng chuyện này.

Anh chợt nhớ tới một ngày nào đó mình đang ôn tập trong thư viện, chuẩn bị viết cho xong ba trang luận triết học Mác, lúc viết tới “Chủ nghĩa Mác có tính chất bắt kịp thời đại”, Thẩm Lạc đột nhiên đứng ở trước mặt anh.

“Cùng nhau đi ăn cơm không?” Thẩm Lạc cúi đầu nhìn anh, “Muốn ăn cái gì?” Hấn hỏi.

“Đêm nay ăn cái gì?” Thẩm Lạc ném tài liệu lên trên bàn, “Ngân hàng các cậu mỗi ngày đều tan tành muộn như vậy?”

Hạ Nhất Dương xoa xoa mi tâm, anh thở dài: “Vầy vẫn tính là sớm, cậu đừng có than, đến lúc khai môn hồng thì cơ hội theo tôi đi ăn cơm cũng không có đâu.”

Thẩm Lạc bĩu môi, hấn than thở một câu gì đó mà Hạ Nhất Dương không nghe rõ, hai người mới đi ra khỏi văn phòng tài chính, liền gặp được Trần Hội hiếm thấy lăm mới độ kiếp hạ phàm từ lâu mười hai xuống.

Tuy rằng Trần hành trưởng là người sử dụng trung thành của ba chữ chửi bậy, là loại chỉ rít gào tuyệt đối không nói chuyện bình thường, nhưng bàn về diện mạo, Trần Hội còn thanh tú hơn Hạ Nhất Dương mấy phần.

*Ba chữ chửi bậy mà Trần hành trưởng của chúng ta hay dùng chính là TMD, nghĩa là con mẹ nó ấy. ㄋ (ㄋ ▽ ㄋ) ㄋ

Thẩm Lạc nhìn thấy anh ta gật đầu xem như chào hỏi, hiếm thấy Trần hành trưởng không dùng dấu chấm than để nói chuyện: “Thẩm xử mấy ngày nay kiểm tra vất vả rồi.”

Thẩm Lạc: “Không sao.”

Trần Hội quay sang Hạ Nhất Dương: “Cố gắng phối hợp làm việc với Thẩm xử.”

Hạ Nhất Dương vội vàng nói: “Biết rõ, thưa sếp.”

Trần Hội: “Cùng nhau dùng cơm chứ?”

“Để lần sau vậy.” Thẩm Lạc mỉm cười, “Ngày hôm nay đã có hẹn trước với Hạ tổng.”

Hạ Nhất Dương: “...”

Trong lòng Trần Hội nghĩ đôi câu nam nam mấy người giả vờ cái gì! Con mẹ nó ngày nào hai người không đi ăn với nhau hả?!!

Kỳ thực, chuyện hẹn nhau đi ăn mỗi ngày đối với Hạ Nhất Dương mà nói cũng không có vấn đề gì to tát, đàn ông độc thân mà, bình thường tan tầm cũng đều là một mình gọi đồ ăn ngoài để giải quyết, bây giờ khác cái là có thêm một người, tốn thêm ít tiền thôi.

Thẩm Lạc cũng không phải quá khó hầu hạ, cái gì cũng ăn được, dù nửa tháng trước anh tiêu tốn hơi nhiều, nhưng bây giờ cũng coi như đến giai đoạn “tình cảm ổn định” trong truyền thuyết, không cần phải mỗi ngày đi ăn nhà hàng cao cấp.

“Lúc nào Ngự Viên mới đưa nhà cho cậu?” Hạ Nhất Dương gấp một cái sủi cảo vào trong bát.

Không biết Thẩm Lạc đột nhiên phát điên cái gì, nói muốn ăn sủi cảo cùng canh thịt bò bán bên cạnh trường đại học năm đó, đều đã qua mười lăm năm, không biết có còn mở cửa hay không, đường xá xung quanh trường đại học lại khó đi, Hạ Nhất Dương lái xe cả nửa ngày mới tìm tới nơi.

Thẩm Lạc múc một bát canh thịt bò, bên trên nổi vài cọng rau thơm: “Tháng sau, các cậu cho vay là có thể đưa nhà.”

Hạ Nhất Dương: “Trang hoàng xong cả rồi?”

Thẩm Lạc lắc đầu: “Vẫn là nhà trống.”

Hạ Nhất Dương có chút sửng sốt: “Nhà trống? Cậu có thời gian trang hoàng?”

“Không có cũng phải có.” Thẩm Lạc nhìn anh một cái, “Cậu còn muốn ăn không?” Hắn chỉ mấy cái sủi cỏ cuối cùng.

Hạ Nhất Dương đẩy cái đĩa đến trước mặt hắn: “Cậu ăn đi.”

Thẩm Lạc cũng không khách khí, cầm đĩa của Hạ Nhất Dương bắt đầu ăn.

Hạ Nhất Dương hỏi hắn: “Cậu còn tiền để trang trí không?”

Thẩm Lạc vừa ăn vừa nói: “Không đủ thì ngân hàng các cậu lại cho tôi mượn?”

“Không phải không được.” Hạ Nhất Dương nở nụ cười, đặc biệt gian thương, “Có điều lãi suất vay trùng tu không ổn định, tôi cho cậu vay?”

Thẩm Lạc ăn xong cái sủi cỏ cuối cùng, nhướn mày nói: “Như thế, là muốn tôi thiếu của cậu?”

Hạ Nhất Dương ngăn người, anh cảm thấy lời nói này của đối phương có hơi ám muội, anh đáp cũng không được, không đáp cũng không xong, nhất thời ấp úng nghẹn lời.

Thẩm Lạc rũ tầm mắt, vô cùng bình thường thấp giọng nói: “Đùa thôi, không đủ tiền thật nhất định sẽ hỏi mượn ngân hàng của các cậu, có muốn nợ cũng là nợ ngân hàng các cậu.”

Hạ Nhất Dương lúng túng “A” một tiếng, anh nhìn Thẩm Lạc ăn hết miến trong canh, lau miệng nói: “Đi thôi.”

Hạ Nhất Dương đặc biệt chủ động đứng dậy đi trả tiền, lúc trở lại đã thấy Thẩm Lạc đang nhìn anh chăm chú.

“?” Hạ Nhất Dương cầm cặp đựng giấy tờ, “Làm sao thế? Còn chưa ăn no?”

Thẩm Lạc vô cùng trẻ con cười một lúc: “Nhiều năm qua như vậy, sao cậu vẫn ngoan như thế?”

Hạ Nhất Dương: “???”

Thủ tục vay vốn mua nhà luôn luôn rất nhanh, đặc biệt là trong thời kỳ giá phòng mỗi ngày một dạng như thế này. Vay tiền sang tên đều có nhân viên môi giới lo liệu, Thẩm Lạc chỉ cần đi ký tên.

Hạ Nhất Dương vẫn rất bận tâm chuyện trang trí nhà mới cho Thẩm Lạc, không ít lần loanh quanh chuyện này trước mặt hắn, dù sao làm được thì đây cũng là lập công trạng, lương một năm 50W+ mà không có chút tâm sự nghiệp ấy thì còn đòi làm cái gì.

“Chút tiền đó tôi vẫn có.” Thẩm Lạc bị anh lẳng nhẳng đến phiền, dứt khoát nói thẳng, hiện giờ hắn và Hạ Nhất Dương đang đến nhà ăn của ngân hàng SZ dùng cơm trưa, đương nhiên là vẫn quẹt thẻ cơm của Hạ Nhất Dương.

Hạ Nhất Dương thấy ngỗng béo chạy mất, rất là đáng tiếc nói: “Được rồi.”

Thẩm Lạc: “Cậu có thể giới thiệu cho tôi nhóm thi công.”

Hạ Nhất Dương: “Công ty trang trí đâu?”

Thẩm Lạc: “Tôi tự mình thiết kế, cần công ty trang trí cái gì, trái lại cậu có thể đến hỗ trợ tôi là được rồi.”

“.....” Thực ra Hạ Nhất Dương không muốn đi hỗ trợ lắm.

Thẩm Lạc nhìn anh một cái, nhướn mày nói: “Tháng sau các cậu muốn kiểm tra cái gì đầu tiên?”

Hạ Nhất Dương vô cùng chân chó nằm tay Thẩm Lạc, chân thành nói: “Khi nào chuyển nhà xin cậu nói cho tôi biết, tôi nhất định sẽ đến giúp đỡ!”

Kết quả được hai ngày nghỉ hiếm có, bởi vì chuyển nhà, Thẩm Lạc thật sự tới đón anh.

Kiểu nhà của Ngự Viên rất đẹp, ba gian hướng nam, phòng khách không chỉ rộng rãi còn lấy sáng tốt.

Lúc Hạ Nhất Dương ôm thùng đi vào, phát hiện Thẩm Lạc quả nhiên thích loại thẩm mỹ như thế này, cửa sổ lớn sát đất, theo phong cách lãnh đạm*, ngoại trừ trên mặt đất trải thảm len trông có chút ấm áp, còn lại toàn bộ đều mang cảm giác lạnh lạnh sáng sủa.

*Chủ yếu dùng các màu trung tính như trắng và xám để trang trí, phong cách đơn giản, không gây chú ý cho thị giác.(Ảnh)

Nội thất không thoát khỏi ba màu đen xám trắng, ghế sofa lớn đến mức nhìn thoáng qua hoàn toàn giống như một chiếc giường.

“Tôi còn nghĩ cậu vẫn chưa sắm đồ đạc trong nhà đâu.” Hạ Nhất Dương đặt cái thùng xuống, chống hông một cái, “Rất đắt đúng không?”

Thẩm Lạc đi vào sau anh, có chút buồn cười liếc mắt: “Tài khoản ngân hàng của tôi còn đủ xài, yên tâm đi.”

Hạ Nhất Dương thấy không đạt được mục đích, nhàm chán bĩu môi.

Nói là chuyển nhà, kỳ thực toàn bộ đồ đạc đều được mua mới, đồ dùng cá nhân của Thẩm Lạc cũng không nhiều, chỉ có máy tính quần áo và một ít vật phẩm hằng ngày, nhiều nhất là mấy cái máy ảnh SLR* của hắn cùng hai cái tủ lớn để đựng ảnh.

*Là máy ảnh phản xạ ống kính đơn chụp bằng phim, cần phải rửa để lấy ảnh. Còn DSLR là chụp kỹ thuật số, ảnh được lưu giữ trong thẻ nhớ.

Lần đầu tiên Hạ Nhất Dương thấy có người dùng tủ cất ảnh chụp, một cái trong đó còn bị khoá lại, chỉ có thể khiêng tủ.

Trong phòng khách, Thẩm Lạc cố ý chứa trống một mặt tường trắng, Hạ Nhất Dương hỏi hắn dùng để làm gì. Thẩm Lạc bình thản nói, để treo ảnh chụp.

Vì vậy hai người trước tiên cùng nhau treo ảnh.

“Mấy bức ảnh trong cái tủ khoá kia không cần treo lên?” Hạ Nhất Dương phát hiện những tấm hình muốn treo đều là ảnh phong cảnh Thẩm Lạc chụp tại Mỹ, đại đa số anh đã từng nhìn thấy trên INS của đối phương.

Thẩm Lạc vừa treo từng tấm lên, vừa phân tâm nói: “Mấy cái đó đều là ảnh chụp hỏng, tôi không nhớ vứt đi.”

Hạ Nhất Dương thấy anh không phải là người có đam mê tích trữ, có điều đây là người khác thích, anh cũng không có tư cách nói cái gì.

Bởi vì ảnh chụp quá nhiều, treo một lúc không xong, hai người dứt khoát vừa treo ảnh vừa nói chuyện phiếm.

“Sàn giao dịchNASDAQ.” Thẩm Lạc chỉ vào tấm hình trong tay Hạ Nhất Dương, “Trước đây đi làm, tôi cố ý vòng qua đó để chụp.”

Hạ Nhất Dương lú lờn nói: “Hoá ra cậu là nam nhânWall Street.”

Thẩm Lạc cũng không khiêm tốn: “Thế nên tôi vẫn có chút tiền.”

Hạ Nhất Dương lăm bắm một câu: “Ngưu bức* hồng chết cậu.”

*Rất trâu bò, rất lợi hại.

“Nhưng công việc bên đó rất dễ giảm thọ.” Thẩm Lạc ra hiệu Hạ Nhất Dương lại lấy thêm nhiều hình, “Tôi cũng sắp 40 rồi, không muốn bất ngờ đột tử tại nơi đất khách.”

“...” Hạ Nhất Dương thở dài, “Chúng ta có thể nói chuyện gì vui vẻ hơn không, đừng nhắc đến chuyện tuổi tác rầu rĩ như vậy.”

Thẩm Lạc quay đầu nhìn anh, khoé mắt tựa như ẩn giấu một chút ý cười, hỏi: “Thế nói chuyện gì? Bàn chuyện tại sao cậu còn chưa có bạn gái?”

Hạ Nhất Dương nghiêm túc nói: “Tôi mời cậu đi ăn một tháng, mỗi ngày đấy, trước đây tôi có quen bạn gái thì cũng không ngày ngày mời đi ăn, cậu nói cho tôi biết tôi lấy đâu ra thời gian để đi tìm người khác?”

“Không phải tôi cũng vậy sao?” Thẩm Lạc quay đầu tiếp tục treo ảnh chụp, âm thanh nghe vào tai tựa như một lời nói đùa, “Không thôi hai chúng ta về chung một nhà đi?”

Hạ Nhất Dương hừ một tiếng: “Đừng mơ tưởng gạt tôi thêm mấy bữa cơm, tôi chưa nói cậu thật đúng là không biết xấu hổ, tốt xấu gì chung một nhà cũng phải thay phiên mời nhau chứ!”

Thẩm Lạc treo ảnh chụp xong quay người lại, hắn tựa vào bức tường nhìn Hạ Nhất Dương, vẻ mặt bình tĩnh: “Vậy được, đêm nay tôi mời cậu, muốn ăn cái gì?”

... Hạ Nhất Dương nghĩ thầm có gì đó sai sai, tại sao hai ngày nghỉ mà anh vẫn phải hầu tên này đi ăn tối?!

Bởi vì thu xếp đồ vật mất quá nhiều thời gian, đến buổi tối, rốt cuộc Hạ Nhất Dương quyết định gọi lẩu nhúng ở ngoài.

Thẩm Lạc không tài nào chịu nổi: “Vừa chuyển nhà mới đã đầy mùi lẩu, tôi đây đã tạo nghiệp gì...”

Hạ Nhất Dương: “Đợi lát ăn thì mở cửa sổ, sao cậu khờ thế.”

Thời điểm ngồi quanh nồi lẩu, sắc mặt của Thẩm Lạc mới dễ nhìn hơn một ít, đại khái là do đói bụng, đồ ăn ngon trước mắt, không thích hợp trưng mặt thối ra.

Năm phút đầu không ai nói chuyện, cả hai vùi đầu nhúng vùi đầu múc, cho đến khi Hạ Nhất Dương khui bia, Thẩm Lạc mới đột nhiên nói: “Lúc chúng ta giúp Bạch Phương chuyển nhà thời đại học, cũng ăn một bữa lẩu.”

Hạ Nhất Dương ngăn người: “Tôi quên rồi.”

Thẩm Lạc giương mắt nhìn anh: “Đó là do cậu uống nhiều.”

Hạ Nhất Dương dùng đũa gõ mép nồi: “Vạch người không vạch khuyết điểm.”

Kết quả Thẩm Lạc còn đang tính nói gì đó, trong phòng đột nhiên tối hù.

Hạ Nhất Dương: “...”

Thẩm Lạc: “...”

Hạ Nhất Dương: “Xem đi, ông trời cũng cảm thấy không có mắt.”

“Cậu nhảm quá.” Thẩm Lạc cười mắng, hắn đưa tay mò mẫm tìm điện thoại di động, “Để tôi đi xem coi có phải là bị đứt cầu dao không.”

Hạ Nhất Dương mò gắp hai cục thịt bò trong bát của mình, vừa ăn vừa nói: “Có phải ngày hôm đó nhà Bạch Phương cũng bị cúp điện?”

Thẩm Lạc sững sốt một chút, qua một lúc lâu, hần mới thản nhiên nói: “Tôi còn tưởng rằng cậu đã quên.”

Hạ Nhất Dương cũng không xác định mình có nhớ rõ hay không, bởi vì ngày đó anh quả thực uống rất nhiều, đầu óc thật loạn rồi lại như cái gì cũng biết, cả người cuộn mình nằm trên tấm thảm ở nhà Bạch Phương, mơ mơ màng màng giống như ngủ mà không phải ngủ.

Có người sờ mặt anh, ngón tay mềm mại, không cần nghĩ cũng biết đó là Bạch Phương.

“Hình như cậu ấy say rồi?” Bạch Phương nhẹ giọng nói.

Thanh âm của Thẩm Lạc hơi xa xa một chút: “Để cậu ấy ngủ đi.”

Bạch Phương “Ừ” một tiếng: “Mình đi xem cầu dao.”

Sau đó là tiếng bước chân vụn vặt, Hạ Nhất Dương giãy dựa mở mắt ra trong bóng đêm, anh nhìn về hướng của Thẩm Lạc, tối đen như mực, cái gì cũng không thấy.

Cũng không biết nhìn bao lâu, Hạ Nhất Dương đột nhiên có khí lực, bò vài bước tới phương hướng kia.

Thẩm Lạc lên tiếng dò hỏi theo bản năng: “Bạch Phương?”

Hạ Nhất Dương không nói gì, anh cũng không biết lá gan của mình từ đâu tới, vươn tay thăm đầy mồ hôi, giữ lấy bàn tay của Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc: “...”

Hạ Nhất Dương tiếp tục nắm sắp, anh nắm chặt tay của Thẩm Lạc, trái tim như ngâm vào trong một lớp dầu sôi nóng bỏng, nhẹ nhẹ run lên.

Có lẽ Thẩm Lạc thật sự cho rằng anh là Bạch Phương, không cự tuyệt để anh nắm, thậm chí phối hợp một chút, đầu ngón tay hắn chậm rãi gãi nhẹ lòng bàn tay anh.

Hạ Nhất Dương đỏ mặt.

Anh nắm trên mặt đất, ngực vừa ngọt, vừa đau, kích thích đầu lưỡi, lan tràn chua xót.

Thẩm Lạc nhúc nhích một chút, Hạ Nhất Dương rất hồi hộp, đối phương không gỡ tay anh ra, chỉ càng gần sát một ít, Hạ Nhất Dương có thể cảm giác được tay của Thẩm Lạc đang chạm vào mặt mình.

Đó là xúc cảm hoàn toàn không giống với Bạch Phương, cứng cáp, không chút nào mềm mại.

“Đêm đó cậu coi tôi là Bạch Phương phải không?” Thẩm Lạc dùng điện thoại chiếu sáng công tắc nguồn điện, ý cười không giảm hỏi, “Nắm tay tôi nửa ngày cũng không buông.”

Hạ Nhất Dương đành phải xấu hổ nói: “Chuyện này tôi thật sự không nhớ rõ.”

Thẩm Lạc không nói gì, hắn trở về bên cạnh bàn, chuẩn bị gọi điện thoại: “Xem không hiểu, để người đến sửa đi.”

Hạ Nhất Dương: “Tôi xem thử.”

Thẩm Lạc đi theo anh, qua một lúc lâu nên hai người cũng thích nghi với bóng tối, cộng thêm cửa sổ mở, bên ngoài có ánh đèn chiếu vào, trên cơ bản không có vấn đề gì khi nhìn.

Hạ Nhất Dương nhìn kỹ công tắc nguồn điện, anh ráng nhớ một ít kinh nghiệm trước đây, khi vừa mới chuẩn bị ra tay thì Hạ Nhất Dương đột nhiên cảm thấy ấm áp sau lưng, không biết từ lúc nào Thẩm Lạc đã dán sát vào anh.

“Có thấy được chỗ nào hỏng không?” Thẩm Lạc giơ điện thoại, tia sáng đèn hắt lên tường, tạo thành một vòng trắng.

Hạ Nhất Dương nhìn cái bóng màu đen của mình bên trong vòng trắng, Thẩm Lạc cao hơn anh một ít, chồm lên nhau, thật giống như đang ôm nhau.

Trong ngực Hạ Nhất Dương lại bắt đầu ngọt ngào rõ ràng.

Vừa đau, vừa ngọt.

NIÊN HOA

Tĩnh Thủy Biên

dtv-ebook.com

Chương 6

Edit:Mr.Downer

Bây giờ Hạ Nhất Dương nghĩ lại, bản thân mình thời đại học thật sự lớn gan.

Kỳ thực anh không lý giải được tại sao mình lại khó hiểu thích phải Thẩm Lạc, rõ ràng ban đầu vẫn coi như một nửa tình địch, không nhìn được ngầm so đo trước mặt Bạch Phương, nhưng qua một khoảng thời gian dài, Hạ Nhất Dương liền không phân biệt được rốt cuộc là mình đang phân cao thấp với Thẩm Lạc, hay là đang phân cao thấp với Bạch Phương.

Khi đó, Hạ Nhất Dương luôn tìm biện pháp để hi vọng gọi nên được sự chú ý của Thẩm Lạc, nhưng lại rồi rẫm phải làm thế nào một cách bất động thanh sắc, nếu như lúc ấy có INS mà nói, dưới mỗi trạng thái của Thẩm Lạc đại khái sẽ bị Hạ Nhất Dương like nát.

Anh ngốc nghếch liều mạng cất giấu những yêu thích kia đi, vừa muốn cho Thẩm Lạc biết, vừa không muốn cho Thẩm Lạc hay.

Thẩm Lạc đăng ảnh chụp phòng khách mới của mình lên INS, nhóm bạn gái cũ bạn gái cũ cũ bạn gái cũ cũ thực sự mau lẹ chạy gấp đến hiện trường bấm like để xoát cảm giác tồn tại.

Hạ Nhất Dương phát hờn, trong đầu đều là hình ảnh Dung ma machích kim.

Lâu lâu nghĩ tới anh lại cảm giác mình giống như một tên biến thái cuồng theo dõi, nhiều lần lướt INS của dàn hậu cung một cách vừa mâu thuẫn vừa chán ghét.

Kết quả một buổi tối tự nhiên không ngủ ngon. Ngày hôm sau Hạ Nhất Dương tiếp tục xách vành mắt thâm quầng đi làm.

Thẩm Lạc ở trong phòng nước uống cà phê sáng sớm, nhìn thấy anh liền nhú mày: “Ngủ không ngon?”

Hạ Nhất Dương còn đang giật hấn ở trong mơ, thấy hấn liền phiền.

Anh chậm rì đổ một ly cà phê, đang tính uống thì bị Thẩm Lạc ngăn cản.

“Không phải cậu bị dị ứng cà phê sao?” Thẩm Lạc cau mày, “Nghĩ gì thế?”

Hạ Nhất Dương đương nhiên không có cách nào giải thích mình đang suy nghĩ chuyện gì, chỉ có thể chờ đợi Thẩm Lạc rót cho mình một tách trà.

“Ngày hôm nay kiểm tra cái gì?” Hạ Nhất Dương vừa thổi trà vừa hỏi.

Thẩm Lạc: “Vẫn là ba thứ cũ rích kia thôi, các cậu đều không có vấn đề, thế rồi cuộc cậu đang lo lắng cái gì?”

Hạ Nhất Dương thở dài: “Tôi đây là đang phòng ngừa lỡ như, thời khắc mất chốt còn có thể đi cửa sau.”

Thẩm Lạc “Ồ” một tiếng: “Cậu đi cửa sau của tôi, hay là tôi đi cửa sau của cậu?”(Đi cả hai cùng một lúc =)))))))))

Hạ Nhất Dương: “.....” Câu này quá đen tối, anh thật sự không biết nên trả lời như thế nào.

Thẩm Lạc tựa như chỉ đơn thuần “đùa giỡn” anh một chút, rồi giống như chưa nói gì, ngậm mép cốc hỏi: “Đêm nay chúng ta đi ăn cái gì?”

Hạ Nhất Dương liếc mắt nhìn hắn, rồi cuộc học khôn hỏi: “Ai mời khách?”

Thẩm Lạc trực tiếp ấn gáy của Hạ Nhất Dương đẩy anh ra khỏi phòng uống nước.

Kết quả buổi tối ai cũng không thể mời khách, bởi vì Trần hành trưởng ra tối hậu thư, nhất định phải mời tất cả mọi người của ngân giám dùng một bữa cơm.

Trần Hội chấp nhất vấn đề này nguyên một tháng, lại cự tuyệt thì không được, Thẩm Lạc cũng không có ý định làm anh ta mất mặt, qua sáu giờ tối liền dẫn người vào nhà hàng đã hẹn trước.

Hạ Nhất Dương đương nhiên phải theo hầu, vốn còn định mang theo Thái Thái, kết quả Trần Hội nói một câu: “Phải uống rượu, đừng làm phiền con gái người ta”, thế là trên bàn cơm liền thuần một sắc sáu tên đàn ông.

Trong đó có ba người đàn ông tuổi tác trung bình sắp gần bốn mươi....

“Rượu trắng hay rượu đỏ?” Trần Hội mặt mũi trắng trẻo, nhưng tư thế với ngữ khí lại giống như một thằng cha đòi nợ lỗ mãng.

Hạ Nhất Dương ngồi một bên quả thực run lấy bầy: “Trần hành trưởng... Uống bia chứ?”

Trần Hội: “Uống bia cái gì, cậu ăn xiên nướng lề đường chắc.”

Hạ Nhất Dương: “...”

Thẩm Lạc: “Trần hành trưởng muốn uống cái gì cứ chọn cái đấy đi.”

Trần Hội đưa tay lên: “Năm bình Thiên Chi Lam.”

Những người còn lại: “.....”

Trần Hội khinh bỉ nhìn Hạ Nhất Dương: “Còn cậu thì cứ uống sữa đi.”

Hạ Nhất Dương đặc biệt thành thật: “Cảm ơn ba ba.”

Tửu lượng của Thẩm Lạc, thật sự cao.

Cao đến mức nào?

Người như Trần Hội, họp hàng năm luôn uống hỗn hợp rượu đỏ rượu trắng trộn chung, là đệ nhất tửu lượng ba ba của ngân hàng SZ, bây giờ sau khi xử lý bình Thiên Chi Lam thứ ba cùng Thẩm Lạc, rõ ràng bắt đầu high.

High đến mức không còn gào rống, nói chuyện nhỏ nhẹ, ôn nhu săn sóc.

Thẩm Lạc vẫn là đáng vẻ như cũ, nói ít, mặt không biến sắc, đôi mắt thư thái rõ ràng, tươi cười vui vẻ.

Rốt cuộc Trần Hội không dám gọi bình Thiên Chi Lam thứ tư, để Hạ Nhất Dương cầm công quỹ đi tính tiền.

“Lần sau uống nữa nhé~” Trần hành trưởng vẫn còn đứng được, có điều trong lời nói đã mang theo lượn sóng cuối câu.

Thẩm Lạc bắt tay với Trần Hội, đơn giản nói gọn một chữ “Được”.

Hạ Nhất Dương ở bên cạnh nhìn hẩn.

Thẩm Lạc quay đầu lại hỏi: “Làm sao vậy?”

Hạ Nhất Dương: “Tôi chờ cậu về?”

Thẩm Lạc cười: “Ừ, phiền cậu.”

Trần Hội và những người khác lần lượt gọi đại giá, Thẩm Lạc lên xe của Hạ Nhất Dương.

Dù gì cũng ở chung một tiểu khu, cũng không cần đi đường vòng, Hạ Nhất Dương vừa lái xe, vừa hạ cửa sổ xuống để Thẩm Lạc tản mùi rượu, radio trong xe phát bài ‘Mười năm’ của Trần Dịch Tấn, Thẩm Lạc nghe một lát, bất chợt ngâm nga cùng.

Hạ Nhất Dương cười nói: “Cậu say à?”

Thẩm Lạc không hát: “Không có, tôi có khi nào say?”

Hạ Nhất Dương cũng không biết hắn đang sỉ diện cái gì, dở khóc dở cười lái xe vào tiểu khu.

Đầu tiên là dừng dưới nhà của Thẩm Lạc, Hạ Nhất Dương tắt máy, chuẩn bị dìu người lên.

Kết quả Thẩm Lạc ngồi im không nhúc nhích, cũng không chịu tháo dây an toàn.

“Quan hệ giữa cậu với Trần Hội rất tốt?” Thẩm Lạc chống đầu, hắn nhìn Hạ Nhất Dương chăm chăm.

“Bình thường thôi.” Hạ Nhất Dương không nghĩ nhiều, ăn ngay nói thật, “Tôi đây không quyền không thế, muốn bò lên tầng quản lý trong ngân hàng không dễ, vài năm trước Trần Hội một tay đề bạt tôi.”

Thẩm Lạc gật đầu, Hạ Nhất Dương phát hiện tuy gương mặt đối phương không biến sắc, nhưng vành tai vẫn đỏ ửng.

“Lại làm sao thế?” Hạ Nhất Dương kiên trì hỏi.

Thẩm Lạc mở miệng, đột nhiên nói: “Cậu gọi anh ta là ba ba.”

“?” Hạ Nhất Dương sững sốt, “Tôi chỉ đùa dỡ anh ta thôi.”

Âm thanh của Thẩm Lạc có chút tủi thân: “Vậy sao cậu không dỡ tôi?”

Hạ Nhất Dương: “...”

Thẩm Lạc hít hít mũi, lâu bầu: “Cậu đừng gọi anh ta là ba ba, tôi không thích.”

Hạ Nhất Dương đành phải nhặt nhẻo dỡ dành hẳn: “Rồi rồi.”

Thẩm Lạc tựa như hài lòng, ngoan ngoãn tháo dây an toàn, Hạ Nhất Dương rướn người giúp hẳn, hơi thở của Thẩm Lạc liền rơi vào trán anh.

Hương rượu đế vừa thơm vừa cay quanh quần bên chóp mũi của Hạ Nhất Dương, “cách” một tiếng, dây an toàn được tháo.

Hai người vẫn duy trì tư thế dựa vào nhau này, ai cũng không nhúc nhích, Hạ Nhất Dương khẽ ngẩng đầu, nhìn thấy bóng hình mình phản chiếu trong con người của Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc đột nhiên nhích về trước, dùng chóp mũi nhẹ nhàng cọ tóc mái của anh.

“...” Hạ Nhất Dương bị động tác khó hiểu này của hẳn làm cho có chút không nói nên lời.

Thẩm Lạc nở một nụ cười giống như trẻ con.

Hạ Nhất Dương thở dài: “Hiếm thấy cậu uống đến như vậy.”

“Tôi không có say mà.” Thẩm Lạc đẩy cửa xe, Hạ Nhất Dương vội vàng đi xuống dìu hẳn, kết quả đối phương thật sự vẫn có thể tự đứng vững.

Hắn vòng qua đầu xe, đứng cách Hạ Nhất Dương một khoảng: “Cái gì tôi cũng đều nhớ rất rõ ràng.”

Hạ Nhất Dương không thể làm gì khác hơn là hỏi hắn: “Bạn nhớ rõ cái gì?”

Thẩm Lạc trưng ra một nét mặt “suy nghĩ”: “Chúng ta đều học đại học LWP, cậu thích Bạch Phương.”

Hạ Nhất Dương lườm hắn một cái.

Thẩm Lạc còn rất đặc ý: “Có điều cô ấy lại thành bạn gái tôi.”

Hạ Nhất Dương không dự định chấp nhận cùng một con ma men, khoá cửa xe, chuẩn bị đưa người lên nhà.

Thẩm Lạc đi hai bước, tiếp tục nói: “Năm hai tôi xuất ngoại, cậu có biết tại sao tôi xuất ngoại không?”

Hạ Nhất Dương hỏi hắn: “Tại sao?”

Thẩm Lạc suy nghĩ một chút, hắn đưa ngón trỏ dựng đứng trên môi, đè nén âm thanh nói: “Xuyt! Không nói cho cậu biết đâu.”

..... Hạ Nhất Dương quả thực muốn đập hắn.

Thẩm Lạc lục lọi chìa khoá mở cửa trong bóng tối, hắn lẩm bẩm nói: “Mười lăm năm ba tháng lẻ hai ngày thêm mười hai giờ.”

Hạ Nhất Dương: “?”

“Thời gian chúng ta tách ra.” Thẩm Lạc cắm chìa khoá vào ổ, hắn không lập tức mở cửa, chỉ nghiêng mặt sang một bên, lẳng lặng nhìn Hạ Nhất Dương.

“Thật sự rất dài.” Thẩm Lạc nhẹ giọng nói.

NIÊN HOA

Tĩnh Thủy Biên

dtv-ebook.com

Chương 7

Edit:Mr.Downer

Năm 1999 là thời điểm trong nước vừa có phần mềm QQ, mãi cho đến khi Hạ Nhất Dương thi đậu đại học vào năm 2000 mới đăng ký, lúc đó ai cũng yêu thích “Chat chit trên mạng”, cảm thấy đây là một chuyện vô cùng mới mẻ cùng sành điệu, thế nên trong lúc bạn bè đại học bắt đầu trao đổi số QQ với nhau, Thẩm Lạc lại là một kẻ ngoại đạo.

Bởi vì hắn nói, hắn chỉ dùng MSN.

Sau khi Hạ Nhất Dương quen biết hắn, còn cố ý lén lút đăng ký một tài khoản MSN, kết quả sau này thật sự dùng không quen, liền bỏ.

Cũng là vào thời điểm đó Hạ Nhất Dương mới mơ hồ nhận ra được, dù Thẩm Lạc làm cái gì, anh cũng muốn làm theo, tương tự như lúc trẻ tuổi, hắn thích sau khi tan học uống nước ngọt vị quả lồng đèn, anh cũng nhất định phải uống hai ngụm, nếm thử xem nó là vị gì.

Hầu Diễm nói anh luôn thích tranh với Thẩm Lạc, câu này mà nói, trên bản chất quả thực không sai, nhưng đến cùng là tranh cái gì, ngay cả chính Hạ Nhất Dương cũng không rõ.

Khi đó Hạ Nhất Dương thỉnh thoảng sẽ quan sát ánh mắt Bạch Phương đặt trên người Thẩm Lạc.

Nhiệt liệt, thâm tình, vui mừng cùng do dự bất định.

Anh nghĩ, nhất định mình cũng giống như vậy.

Ngày hôm sau, Trần Hội không đến ngân hàng, gửi tin nhắn xin nghỉ đến nhóm công việc.

Khi Thái Thái nhận được tin nhắn đặc biệt thốn thức: “Rốt cuộc ngày hôm qua mấy anh uống cái gì? Lại có thể làm cho Trần ba ba uống đến nằm sấp?”

“Đừng hỏi anh.” Hạ Nhất Dương rũ sạch quan hệ nói, “Anh chỉ uống sữa thôi.”

Thái Thái trầm mặc: “Thẩm xử kia thực sự uống được.”

Ngoài miệng Hạ Nhất Dương không phụ hoạ, nhưng trong lòng vẫn chịu phục, tuy rằng đến trễ hai tiếng, nhưng Thẩm Lạc vẫn đi làm như cũ.

Hai người chạm mặt tại phòng uống nước trước giờ cơm trưa, Hạ Nhất Dương rất quan tâm hỏi: “Tại sao không nghỉ ngơi một ngày, kiểm tra không cần liều mạng như vậy chứ?”

Chung quy đã qua một nửa của tuổi ba mươi, buổi tối uống dữ như vậy, ban ngày ít nhiều gì cũng biểu hiện lên trên mặt, Thẩm Lạc đương nhiên không dám uống thứ kích thích dạ dày như cà phê, ngoạn ngoạn đổi thành trà của Hạ Nhất Dương.

“Tôi vừa mới vào ngân giám, cũng không dám tùy tiện vắng mặt.” Thẩm Lạc cau mày, khó chịu nhợn một cái, hình như bị mùi vị trong miệng mình làm cho buồn nôn, đáng vẻ như sắp ói ra.

Hạ Nhất Dương hỏi một câu: “Có cần uống thuốc bao tử không?”

Thẩm Lạc: “Uống rồi.” Hắn bắt chước động tác thổi trà của Hạ Nhất Dương, qua một lúc, đột nhiên hỏi: “Ngày hôm qua tôi không gây phiền

toái gì cho cậu chứ?”

Hạ Nhất Dương cười: “Không có xin rồi quậy, chỉ ôn lại kỷ niệm xưa với tôi thôi.”

Động tác nâng cốc của Thẩm Lạc hơi ngừng lại, nét mặt ung dung nói: “Vậy nhất định là tôi đã tâm sự gì với cậu.”

Hạ Nhất Dương ngó hẩn một chút: “Đúng đấy, hờn dỗi nói với tôi rằng chúng ta tách nhau ra mười lăm năm ba tháng hai ngày cộng thêm mười hai giờ, thật dài.” “Lòng vòng nhiều như vậy...” Hạ Nhất Dương ghét bỏ nói, “Sao cậu không thể nói thẳng cậu nhớ tôi.”

Thẩm Lạc: “...”

Hạ Nhất Dương thấy hẩn không nói tiếng nào, không nhin được để thêm một câu: “Làm sao? Không thừa nhận à?”

Thẩm Lạc rũ mắt xuống, hẩn lắc đầu: “Không phải thế.” Một lát sau, Thẩm Lạc lại cười hỏi Hạ Nhất Dương: “Vậy cậu có nhớ tôi hay không?”

Hạ Nhất Dương nói: “Tôi không nhớ cậu thì sao phải mời cậu đi ăn?”

Thẩm Lạc: “Đó không phải là do tôi chủ động khiến cậu mời sao.”

Hạ Nhất Dương tức giận đến không chịu nổi, nghĩ tôi mời cậu ăn hơn một tháng, nửa tháng trước bữa nào bữa nấy cũng vừa ngon vừa đắt tiền! Cậu có lương tâm không?!

Thẩm Lạc kéo cánh tay anh: “Vậy tối nay chúng ta đi ăn cái gì?”

Hạ Nhất Dương còn đang nổi nóng: “Ăn cái rắm!”

Thẩm Lạc rõ ràng xem nhẹ cái rắm kia: “Cùng đi tắm không? Tôi thật sự khó chịu, đi ngâm chân, mát xa?”

Hạ Nhất Dương lia một vòng gương mặt trắng bệch của đối phương, trong lòng mềm nhũn ra, nhưng ngoài miệng có tiện nghi vẫn muốn chiếm: “Vậy cậu mời khách đi.”

“Đương nhiên là tôi mời khách.” Thẩm Lạc đưa tay véo véo cổ của Hạ Nhất Dương, “Hai ta vui vẻ thư giãn một chút.”

Đàn ông trung niên công tác bận rộn thường yêu nhất ba hoạt động ngày nghỉ: Tập gym, uống rượu, ngâm chân tắm rửa.

Hạ Nhất Dương chưa bao giờ yêu thích hai cái trước, chỉ có chuyện ngâm chân tắm rửa mát xa này anh không bài xích, trên cơ bản Hạ Nhất Dương cảm giác mình là kiểu người tuổi càng lớn càng rầu rĩ, đặc biệt sau khi tiến vào giới tài chính đầy áp lực như vậy.

“Cậu nên hưởng thụ cuộc sống nhiều một chút.” Thẩm Lạc vừa trở về không bao lâu mà đã rất rành rọt địa chỉ mấy nhà tắm lớn, “Tướng mạo này của cậu, đi ra ngoài lừa mấy cô gái, lừa cô nào dính cô nấy.”

Hạ Nhất Dương cách hắt một cái tú thay quần áo: “Ai nói? Bây giờ mấy cô gái trẻ đều rất lợi hại, kiếm tiền còn nhiều hơn tôi, ngay cả Thái Thái nhìn tôi cũng không lọt mắt.”

“Tiểu thư ký kia của cậu?” Thẩm Lạc hỏi.

Hạ Nhất Dương: “Còn phải hỏi, cô ấy rất xuất sắc.”

Thẩm Lạc đóng tủ lại, hắt đã thay xong áo tắm màu trắng, chống cửa hỏi anh: “Thế nào, cậu xem trọng người ta?”

“Cậu đang nghĩ cái gì đấy?” Hạ Nhất Dương thấy khó hiểu, “Đi thôi đi thôi.”

Thẩm Lạc lết xẹt lê dép, quay đầu nói chuyện với anh: “Cậu cười hết rồi?”

“?” Hạ Nhất Dương bối rối, “Không mặc quần lót sao?!”

Thẩm Lạc bĩu môi: “Nhà quê mới mặc quần lót.”

“...” Hạ Nhất Dương đập hấn một cước từ phía sau.

Nhân viên mát xa là hai cậu trai, Thẩm Lạc đến năm sắp như đại gia, chỉ cậu nhân viên không đẹp trai qua chỗ Hạ Nhất Dương: “Cậu qua đó đi.”

Cậu ta ngoan ngoãn đi qua, dư quang khoé mắt của Hạ Nhất Dương liếc người còn lại có bộ dạng không tệ lắm kia đến bên giường của Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc hoàn toàn không có dáng vẻ dự định nói chuyện, úp đầu xuống, cũng không nhìn người, nhắc ngón tay chỉ vai mình: “Dùng sức một chút.”

Cậu nhân viên chỉ mới trả lời được, còn chưa động tay, Hạ Nhất Dương đột nhiên rón rén xuống giường của mình, dùng mắt ra hiệu với cậu ta.

Thẩm Lạc nhắm hai mắt, tự nhiên cũng không biết động tĩnh ở sau lưng mình, chỉ cảm thấy trên lưng ê ẩm, sức lực của chàng trai này quả thật rất mạnh.

Cũng không biết đối phương mát xa theo trình tự gì, bóp một chút ở cổ, xoa một chút ở vai, ấn vài cái rồi dời đến trên trên lưng, bàn tay càng ấn càng di chuyển xuống dưới, đợi đến lúc đụng đến hông, rốt cuộc Thẩm Lạc nhin không được mở miệng.

“Ấn chỗ nào vậy?” Hấn hỏi.

Đại khái là do nằm lâu, âm thanh của Thẩm Lạc vừa khàn vừa trầm, tựa như mang ra từ trong lồng ngực một luồng mùi vị gợi cảm.

Bàn tay đang xoa bóp hăng hái của Hạ Nhất Dương cũng không biết làm sao ngừng lại, anh hăng hăng cổ họng, cố ý nói: “Cậu thật đúng là không

mặc quần lót à?”

Thẩm Lạc không nhúc nhích, Hạ Nhất Dương chỉ cảm thấy cơ thịt dưới bàn tay đột nhiên căng cứng, đối phương cũng không nói gì, tiếp tục duy trì tư thế nằm sấp.

Hạ Nhất Dương hơi rướn người dòm, nhìn thấy vành tai đỏ ửng giấu bên trong mái tóc đen của Thẩm Lạc.

“...” Đại khái nhìn thấy Thẩm Lạc đột ngột xấu hổ, làm cho cả Hạ Nhất Dương cũng bắt đầu có chút ngại ngùng, anh ho khan một cái, không nặng không nhẹ vỗ hông đối phương, cười mắng một tiếng “Mất mặt quá.”

Hai nhân viên mát xa đứng bên cạnh đều cười.

Hạ Nhất Dương ngoan ngoãn trở lại nằm sấp trên giường của mình, anh không bắt chước Thẩm Lạc úp mặt xuống, chỉ dùng mu bàn tay lót cằm rồi nhắm mắt lại.

Một lát sau, Thẩm Lạc rốt cuộc quay đầu, lộ mặt ra, nhìn Hạ Nhất Dương.

“Sao?” Hạ Nhất Dương đương nhiên chú ý tới động tác của đối phương, anh mở một con mắt, dùng khẩu hình nói với Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc cũng dùng khẩu hình: “Thoải mái không?”

Hạ Nhất Dương híp mắt hưởng thụ một lúc, gật đầu: “Còn cậu?”

Bởi vì đè nửa khuôn mặt, khi Thẩm Lạc cười lộ lên, trên mặt bên kia xuất hiện một má lúm nhỏ.

Hắn dùng ngón tay chỉ Hạ Nhất Dương: “Không thoải mái bằng cậu xoa bóp.”

Mát xa xong rồi đương nhiên phải đi tắm, lúc này Hạ Nhất Dương chợt có chút nhức đầu, bởi vì anh không phải rất muốn tắm chung một bể với Thẩm Lạc.

Nghĩ tới nghĩ lui nửa ngày, Hạ Nhất Dương quyết đi tắm hơi trước, xông cho choáng đầu một tí, nói không chừng lát nữa có phản ứng thì sẽ nhỏ một chút, kết quả nghĩ thì hay, nhưng xông chưa đến năm phút đồng hồ, Hạ Nhất Dương liền thật sự không chịu nổi.

Đàn ông có tuổi mà, là khoai lang sắp nhũn, đã nhũn còn nướng, không nát mới là lạ...

Hạ Nhất Dương thờ thần đi ra, nghỉ ngơi một lúc, cuối cùng vẫn đi đến bể tắm, đợi đến khi cởi áo tắm anh mới chợt nhận ra mình còn mặc quần lót, may mắn xung quanh đều không có ai, bằng không thật đúng là hai lúa.

Đặt quần lót cùng áo tắm gọn gàng bên cạnh, Hạ Nhất Dương thoải mái xuống nước, đang khó hiểu Thẩm Lạc đi đâu, liền nghe thấy phía sau truyền đến tiếng đập nước “lạch bạch” “lạch bạch”.

Một đôi chân đứng bên mép bể tắm, Hạ Nhất Dương ngẩng đầu, nhìn thấy Thẩm Lạc loà thế.

“...” Hạ Nhất Dương há miệng thờ dốc, nửa ngày mới hỏi được một câu, “Cậu cởi sạch khi nào thế?”

Thẩm Lạc không trả lời, hẩn cúi đầu liếc mắt nhìn áo tắm và quần lót được xếp ngay ngắn bên cạnh, nét mặt thật sự vi diệu: “Cậu là con gái sao?”

Hạ Nhất Dương: “.....”

Thẩm Lạc: “Bây giờ con gái cũng không mặc quần lót vào nhà tắm.”

Hạ Nhất Dương đỏ mặt: “Đừng, đừng nhiều lời, mau xuống dưới.”

Thẩm Lạc vừa xuống nước vừa hỏi anh: “Muốn tôi kì lưng cho cậu không?”

Hạ Nhất Dương cứng cổ không dám nhìn đối phương, nhưng cũng không muốn được hăn kì lưng, đành phải nói: “Tôi kì cho cậu.”

“Không phải cậu vừa giúp tôi mát xa sao?” Thẩm Lạc ra hiệu đối phương xoay người sang chỗ khác, “Có qua có lại mới toại lòng nhau, tôi cũng phải kì lưng cho cậu.”

“...” Hạ Nhất Dương bị gây khó dễ đành phải xoay lưng lại, anh nắm tay vịn bên cạnh bể, cam chịu lộ ra một mảng lưng lớn.

Thẩm Lạc đổ nước nóng lên lưng anh, kết quả không nắm chắc được mức độ trong tay, lỡ kéo đẩy một cái, xoa ra một vệt đỏ thật dài, Hạ Nhất Dương bị đau rên một tiếng, cả người anh đều run lên.

Thẩm Lạc lập tức dừng lại, qua một lúc lâu, hăn mới khàn giọng nói: “Xin lỗi.”

Hạ Nhất Dương lắc tay một cái: “Không sao, cậu tiếp tục được rồi.”

Sau đó, động tác của Thẩm Lạc thật sự nhẹ đi rất nhiều, Hạ Nhất Dương chỉ cảm thấy đừng nói là kì lưng, nói là gãi ngứa còn tạm chấp nhận được, đặc biệt khi đụng tới vệt đỏ kia, Thẩm Lạc ôn nhu đến mức giống như là đang vuốt ve.

“Xoay lại đây.” Thẩm Lạc đột nhiên nói.

Hạ Nhất Dương: “?”

Thẩm Lạc: “Tôi giúp cậu kì đằng trước.”

Tuy rằng đầy đầu Hạ Nhất Dương là dấu chấm hỏi nghi “Tại sao phải kì đẳng trước”, nhưng cơ thể vẫn nghe lời xoay người lại.

Tư thế của hai người liền trở thành mặt đối mặt.

Ánh mắt của Hạ Nhất Dương nhất thời không biết nên đặt chỗ nào, theo bản năng cúi đầu, kết quả bởi vì do chiều cao, nước trong bể tắm chỉ tới vùng tam giác của Thâm Lạc, tính khí của hắc cương lên rõ ràng, toàn bộ quy đầu đều lộ khỏi mặt nước.

Hạ Nhất Dương: “...”

Thâm Lạc hiển nhiên phóng khoáng hơn anh rất nhiều: “Cậu có phản ứng?”

Một bên ngẩng đầu có thể dài đến mức nổi trên mặt nước, một bên chỉ có thể ở dưới nước, sự đối lập này thật sự rất tàn nhẫn...

Ngữ khí của Thâm Lạc rất điềm tĩnh: “Chuyện như vậy rất bình thường, cậu cũng đã lâu không phát tiết đúng chứ? Có muốn giải quyết trước không?”

Hạ Nhất Dương thực sự quẫn bách đến nỗi đầu đầy mồ hôi, trong não đều là keo dán, lời nói ra hoàn toàn không có logic bình thường: “Đây là nơi tắm rửa..... Không thích hợp.”

Thâm Lạc gật đầu: “Cũng đúng.”

Hạ Nhất Dương: “Đợi một lát đi lên rồi giải quyết.”

Thâm Lạc đáp ứng nói: “Được.”

Một lát sau, hắc lại nói: “Không thôi bây giờ chúng ta đi lên đi, tôi có chút đợi không kịp.”

Hạ Nhất Dương: “.....”

Hạ Nhất Dương cảm giác, hai người đều là đàn ông già dặn trưởng thành hơn ba mươi lăm tuổi, nếu bình tĩnh, chuyện kiểu này vẫn có thể dựa vào ý chí để kiềm chế.

Kết quả rõ ràng là, Thẩm Lạc không cho anh cơ hội đó.

Lão lưu manh này thật sự rất không biết xấu hổ, mỗi lần Hạ Nhất Dương vất vả cố tình không nhìn tới hắn, ráng hít sâu để di dời sự chú ý, thì Thẩm Lạc lại nghĩ ra những trò mới để trêu chọc anh, dưới nước bóp eo anh một cái, dùng chân cạ chân anh, dán lại gần rồi kề sát vành tai anh nói chuyện, khiến cho Hạ Nhất Dương cứng xong rồi mềm, vừa mềm xong lại cứng, mệt mỏi gần chết.

“Gần được rồi, lên đi.” Thẩm Lạc lại giục anh, tên này vẫn dựng cột thẳng tắp từ nãy đến giờ, không thấy ỉu xiu, thái độ đặc biệt kiên trì.

Hạ Nhất Dương uể oải nói: “Tắm thêm chút nữa...”

Thẩm Lạc kích động anh: “Cậu sợ cái gì, trong đại học cũng đâu phải chưa từng làm chuyện tự an ủi cho nhau.”

Hạ Nhất Dương nghĩ mẹ nó ông đây lại chưa hề làm chuyện đó với cậu!

Lúc học đại học, anh và Thẩm Lạc không chung một ký túc xá, chuyện bạn cùng phòng quay tay cho nhau quả thực không thiếu, lại thêm Hạ Nhất Dương có bộ dạng vừa xinh trai vừa ngoan ngoãn, thế nên hầu như mỗi lần xóc lọ tập thể, anh đều là “Giao tế hoa*” có bàn tay được yêu thích nhất.

*Nghĩa là “gái hồng lâu”.

Thẩm Lạc kiên quyết kéo anh ra khỏi bể tắm, giữ áo tắm của Hạ Nhất Dương ra che người cho anh, còn chính hắn thì tùy tiện vừa đi vừa lúc lắc

điều.

Buồng tắm vòi sen có rất ít người, Thẩm Lạc tìm một gian tận trong cùng, đẩy Hạ Nhất Dương đi vào, còn chưa khoá cửa thì hắn đã không thể chờ đợi được nữa, vội vàng cách một lớp áo tắm xoa nắn tính khí của đối phương.

Hạ Nhất Dương mới vừa cài then cửa, đã bị Thẩm Lạc đẩy vào vách tường gạch sứ.

“Cậu cũng sờ của tôi đi.” Thẩm Lạc thấp giọng giục.

Hạ Nhất Dương chỉ có thể đỏ mặt hỗ trợ.

Thẩm Lạc ra tay có chút gấp gáp, động tác vuốt ve quy đầu thực sự không thể gọi là ôn nhu, Hạ Nhất Dương đau đến chảy mồ hôi trên trán, cắn răng nói: “Cậu nhẹ chút...”

“À.” Thẩm Lạc nghe lời giảm nhẹ động tác, qua một lúc lại hỏi, “Đã lâu tôi không vuốt, như vậy thế nào?”

Hạ Nhất Dương không nói lời nào, nhưng cơ thể trái lại rất thành thật, trán anh tựa trên vai Thẩm Lạc, thở hỗn hển nặng nề.

Cũng không biết là do kỹ thuật của anh tốt hay là do thế nào, tính khí của Thẩm Lạc lại lớn hơn vài phần trong tay anh, mặt đối mặt đụng phải của anh.

“Cậu muốn bắn chưa?” Hạ Nhất Dương không nhịn được hỏi.

Thẩm Lạc hừ một tiếng, lầm bầm nói: “Nào nhanh như vậy, tôi cũng không bị xuất tinh sớm...”

... Sắp bắn như Hạ Nhất Dương thật sự có tâm tình phức tạp.

Thẩm Lạc tựa hồ không chịu nổi thao tác dây dưa của Hạ Nhất Dương, hai tay hần dứt khoát bao lấy tay của anh, đỡ tính khí của cả hai dán vào để cùng nhau ma sát.

Hạ Nhất Dương làm sao chịu được kích thích như thế nào, mã nhân co rút lại, chưa tới vài giây đã bắn sạch sẽ.

Thẩm Lạc: “.....”

Hạ Nhất Dương: “.....”

Thẩm Lạc còn cứng rắn, trên quy đầu dính đầy tinh dịch trắng đục của Hạ Nhất Dương, hần nắm lấy tính khí đã mềm nhũn của đối phương, mặt đầy buồn bực.

Hạ Nhất Dương lúng túng nói: “Cậu buông tay ra trước, tôi giúp cậu vuốt bắn.”

Thẩm Lạc giống như một đứa nhỏ bướng bỉnh, không chịu thả tay ra.

Hạ Nhất Dương dùng ngữ khí mềm mại nói: “Ngoan.”

Thẩm Lạc liếc mắt nhìn anh, rốt cuộc cũng chịu buông ra.

Hạ Nhất Dương vừa định tiếp tục giúp hần, lại bị Thẩm Lạc đẩy tay, người đàn ông với điệu còn đang cứng rắn, cứ như vậy không nói một lời mở cửa đi sang gian phòng cách vách, để lại Hạ Nhất Dương một mặt bối rối.

Tắm xong sạch sẽ trước là Hạ Nhất Dương, thực ra anh có chút suy nghĩ không chắc về thái độ của Thẩm Lạc, hơi nôn nóng lúc đợi người đi ra.

Thẩm Lạc tắm rửa rất lâu, cũng không biết có phải tốn chút thời gian để tự xử hay không, khi hần đi ra hai gò má hơi đỏ, không nhìn ra tâm trạng như thế nào, Thẩm Lạc chỉ bình tĩnh lướt mắt qua Hạ Nhất Dương.

“Đi thôi.” Thẩm Lạc nói.

Hạ Nhất Dương do dự nửa ngày, quyết định nói lời xin lỗi trước tiên: “Cái kia... Thật xin lỗi.”

Thẩm Lạc nhìn anh: “Xin lỗi cái gì?”

Hạ Nhất Dương gãi mặt, thở dài: “Ai, đừng giận mà.”

Thẩm Lạc nhìn anh chăm chú một chút, đột nhiên cười cười, đưa tay xoa nhẹ sau gáy của anh: “Trước tiên cho cậu ghi sổ, lần sau trả tôi.”

Editor làm nhảm: Yên tâm, sau này hai lão sẽ lái xe, sẽ có thịt vụn. (*´▽`*)

Sẵn tiện giải thích về chuyện “không thể một chút kinh nghiệm tình dục cũng không có” của hai lão như đã ghi trong văn án. Có lẽ sẽ có bạn thắc mắc câu này, tại sao lão Thẩm với lão Hạ xa nhau mười lăm năm mà lại có kinh nghiệm tình dục, chẳng lẽ trong quãng thời gian xa nhau đó, dù hai người yêu thầm nhau nhưng vẫn phát sinh quan hệ với người khác? Thế nên, chị Tĩnh Thủy Biên cũng đã trả lời trên weibo của mình như sau:

“Tôi thực sự say rồi... Đến bây giờ còn làm phiền tôi chuyện vấn đề kinh nghiệm tình dục của công và thụ trong Niên Hoa... Tránh lời ban đầu tôi đã viết rằng, bọn họ sắp 40, sẽ không không có kinh nghiệm tình dục, nhưng tôi không có viết là sau khi bọn họ tách nhau ra, sẽ không không có kinh nghiệm tình dục.

Nguyên văn vì để cho mọi người yên tâm, tôi đều viết rõ ràng cuộc sống tại nước ngoài của bọn họ giống như khổ hạnh tăng*... Vì vậy các bạn còn nhất định muốn tôi nói rõ chuyện bọn họ quen bạn gái trước khi cả hai còn chưa yêu nhau lúc đại học sao?

Do truyện tôi viết là BL! Cũng không phải BG! Tại sao tôi phải viết chuyện bọn họ quan hệ với một cô gái nào đó chứ.”

Vậy đó, thế nên nói cho dễ hiểu là hai lão này có kinh nghiệm tình dục trước khi cả hai thích nhau, sau khi thích nhau rồi và xa nhau thì dĩ nhiên là không có quan hệ với ai khác nhé. Mình giải thích trước để các bạn khỏi lẫn lộn hen. ☺▽☺

*Chi tiết này được viết ở những chương sau.

NIÊN HOA

Tĩnh Thủy Biên

dtv-ebook.com

Chương 8

Edit:Mr.Downer

Thời đại học, Bạch Phương từng nói rằng Thẩm Lạc là người vừa thâm hiểm vừa muộn tao.

Ví dụ như làm chuyện gì đó, rõ ràng trong lòng rất vui vẻ, nhưng lại muốn giả vờ làm ra vẻ không vui, khiến cho người ngoài cảm thấy thiếu nợ hân.

Hơn nữa Thẩm Lạc không cảm thấy làm như vậy sai chỗ nào.

Hắn là người không chịu thiệt, cho đi một lần, thì lần sau cũng phải lấy lại nhiều một chút.

Thực ra Thẩm Lạc biết Hạ Nhất Dương còn sớm hơn Bạch Phương, hắn đã chú ý tới đối phương vào lúc báo danh tân sinh.

Giữa một đám nam sinh phần lớn trông có vẻ bình thường mà nói, Hạ Nhất Dương quả thực là hạc trong bầy gà.

Mặt mày thanh tú, sạch sẽ, như nước chanh có ga mát lạnh thoải mái ngày hè, tràn đầy khí chất thiếu niên thanh xuân.

Thẩm Lạc giơ máy ảnh SLR, ống kính không nhin được đuổi theo Hạ Nhất Dương.

Nam sinh quay đầu nhìn sang, tựa như không nghĩ tới sẽ có người chụp ảnh mình, sững sốt vài giây, rồi đột nhiên lộ ra một nụ cười với ống kính.

Thẩm Lạc ngồi khoanh chân trên thảm lông trong phòng khách trắng tinh, hần mở cái tủ đã bị khoá, lục lọi một trận, tìm ra tấm ảnh chụp lúc báo danh tân sinh kia.

Nhìn kỹ một lúc, hần có chút muốn hút thuốc, sờ soạng nửa ngày mới nhớ rằng mình đã bỏ thuốc lá.

Thời điểm đi lấy tẩu điện tử, Thẩm Lạc sẵn tiện gọi điện, đầu bên kia rất nhanh bắt máy.

“Là tôi.” Thẩm Lạc đi tới ban công.

Đầu bên kia nói cái gì, Thẩm Lạc “ừ” vài tiếng: “Không cần tiếp tục, tôi đã trở về, không có gì bất ngờ xảy ra thì sẽ không đi.”

Thẩm Lạc lại nghe một chút, cười nói: “Ảnh chụp lúc trước đều gửi cho tôi đi, anh biết địa chỉ không?”

Đối phương nói một chuỗi địa chỉ.

“Vất vả cho anh nhiều năm như vậy.” Thẩm Lạc thản nhiên nói, “Hy vọng có thể mượn lời chúc của anh, mọi thứ có kết quả tốt đẹp.”

Sau khi cúp điện thoại, Thẩm Lạc cứ đứng hút thuốc điện tử trên ban công, chờ làn khói tản đi, hần mới bước vào trong, một lần nữa cất bức ảnh vô tử rồi khoá lại.

Điện thoại di động ở một bên chợt hiện thông báo, mới đầu Thẩm Lạc tưởng là chuyện ảnh chụp, nhưng hoá ra là Trương Ngưng gửi tới.

Bà có chút xa cách, cẩn thận lịch sự, hỏi hần ngày nghỉ có thể về nhà ăn cơm hay không.

Ngày hôm sau, lúc Hạ Nhất Dương đi làm vẫn là dáng vẻ ngủ không ngon, anh phát hiện từ sau khi Thẩm Lạc đến kiểm tra, anh không có được

mấy ngày ngủ ngon, nói hai tháng già đi mười tuổi cũng không khoa trương.

Thái Thái nhìn thấy khuôn mặt của anh, không chịu nổi đau lòng nói: “Cảm giác vết chân chim lại nhiều thêm.”

Hạ Nhất Dương: “Vậy em cho anh mượn kem mắt bôi một tí?”

Thái Thái cười lạnh nói: “Đừng hòng lừa gạt LAMER của bà nhé, kem dưỡng mắt tốn 1700, chính em thoa xong cũng không nỡ lòng chớp mắt một cái!”

Hạ Nhất Dương an ủi cô: “May là mắt em không lớn, dùng không hao.”

Thái Thái nổi giận hận không thể cắn chết anh.

Thẩm Lạc luôn đến rất sớm, hôm nay hăn đổi một bộ tây trang sẫm màu chưa từng thấy, tóc mái đều vuốt lên, thời điểm nghiêm túc ngồi trong phòng họp phi thường có phong độ của Thẩm xử.

Hạ Nhất Dương rót xong ly trà đi tới cửa, vừa vặn bị hăn thấy.

Thẩm xử nhắc nhở: “Hạ tổng không đi vào sao?”

Hạ Nhất Dương rề rà tiến vô.

Thẩm Lạc nở nụ cười, hỏi anh: “Tối nay ăn cái gì?”

Hạ Nhất Dương còn chưa trả lời, bốn anh chàng khác trong phòng họp lại ngẩng đầu lên trước.

Thẩm Lạc nhìn lướt qua, trầm giọng nói: “Không hỏi mấy anh, nhìn cái gì?”

Không ai dám lên tiếng, đều thật ngoan ngoãn cúi thấp đầu xuống.

“...” Hạ Nhất Dương nhấp ngụm trà, trong lòng sợ hãi, thầm nghĩ thật sự là bạo quân, đúng là bạo quân!

Hạ Nhất Dương đề nghị vài món cho bữa tối, Thẩm Lạc đương nhiên không có ý kiến, hai người lái xe đến Vạn Đạt, kết quả dừng ở bãi đỗ xe dưới hầm cả nửa ngày vẫn chưa đậu được.

“Không phải cuối tuần mà còn chen chúc thành như vậy.” Hạ Nhất Dương vừa đợi chỗ đậu xe vừa oán giận.

Thẩm Lạc nhìn ra ngoài: “Mấy cặp đôi tan việc đến đây xem phim rất nhiều.”

Hạ Nhất Dương đột nhiên nói: “Cũng lâu rồi tôi không đi xem phim.”

Thẩm Lạc: “Ăn cơm xong rồi xem?”

Thực ra Hạ Nhất Dương chỉ tiện miệng nói đùa, Thẩm Lạc ngược lại tưởng thật khiến anh không biết có nên trả lời hay không, nhưng người bên cạnh rõ ràng là phái hành động, sau một phút đồng hồ đã dùng app đặt vé xong.

“Cậu đặt vé phim gì thế?” Hạ Nhất Dương lại gần nhìn di động của Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc thuận thế duỗi tay, nửa kéo người vào trong lòng: “Đặt đại, buổi tối chỉ chiếu mấy bộ như vậy, dù gì cũng không phải phim tình yêu tình ái gì đó.”

Hạ Nhất Dương liếc hắt một cái, cũng không để ý bàn tay đang đặt trên eo mình, rốt cuộc phía trước mới có chỗ trống, Hạ Nhất Dương vội vàng đỗ xe vào.

May là đã đặt chỗ sớm, bằng không với mức độ nổi tiếng của nhà hàng Vị Trang này, xếp hàng một hai tiếng cũng không có chỗ ngồi, Thẩm Lạc đưa thực đơn cho Hạ Nhất Dương, nhiều năm hẵn không ở trong nước, hoàn toàn không rõ tốc độ phát triển của ẩm thực quốc nội.

Hạ Nhất Dương gọi món rất nhanh, trong lúc chờ thức ăn được dọn lên bàn, anh còn tự mình rót trà, lấy dụng cụ ăn giúp nhân viên phục vụ đang rất bận bịu, trái lại Thẩm Lạc cái gì cũng không làm, chỉ lấy điện thoại di động ra chụp ảnh.

“Tôi chọn cá sóc chua ngọt.” Hạ Nhất Dương ngồi xuống uống một ngụm nước trà, “Cậu còn nhớ hương vị của nó không?”

Thẩm Lạc: “Món tôi thích, vị ngọt.”

Hạ Nhất Dương cười: “Cậu trở về mập lên bao nhiêu cân rồi?”

“Nói như cậu thì không cách nào sống qua ngày được nữa.” Thẩm Lạc cất điện thoại, hẵn nhìn Hạ Nhất Dương nói, “Nghe đâu cậu ra ngoài sống một mình được mấy năm?”

Hạ Nhất Dương nhớ lại nói: “Bảy, tám năm thì phải, ba mẹ tôi về hưu sớm, một người chăm hoa trồng cây, một người dặt chó nuôi mèo, rất tốt.”

Thẩm Lạc: “Không hối thúc cậu kết hôn?”

Hạ Nhất Dương chặc lưỡi một tiếng: “Hai người đó còn bận bịu hơn cả tôi, làm sao có thì giờ quản tôi chứ.”

Thẩm Lạc mỉm cười: “Cũng đúng.”

Hạ Nhất Dương hỏi cậu: “Cậu thì sao?”

“Cha mẹ tôi cũng nghĩ thông suốt.” Thẩm Lạc bình tĩnh nói, “Tôi ở nước ngoài mười lăm năm, tuổi tác bọn họ cũng lớn rồi, xem như rút cuộc cam

lòng bảo tôi trở về.”

Hạ Nhất Dương trầm mặc một lúc, nói: “Tóm lại trở về vẫn tốt hơn.”

Thẩm Lạc nghiêm mặt hỏi: “Cậu hi vọng tôi trở về hay không trở về?”

Hạ Nhất Dương lườm hằm một cái: “Đều đã trở về, hỏi câu này có ý nghĩa gì nữa?”

“Tôi cảm thấy rất có ý nghĩa.” Thẩm Lạc đưa tay, cách cái bàn chọc gương mặt của Hạ Nhất Dương, “Nói mau.”

Hạ Nhất Dương không tránh né được, không thể làm gì khác hơn là nắm chặt đầu ngón tay của hắn: “Đừng nghịch.”

Đúng lúc nhân viên phục vụ bưng thức ăn lên, rõ ràng hơi bất ngờ khi thấy hai người đàn ông nắm tay nhau, Hạ Nhất Dương có chút lúng túng, lại bị Thẩm Lạc đối khách làm chủ cầm lấy ngón tay nên không thể rút lại, may là đối phương không nói gì, yên lặng đặt đĩa xuống rồi rời đi.

Thẩm Lạc rút cuộc cũng buông tay.

Hạ Nhất Dương thực sự căng thẳng đến nỗi đầu ngón tay nóng lên, nói chuyện lắp ba lắp bắp: “Ăn, ăn đi.”

Thẩm Lạc mở miệng, cuối cùng chỉ có thể thở dài: “Cậu thật sự là, làm sao có thể đáng yêu như thế.”

Lúc cá sóc chua ngọt được dọn lên, quả thật rất hợp khẩu vị của Thẩm Lạc, hầu như nguyên một con cá đều là hắn ăn, đến cuối hắn còn dùng đũa gắp vụn cá còn sót lại, nét mặt chưa hết thòm thèm.

“Nếu không thì để tôi gọi cho cậu thêm một đĩa nữa.” Hạ Nhất Dương dứt khoát nói.

Thẩm Lạc liếm đầu ngón tay dính tương cà: “Lần sau đi, còn phải xem phim nữa.” Hắn ra hiệu nhân viên phục vụ mang máy POS đến.

“Tôi thấy thanh niên bây giờ đều dùng di động để trực tiếp thanh toán.” Thẩm Lạc quẹt thẻ xong nói, “Tôi ở nước ngoài cũng không thuận tiện như vậy.”

Hạ Nhất Dương: “Đơn giản thôi, tôi giúp cậu kết nối thẻ với WeChat là được.”

Thẩm Lạc: “Không phải WeChat còn có thể phát lì xì sao?”

Hạ Nhất Dương: “Có người phát cho cậu?”

Thẩm Lạc: “Nói đùa, trong nhóm công việc của tụi tôi, lãnh đạo chỉ có chức vụ phát lì xì.”

Hạ Nhất Dương cười ha ha, thực ra hai người bọn họ giống nhau điểm ấy, một đồng cấp dưới trong nhóm công tác tựa như chim non, ngày lễ ngày tết đều ngao ngao kêu than một chút, Hạ Nhất Dương làm trong ngân hàng đến bây giờ chỉ nhận được tiền lì xì của Trần Hội, đối phương còn đặc biệt keo kiệt, nhiều nhất chỉ phát một trăm, tựa như lì xì cho con trai.

Thẩm Lạc đi lấy vé xem phim, Hạ Nhất Dương đi mua bắp rang cùng đồ uống, hai người một trước một sau qua cửa soát vé, đợi đến khi vào trong mới phát hiện, trông có bọn họ chút kỳ lạ so với khắp rạp chỉ toàn là các cặp đôi khác giới tính.

Vị trí đặt trước là hai ghế tốt nhất hàng giữa ngay trung tâm.

Hai cặp tình nhân trẻ tuổi hai bên đều dùng một ánh mắt không rõ ý tứ nhìn bọn họ.

Hạ Nhất Dương ôm bắp rang, thực sự cảm giác đầu óc mình bị nước vào mới nghĩ đến chuyện xem phim.

Thẩm Lạc nói hẳn không chọn phim tình cảm, nhưng bộ phim hẳn chọn lại đúng là phim tình cảm.

Hạ Nhất Dương nghĩ thầm chẳng trách gì nhiều đôi tình nhân đến như vậy, thật sự là chịu thiệt nhiều lần như thế, vẫn không biết ghi nhớ.

Rạp chiếu phim rất yên tĩnh, tiết tấu cũng rất chậm, nội dung nói về một câu chuyện tình thâm cũ kỹ, Hạ Nhất Dương xem có chút xuất thần, nhưng lực chú ý bất chợt bị đôi tình nhân bên cạnh thu hút.

Đôi này hôn nhau đến khí thế hùng hực, như mê như say... Hạ Nhất Dương nhìn thấy đều đỏ ửng mặt già, trong lòng suy nghĩ quả là tuổi thanh xuân, tuổi thanh xuân.

Đương nhiên nếu là anh tuổi hai mươi, vẫn ngượng ngùng làm chuyện này, nhưng nói như thế nào, chung quy lúc đó vẫn có thể mạnh dạn hơn hiện tại rất nhiều.

Trong phim đến cảnh nam nữ chính tới tuổi trung niên, rõ ràng cho nhau yêu thương nhưng không chịu nói ra, cô gái bên cạnh hôn xong nhỏ giọng thở dài nói: “Ai, thật rồi rắm.”

Bạn trai cô gái không biết nói cái gì, nhưng Hạ Nhất Dương không nhận được quay đầu liếc mắt nhìn Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc đang chuyên tâm ăn bắp rang, đôi mắt dường như dính trên màn ảnh, cũng không nhúc nhích.

Hạ Nhất Dương có chút buồn cười, phải dùng sức mím môi.

Kết quả Thẩm Lạc lại quay đầu về phía anh.

Tuy hai người mặt đối mặt trong bóng tối, nhưng nhìn thấy cũng rất rõ ràng.

“Cậu cười cái gì?” Thẩm Lạc nhẹ giọng hỏi.

Hạ Nhất Dương chỉ khoé miệng của hắn: “Dính bắp rang.”

Thẩm Lạc lè lưỡi liếm: “Bây giờ thì sao?”

Hạ Nhất Dương cười: “Hết rồi.”

Thẩm Lạc yên tâm, quay đầu tiếp tục xem phim.

Nửa phần sau, Hạ Nhất Dương hầu như chống đầu xem đến hết bộ phim, rồi rảm giữa nam chính và nữ chính đến cuối cùng vẫn không được nói ra, đôi tình nhân nhỏ bên cạnh còn có chút bực mình, lúc ra về cô gái nọ còn oán trách rất lâu.

Thẩm Lạc đợi đến khi màn hình hoàn toàn tối đen mới chịu đứng lên: “Đi thôi.”

Hạ Nhất Dương đứng dậy theo, phát hiện hắn đã ăn hết bắp rang.

“Phim xem hay không?” Thời điểm xuống hầm lấy xe, Thẩm Lạc hỏi một câu.

Hạ Nhất Dương đỡ cửa xe, suy nghĩ một chút: “Cũng tạm.”

Thẩm Lạc ngồi vào ghế phụ: “Cậu không thích?”

Hạ Nhất Dương lái xe đi ra ngoài, anh trầm tư một lúc, mới chậm rãi nói: “Quả thực không thể nào thích được.”

Bởi vì rất giống, tựa như đang nhìn chính mình, cho nên mới không thích.

Hạ Nhất Dương không có cách nào hình dung được cảm giác đó, anh thấy đây là một bộ phim dở, nam chính yếu đuối, nữ chính không đáng yêu, không đáp ứng được khẩu vị của một bộ phim hay.

Những người đã tuổi trung niên, tựa hồ đều là như vậy.

Thời điểm anh xem bộ phim này, ký ức lác đác mười lăm năm trước chợt hiện lên trong trí nhớ, cái gì cũng đẹp đẽ, cái gì cũng không hề cổ ky, yêu thích một người đều dùng hết sức, chỉ sợ người đó không biết.

Hạ Nhất Dương ngẫm lại, bản thân mình thời đại học thật sự rất ngu ngốc, nếu không phải bởi vì khi đó là những năm đầu, chuyện đồng tính luyện ái này đừng nói là phổ biến, hiểu biết cũng không có bao nhiêu người, đối lại là bây giờ, chỉ cần mắt không mù đều có thể nhìn ra tâm tư của anh.

Cũng may khi đó Thẩm Lạc thật sự bị mù.

Hạ Nhất Dương cảm thấy may mắn nghĩ.

Bây giờ anh đều từng tuổi này, đã sớm qua giai đoạn oanh oanh liệt liệt, ruột gan đứt từng khúc.

Anh quả thực không có dũng khí, như những đôi tình nhân trẻ tuổi bình thường, nói yêu, nói thích, nói lời hứa hẹn với người trong lòng mình.

Anh không phải là sợ cho không nổi, anh chỉ là sợ điều mình muốn không đến.

Tuổi lớn, anh đều tham lam hơn ai khác, thà kéo dài hơn tàn sống lâu hơn một chút, cũng không muốn chính mình xúc động nhất thời rồi như phù dung sớm nở tối tàn.

“Những ai trung niên đều thích ám muội.” Thẩm Lạc bình luận, cũng không biết là đang trào phúng hay là đang khen ngợi, “Trái lại bộ phim đó quả thật diễn tả được điều này.”

Hạ Nhất Dương cười miễn cưỡng, anh chuyên tâm lái xe, không lên tiếng.

Có thể cùng người mình thích ám muội tiếp xúc da thịt, đó là giấc mộng, ngu ngốc.

Hạ Nhất Dương không nhận được lại mắg một tiếng trong lòng.

Cậu biết cái gì, ngu ngốc.

NIÊN HOA

Tĩnh Thủy Biên

dtv-ebook.com

Chương 9

Edit:Mr.Downer

Tuy rằng đi xem phim xong cả người cảm thấy rất rầu rĩ, nhưng nửa đêm Hạ Nhất Dương vẫn không nhịn được lên INS.

Ngày hôm nay Thẩm Lạc đăng ảnh món cá sóc chua ngọt, phía dưới có người dùng tiếng Hàn bình luận một câu, Hạ Nhất Dương còn lên Google phiên dịch, đại ý là: “Đây là món gì?”

Kết quả thời điểm run tay làm mới, phát hiện Thẩm Lạc lại cập nhật INS.

Lúc này là hai tấm vé xem phim.

Hạ Nhất Dương không biết hẳn chụp lúc nào, tuy rằng bối cảnh đã được làm mờ, thế nhưng anh vừa nhìn liền biết khi đó mình đang ở quầy mua bắp rang.

Trạng thái mới vừa phát ra, bình luận cùng like xoẹt xoẹt nhảy lên.

Quả nhiên không lâu sau, phía dưới tựa như hội nghị lãnh đạo sáu nước, câu hỏi bằng ngôn ngữ nào cũng có.

Nhưng Thẩm Lạc vẫn không hề trả lời bất cứ bình luận nào, Hạ Nhất Dương nhấp vào mấy cái ID lạ xem một vòng, WeChat trong điện thoại đột nhiên nhận được tin nhắn.

Thẩm Lạc gửi ảnh chụp một cái đĩa DVD cho anh.

Hạ Nhất Dương nhìn một lúc, rồi trả lời: “?”

Thẩm Lạc: “The Notebook.”

Hạ Nhất Dương: “Để làm gì?”

Thẩm Lạc lại gửi một tấm hình, là máy chiếu trong rạp phim gia đình, Hạ Nhất Dương từng muốn mua cái này, nhưng phần lớn kích động đều biến thành tro bụi sau khi nhìn giá cả.

Hạ Nhất Dương: “... Cậu mua lúc nào?”

Thẩm Lạc: “Vay tiền mua, ngẫu không?”

Hạ Nhất Dương nghĩ thầm ngẫu chết cậu thì có!

Thẩm Lạc: “Thứ bảy đến xem phim đi, thuận tiện ăn cơm luôn.”

Một lát sau, hắn lại gửi thêm một tin: “Bồi thường cậu ngày hôm nay xem phim không vui vẻ.”

Bởi vì chung một tiểu khu, Hạ Nhất Dương đến nhà Thẩm Lạc không cần quá ba phút.

Thẩm Lạc mở cửa cho anh, nhìn thấy Hạ Nhất Dương cầm chai rượu vang đỏ trong tay liền sửng sốt: “Cậu đây còn mang theo souvenir*?”

*Từ gốc ở đây là bạn thủ lễ, nghĩa là quà trao tặng tay bạn bè khi đến nhà của họ.

“Dùng từ tây làm gì?” Hạ Nhất Dương vào nhà đổi giày, “Dù gì để trong nhà tôi cũng không uống, cứ mang đến đây đi.”

Thẩm Lạc không tỏ rõ ý kiến, hắn cầm hai cái ly để cao tiến vào nhà bếp rửa một chút, lúc đi ra có cầm thêm một cái mở nút chai.

Hạ Nhất Dương nhìn thấy tường phim* đã được cài đặt xong trong phòng khách, hướng dẫn máy chiếu còn bị ném qua một bên.

*Hình như là một phần mềm để chiếu phim.

Bao bì DVD The Notebook cũng còn chưa mở, Hạ Nhất Dương xem chữ tiếng anh bên trên mới phát hiện hoá ra là đĩa gốc.

“Không có phụ đề tiếng Trung?” Hạ Nhất Dương nhin không được hỏi một câu.

Thẩm Lạc nhổ nút gỗ, đặt chai rượu vang ở một bên: “Cậu sợ xem không hiểu à?”

Hạ Nhất Dương một chút gánh nặng cũng không có: “Cậu nghĩ tiếng Anh của tôi tốt bao nhiêu?”

Thẩm Lạc trêu anh: “Nice to meet you?”

Hạ Nhất Dương tức giận nói: “Nice to meet you too!”

Thẩm Lạc cười ha ha, rót rượu vào ly, hân đưa cho Hạ Nhất Dương: “Không sao, tôi phiên dịch cho cậu.”

Đều là năm nào rồi, nói thật, người xem DVD thật sự ít đến hiếm thấy.

Hạ Nhất Dương cảm thấy chỉ cần dùng máy tính, muốn xem phim gì mà không có, nhưng Thẩm Lạc sống chết không chịu,

Hắn có một tính cách đặc biệt cố chấp về những gì hoài cổ.

Thực ra trước đây Hạ Nhất Dương đã từng xem qua The Notebook, nhưng bởi vì là phim hay, cho nên xem lại một lần nữa cũng không sao.

Anh dựa vào sofa đằng sau, vừa xem phim vừa uống rượu, chưa đầy một lúc, trong ly liền hết gần một nửa.

Thẩm Lạc đưa mắt nhìn anh, nhắc nhở: “Cậu uống chậm một chút, trữ lượng vốn không tốt rồi.”

“Biết.” Hạ Nhất Dương trả lời có lệ, trên màn ảnh chiếu đến cảnh nửa đêm Rachel cùng Ryan Gosling nằm trên đường ray không người ngắm nhìn bầu trời, hai người trò chuyện rất nhiều, bởi vì phụ đề tiếng anh trôi qua nhanh quá, Hạ Nhất Dương rõ ràng có chút theo không kịp.

“Nếu như xe đến thì sẽ như thế nào?” Thẩm Lạc đột nhiên phiên dịch lời thoại của Rachel.

“Chúng ta sẽ chết.” Thẩm Lạc bắt chước ngữ khí của Ryan Gosling, có thể nói là diễn cảm lưu loát.

“—— Cái gì?!” Đây là Rachel.

Thẩm Lạc tiếp tục phiên dịch: “Thả lỏng một chút, tin tưởng chính mình, em phải học được cách tin tưởng chính mình.”

Hạ Nhất Dương nhin không được bật cười lên.

Thẩm Lạc uống một hớp rượu, nhàn nhạt hỏi: “Cười cái gì?”

Hạ Nhất Dương vỗ tay: “Phiên dịch thật tốt.”

Thẩm Lạc nâng ly lên, Hạ Nhất Dương mới phát hiện mình đã uống hết.

“Đây là ly cuối cùng của cậu.” Thẩm Lạc đứng lên đi lấy chai rượu, lúc quay lại cảnh cáo nói, “Cậu uống nữa sẽ say.”

Hạ Nhất Dương nhăn mặt không bằng lòng, nhưng động tác uống rượu lần này lại vô cùng tiết kiệm.

Thẩm Lạc cầm chân từ trong phòng ra, đập lên người cả hai.

Bộ phim tiếp tục tiết tấu chậm rãi, tuy rằng là phim văn nghệ, nhưng The Notebook có thời lượng gần hai tiếng đồng hồ, lúc xem đến Ryan Gosling đi lính, men rượu trong người Hạ Nhất Dương rốt cuộc chậm rãi dấy lên.

Anh đã quên từ lượng của mình quả thật không tốt, dù đầu óc thanh tỉnh, nhưng eo vẫn mềm nhũn ra.

Thẩm Lạc đỡ anh, mở chân, ôm cả người anh dựa vào trong lòng mình, sau lưng Hạ Nhất Dương dán vào lồng ngực ấm áp của đối phương, bất tri bất giác đổ mồ hôi.

Hơi thở không nặng không nhẹ của Thẩm Lạc rơi bên tai Hạ Nhất Dương, khiến cho hạ thân của anh chậm rãi có phản ứng.

Anh điều chỉnh tư thế ngồi, có chút lúng túng kẹp chân.

Thẩm Lạc cúi đầu liếc mắt nhìn: “Làm sao vậy?”

Hạ Nhất Dương nói chuyện có phần không lưu loát: “Không, không có chuyện gì.”

Trong phim đến cảnh Rachel cùng Ryan Gosling gặp lại nhau, hai người chèo thuyền, ngừng lại giữa hồ ngập tràn thiên nga, dù có qua bao nhiêu năm, đó vẫn là một cảnh lãng mạn kinh điển.

Hạ Nhất Dương đương nhiên không thể chờ đợi được nữa, muốn di dời sự chú ý: “Chỗ này thật sự rất đẹp.”

Thẩm Lạc: “Cậu có muốn đến đây không?”

Hạ Nhất Dương: “Có thể đến đó sao?”

Thẩm Lạc: “Tôi có thể dẫn cậu đi, tôi cũng sẽ chèo thuyền.”

Hạ Nhất Dương cảm thấy câu trả lời này thật sự khó hiểu, nhưng lại không nói ra được lời phản bác.

Bộ phim vẫn tiếp tục, cơn mưa rào qua đi, nam chính nữ chính rốt cuộc không nhìn được thổ lộ tâm sự, theo sau đó là cảnh trên giường đầy hương diễm, tính khí vốn chưa mềm xuống được bao nhiêu của Hạ Nhất Dương lại trở nên cứng rắn.

“.....” Anh dứt khoát nhắm hai mắt lại, không tiếp tục nhìn.

Kết quả không biết Thẩm Lạc phát điên cái gì, lại từ sau lưng ôm lấy Hạ Nhất Dương, thả người ngã xuống trên thảm.

Hạ Nhất Dương: “?!”

Thẩm Lạc bắt chước động tác của nam chính trong phim, chậm rãi cởi quần của Hạ Nhất Dương, sau đó tính khí không thể chờ đợi được nữa bật ra khỏi quần lót.

“Tôi đang nghĩ đến khoản nợ còn thiếu trước đây.” Thẩm Lạc đưa tay, không có vẻ mặt gì cởi áo của Hạ Nhất Dương, “Dù sao bây giờ cũng nên hoàn trả.”

Hạ Nhất Dương: “...”

Thảm trải sàn trong phòng khách của Thẩm Lạc tương đối mềm mại, dù thân thể trần trụi nằm trên cũng sẽ không có bất kỳ cảm giác thô ráp đâm người nào.

Hạ Nhất Dương mơ màng suy nghĩ tại sao anh phải cởi đồ, Thẩm Lạc vẫn còn đang ăn mặc chỉnh tề, không phải nói để anh trả nợ sao...?

Bởi vì là người điển hình quanh năm ngồi trong văn phòng, màu da của Hạ Nhất Dương thiên về trắng rõ ràng, nhưng cũng không trắng quá mức,

được thả len trắng trên đất tôn lên trông rất ôn hoà.

Thẩm Lạc vừa nhìn anh chăm chú, vừa vuốt ve phân thân của anh trong tay mình.

Khuôn mặt của Hạ Nhất Dương càng lúc càng đỏ ửng, anh cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng lại không biết nên làm gì, chỉ có thể theo bản năng đẩy tay hẳn mấy lần: “Đừng, đừng vuốt.”

Thẩm Lạc: “Không phải cậu đã sớm cứng sao?”

Hạ Nhất Dương vừa nóng vừa vội: “Không phải cậu nói trả nợ sao?”

“Như thế nào vẫn do chủ nợ định đoạt.” Thẩm Lạc cúi người xuống, hẳn tựa hồ do dự, có chút nghiêm túc chậm rãi nói, “Đây là lần đầu tiên tôi khấu giao cho người khác, mong cậu thông cảm một chút.”

Hạ Nhất Dương: “.....”

Loại chuyện này, nam sinh trong ký túc xá bốn năm đại học nhiều nhất là xem phim rồi giúp nhau quay tay thôi, sao đến chỗ của Thẩm Lạc, cấp bậc liền cao nhiều như vậy?!

Quả thực như Thẩm Lạc đã nói trước, kỹ thuật khấu giao của hẳn thật sự rất tệ...

Hạ Nhất Dương sắp không phân rõ được rốt cuộc đối phương đang làm gì sâu trong cổ họng, hàm răng đụng tới quy đầu yếu ớt nhạy cảm của anh, Hạ Nhất Dương chỉ cảm thấy cậu em trai nhỏ của mình vừa đau vừa thoải mái, nét mặt Thẩm Lạc còn đặc biệt chăm chú, vừa làm vừa giương mắt nhìn biểu tình của anh, đợi đến thời điểm bốn mắt nhìn nhau lần thứ ba, Hạ Nhất Dương rốt cuộc nhịn không được bắn ra.

Thẩm Lạc không để anh bắn ra bên ngoài, nuốt toàn bộ vào trong miệng, Hạ Nhất Dương nhìn thấy hầu kết của hắn giật giật, rồi nuốt xuống.

Hạ Nhất Dương: “...”

Thẩm Lạc còn mở miệng ra hiệu anh nhìn xem, cười lên vô cùng trẻ con: “Ăn rất sạch sẽ đúng không?”

Hạ Nhất Dương dở khóc dở cười nói: “Cậu có bị bệnh không, không thấy khó nuốt sao?”

Thẩm Lạc suy nghĩ một chút: “Không khó nuốt, chỉ là có hơi tanh.”

Hạ Nhất Dương không muốn nói gì, anh chuẩn bị mặc quần áo, lại bị Thẩm Lạc ngăn cản, Hạ Nhất Dương nhìn hắn một cái, ánh mắt di chuyển xuống nửa người dưới của đối phương, anh tựa như nhớ tới cái gì đó, lúng túng nói: “Cái kia... Tôi cũng giúp cậu nhé?”

Thẩm Lạc ngăn người, nói đùa: “Dùng miệng sao?”

Hạ Nhất Dương ngoan ngoãn gật đầu: “Ừm.”

Thẩm Lạc nhìn anh chăm chú một lúc, chỉ thấy Hạ Nhất Dương thật sự lấy hết dũng khí, đặc biệt dứt khoát cúi đầu kéo khoá quần của hắn, kết quả bị đối phương giữ đầu lại.

Hạ Nhất Dương: “?”

Thẩm Lạc vẫn nói câu kia: “Để lần sau đi.”

Hạ Nhất Dương nhú mày.

Thẩm Lạc dùng chân bực cơ thể trần trụi của anh, đứng lên nói: “Cậu chờ tôi một lát.”

Hạ Nhất Dương không nhúc nhích.

Thẩm Lạc cầm máy ảnh ra từ trong phòng, khoanh chân ngồi trước mặt anh.

Hạ Nhất Dương nhìn hẩn.

Thẩm Lạc đổi ống kính, hẩn cười với Hạ Nhất Dương, nói: “Tôi muốn chụp cậu vài tấm.”

Hạ Nhất Dương trầm mặc một lát, hỏi: “Không mặc quần áo sao?”

Thẩm Lạc “Ừ” một tiếng.

Hạ Nhất Dương: “Cậu chụp để làm gì?”

Thẩm Lạc: “Rửa ra.”

Hẩn giơ máy ảnh, ống kính nhắm ngay khuôn mặt của Hạ Nhất Dương: “Chỉ để mình tôi xem, sẽ không cho người khác xem.”

Toàn bộ từ chiều đến tối, Hạ Nhất Dương không hề mặc quần áo.

Mới đầu anh có chút không quen, sau đó phát hiện Thẩm Lạc thật sự chỉ đơn thuần chụp ảnh, anh cũng không cần cố tình tạo dáng, tùy ý ngồi, nằm, đi vệ sinh, uống nước... Quá trình rất yên tĩnh, Thẩm Lạc hầu như không lên tiếng, trừ âm thanh “rắc rắc” của cửa trập, liên tục, một giây cũng không ngừng.

Cơm tối cũng là Thẩm Lạc làm, Hạ Nhất Dương loả thân ngồi bên bàn ăn chờ đợi.

Con người đúng là loài sinh vật có tính tập quán thật đáng sợ, Hạ Nhất Dương yên lặng nghĩ.

Lúc ăn cơm, Hạ Nhất Dương hỏi: “Không thể mặc quần áo sao?”

Thẩm Lạc lắc đầu, cự tuyệt nói: “Không thể.”

Hạ Nhất Dương đành phải khoả thân rửa bát.

Thẩm Lạc lại chụp ảnh, bây giờ Hạ Nhất Dương mới phát hiện ra hắn chỉ làm cơm cho một người.

“Cậu không ăn sao?”

Thẩm Lạc nói: “Chờ cậu về rồi tôi sẽ ăn.”

Hạ Nhất Dương thở dài, qua một lúc, mới nói: “Cậu như vậy có chút biến thái.”

Thẩm Lạc cười không lên tiếng, hắn nâng máy ảnh, chụp mấy tấm Hạ Nhất Dương nhìn ống kính chăm chăm, thời điểm cúi đầu xem kết quả, hắn đột nhiên nhàn nhạt nói: “Từ từ cậu sẽ quen.”

NIÊN HOA

Tĩnh Thủy Biên

dtv-ebook.com

Chương 10

Edit:Mr.Downer

Trước khi chuẩn bị rời đi, Hạ Nhất Dương rút cuộc có thể mặc quần áo vào, Thẩm Lạc vô cùng sẵn sàng giúp anh cài nút.

Quá trình này rất ôn hoà, hai người vẫn duy trì khoảng cách an toàn, động tác của Thẩm Lạc vẫn nho nhã lễ độ, ngay cả một điểm ám muội cũng chưa đến mức.

“Trở về phải cẩn thận một chút.” Thẩm Lạc rũ mắt nhìn nút cổ áo trên cùng đã được cài kỹ của đối phương.

Chiếc áo Hạ Nhất Dương đang mặc có chút thiên về áo cao cổ, cài hết toàn bộ nút như thế sẽ có cảm giác như bị bóp cổ.

“Những bức ảnh kia...”

Thẩm Lạc lại cười: “Mấy bữa nữa rửa xong tôi sẽ cất kỹ, cậu thật sự không cần lo lắng...”

Hạ Nhất Dương giải thích: “Tôi không phải lo lắng chuyện ảnh diễm chiếu gì đó...”

Thẩm Lạc lẳng lặng nhìn anh, Hạ Nhất Dương liền không thể nói nên lời, cuối cùng anh chỉ có thể lẩm bẩm một câu “Thôi” giống như bỏ cuộc, kéo một bên cổ áo bị cái nút cài thắt chặt, ra khỏi nhà của Thẩm Lạc.

Kết quả sau khi về đến nhà, anh càng nghĩ lại càng cảm thấy ghen khuất, Hạ Nhất Dương ngồi trên giường của mình nửa ngày, trong lòng vẫn có chút buồn bã.

Anh hiểu rõ tâm tư của mình đối với Thẩm Lạc, nhiều năm như vậy chưa từng thay đổi, đối phương muốn cái gì anh đều cam lòng thoả mãn, thế nhưng nửa ngày loả thể cho hắn chụp ảnh, bảo anh hoàn toàn không cảm thấy khuất nhục, đương nhiên là không có khả năng.

Chủ yếu anh vẫn không hiểu rõ tâm tư của Thẩm Lạc.

Hạ Nhất Dương không trì độn đến mức không hiểu tình ý, thời điểm Thẩm Lạc khẩu giao cho anh, anh nghĩ rằng phải chăng đối phương cũng có chút thích mình, nhưng khi hắn muốn anh không mặc quần áo để chụp ảnh, Hạ Nhất Dương lại cảm thấy có phải Thẩm Lạc chỉ là thích bắt nạt anh.

Người sắp sửa bốn mươi, yêu thích vui đùa một chút không phải không được, nhưng Hạ Nhất Dương kỳ thực rất sợ.

Tình cảm của anh sâu nặng như vậy, không muốn bị phụ lòng.

Nhưng lại sợ đối phương cảm thấy anh chơi không nổi, ngay cả thích cũng sẽ không thích.

Xoắn xuýt nửa ngày, Hạ Nhất Dương xem như tự mình điều chỉnh xong, anh nghĩ nếu đối phương có ý kia, có phải anh cũng nên chủ động một chút, bèn gửi tin nhắn cho Thẩm Lạc.

“Cậu có muốn ngày mai cùng nhau ăn cơm không?” Hạ Nhất Dương kèm theo một biểu cảm Pikachu làm mặt dễ thương ở sau.

Chưa tới một lúc, Thẩm Lạc đã trả lời anh: “Ngày mai tôi về nhà ăn cơm.”

Hạ Nhất Dương vừa bị cự tuyệt liền không khống chế được căng thẳng, trong lòng run rẩy không biết làm sao đáp lời, dù sao cũng rất thương tâm, cảm giác mình hơi làm chuyện thừa.

Thẩm Lạc lại hỏi: “Biểu cảm của cậu lấy ở đâu thế?”

Hạ Nhất Dương: “Mấy cô gái trong nhóm của ngân hàng gửi, tôi liền lưu lại.”

Thẩm Lạc nói: “Thật đáng yêu.”

Hạ Nhất Dương lại gửi thêm mấy cái: “Pikachu mà, dĩ nhiên đáng yêu.”

“Tôi không nói Pikachu.” Thẩm Lạc hồi phục nói, “Tôi nói cậu.”

Sau khi bước vào cuối thu, phía nam tiểu thành cũng rất ít mưa, Thẩm Lạc hiếm thấy chạy chiếc xe bán tải kia của hắn, bảo vệ Ngự Viên lúc cho hắn đi qua cổng cũng không nhìn được mà nhìn mấy lần.

Sau khi Trương Ngưng cùng Thẩm Tông Sơn về hưu liền chuyển tới Tương Thành, có thể nói là một nam một bắc cùng Viên khu, cách nhau vô cùng xa, Thẩm Lạc lái xe bốn mươi phút mới đến nơi, tắt máy ngồi trong xe một lát.

Bên ngoài trời mưa dần dần nổi lên, Thẩm Lạc còn chưa muốn đi ra, hắn không mang thuốc lá điện tử, cơn thèm đến cũng chỉ có thể chịu đựng.

Cuối cùng vẫn là Trương Ngưng gửi tin nhắn cho hắn: “Mẹ thấy xe của con rồi, con đâu.”

Thẩm Lạc trả lời: “Sẽ lên ngay.”

Trương Ngưng mở rộng cửa chờ hắn, sau khi tiến vào, Thẩm Lạc trước tiên cởi áo khoác ẩm ướt, cởi giày để ngoài cửa, Trương Ngưng cầm dép lê lại đây, muốn khom lưng đặt xuống bên cạnh chân của hắn.

“Để con.” Thăm Lạc không để cho bà thật sự cúi người xuống, hẩn cầm dép tự mình mang vào, thuận miệng hỏi: “Ba đâu?”

Trương Ngưng chà xát tay, bà xem ra có chút sốt sắng: “Ở trong thư phòng đấy.”

Thăm Lạc “Vâng” một tiếng.

Trương Ngưng: “Có muốn uống chút gì không?” Bà bổ sung, “Mẹ nấu chè đậu đỏ.”

Thăm Lạc: “Vậy thì chè đậu đỏ đi.”

Trương Ngưng tựa hồ rất vui vẻ, xoay người đi vào nhà bếp múc chè cho hẩn.

Thăm Lạc nhìn quanh một vòng phòng khách, phát hiện mọi thứ dường như không thay đổi bao nhiêu so với trong trí nhớ khi hẩn rời đi lúc trước.

Trên lầu đột nhiên truyền đến tiếng ho khan, Thăm Lạc vừa ngẩng đầu, đã nhìn thấy Thăm Tòng Sơn đứng ở cửa thư phòng nhìn mình.

Im lặng một lúc lâu, Thăm Tòng Sơn mới chậm rãi nói: “Đã trở về.”

Thăm Lạc vẫn không mặn không nhạt “Vâng” một tiếng.

Trương Ngưng vừa bưng chè đậu đỏ đến, Thăm Lạc đưa tay tiếp nhận, nói một tiếng “Cảm ơn”.

Không nói cảm ơn tốt hơn, nói cảm ơn xong, vẻ mặt Trương Ngưng lại khó chịu lên.

Thăm Lạc cúi đầu uống chè, Thăm Tòng Sơn đã xuống lầu, hai lão nhân ở một bên nhìn hẩn uống, mới uống được mấy ngụm, Thăm Lạc cũng có chút uống không trôi.

Trương Ngưng che giấu như lau mặt, thấp giọng nói: “Chúng ta ăn cơm đi.”

Thẩm Tòng Sơn đồng ý một tiếng, tiến vào nhà bếp giúp nàng bưng thức ăn, Thẩm Lạc ngồi yên không nhúc nhích, chờ người đi rồi, hắn mới uống hết bát canh đậu đỏ.

Lúc ăn cơm vẫn có chút lúng túng.

Thẩm Lạc không muốn nói nhiều, cha mẹ cũng không thể ép hắn, ba người dùng cơm, tần suất gấp đồ ăn cũng ít, cuối cùng vẫn là Thẩm Tòng Sơn nhịn không được mở miệng trước tiên: “Công tác... Thế nào?”

Thẩm Lạc múc bát canh: “Rất tốt, rất thoải mái.”

Hắn vốn làm chuyên gia phân tích liên quan tới thị trường chứng khoán tại Mỹ, có thể nói hoàn toàn liêu mạng làm việc, mỗi ngày bảy giờ sáng đến trụ sở công ty, sau đó quan sát cùng lúc bốn máy tính từ khai trương đến ngừng kinh doanh, làm nghề này của hắn, có không ít tóc tràn ngập nguy cơ rụng xuống, may là Thẩm Lạc không nổi gót theo rập khuôn này.

Cho nên trước khi về nước Thẩm Lạc đã suy nghĩ rất kỹ, hắn muốn tìm một công việc thoải mái, tốt nhất giống như dưỡng lão vậy.

“Biệt thự con mua lúc trước, sao ba mẹ không ở?” Cơm nước xong, Thẩm Lạc mới nghĩ đến, hỏi Trương Ngưng.

Trương Ngưng: “Nhà lớn như vậy, chỉ có hai người chúng ta ở làm gì, giúp con cho thuê đi.”

Thẩm Lạc nhíu mi: “Ba mẹ thiếu tiền?”

Thẩm Tòng Sơn khụ một tiếng, thả nhiên nói: “Chủ ý của ba, giúp con tích góp nhiều thêm chút tiền, dưỡng già.”

“.....” Thăm Lạc nhất thời không biết nên nói cái gì.

Trương Ngưng nhìn hẩn, tha thiết nói: “Ở lại thêm một lát được chứ? Bên ngoài trời còn đang đổ mưa.”

Thăm Lạc nhìn thoáng qua phía ngoài, quả nhiên mưa vẫn còn rơi xuống.

Vì thế ba người liền ngồi im lặng trong phòng khách, cũng không biết nói chuyện gì.

“Thằng, thằng bé họ Hạ kia.” Trương Ngưng đột nhiên hỏi, “Kết hôn chưa?”

Thăm Lạc nhìn bà một cái: “Chưa.”

Trương Ngưng “Ồ” một tiếng, bà tựa như có hơi thất lạc vừa có chút vui mừng, vẻ mặt phức tạp nói: “Còn chưa kết hôn à...”

Thăm Lạc cười: “Vâng, con có liên lạc với cậu ấy.”

Nét mặt của Thăm Tòng Sơn không phải rất vui vẻ, nhưng ông cũng không nói gì, khoanh tay ngồi trên sofa.

Trương Ngưng hiển nhiên có chút luống cuống tay chân: “Như, như vậy... Như vậy cũng tốt, con, hai đứa liên lạc giữ cảm tình..... Ừ.....”

“Cảm tình của tụi con rất tốt.” Thăm Lạc bình tĩnh nói, “Lần sau rảnh rồi con dẫn cậu ấy về dùng cơm.”

“...”

Thăm Lạc vẫn không đợi được mưa tạnh đã đi, Trương Ngưng đưa tiễn hẩn đến dưới lầu. Thời điểm Thăm Lạc chuẩn bị bung dù, Trương Ngưng đột nhiên kéo hẩn lại.

“Mẹ...” Trương Ngưng dứt quãng nói, bà có chút ghen ngào, “Mẹ có đọc sách, xem rất nhiều, cũng hiểu..... Mẹ ủng hộ con, thật sự, con đừng, đừng trốn tránh mẹ...”

Thẩm Lạc không nói gì, hẩn cúi đầu nhìn mẹ của mình.

Bà thật sự lớn tuổi rồi, lưng cũng còng, hẩn rời đi chỉ có mười lăm năm, thế nhưng bà gần như già đi gấp đôi.

Thẩm Lạc đưa tay ra, nhẹ nhàng ôm đối phương.

Trương Ngưng khóc, toàn bộ vai đều run lên, lặp lại những câu kia vài lần.

“Con không trách mẹ.” Thẩm Lạc thấp giọng nói, “Cám ơn, mẹ.”

Năm đó, Trương Ngưng là người đầu tiên phát hiện tình cảm bí mật không thể cho ai biết của Thẩm Lạc.

Khi đang thu dọn căn phòng của đứa con trai học đại học hiếm thấy mới trở về nhà trong hai ngày nghỉ, bà đụng rớt máy ảnh Thẩm Lạc, bên trong có một xấp ảnh chụp vừa mới rửa, tất cả đều là khuôn mặt đang ngủ của một cậu con trai xa lạ.

Trương Ngưng không ngốc, vào những năm đồng tính luyện ái cơ bản sẽ không có ai đề cập, bà liên ý thức được con trai của chính mình không bình thường.

Lúc Thẩm Lạc trở về tối hôm đó, Thẩm Tòng Sơn suýt chút nữa đánh chết hẩn.

Từ nhỏ đến lớn, đây là lần thứ nhất Thẩm Lạc chịu đòn.

Hẩn cũng không phải là bé ngoan trên mặt ý nghĩa truyền thống, nhưng kết quả học tập xuất sắc cũng đủ để bù đắp.

Thẩm Tòng Sơn nói, mày sửa tao liền để cho mày tiếp tục đi học, bằng không mày cũng không cần học hành, mày không phải là đến trường, mày chính là đi làm đàn ông, ghê tởm hay không?!

Thẩm Lạc không nói lời nào, cũng không đáp ứng, đây là cách hằn hay dùng, trước đây bị dạy dỗ cũng vậy, không nhận sai cũng không sửa đổi, sau đó làm theo ý mình như thường.

Ngày hôm sau, Thẩm Tòng Sơn quả nhiên không để hằn đến trường, hai vợ chồng xin nghỉ làm một bữa, suốt đêm dẫn con trai lên tỉnh, rất lâu về sau Thẩm Lạc mới biết được, hoá ra chính mình bị đưa đến một nơi gọi là trung tâm uốn nắn tinh thần.

Trương Ngưng ngồi cùng hằn bên ngoài hành lang, Thẩm Lạc nói chuyện cùng bác sĩ mặc blouse trắng ở trong.

Âm thanh mơ mơ hồ hồ truyền đến.

“Bệnh này có thể trị, giao cho chúng tôi là được.”

“.....”

“Không cần bao lâu, nửa năm là đủ.”

“...”

“Rất nhiều người được chúng tôi trị tốt hơn rất nhiều, bây giờ không phải đều kết hôn sao.”

Thẩm Tòng Sơn đi ra từ bên trong, đưa tay nắm lấy Thẩm Lạc, hằn giãy dụa, kéo phải da thịt bị đánh tàn nhẫn tối hôm, đau “Tê” một tiếng.

Trương Ngưng nôn nóng hỏi: “Bác sĩ nói như thế nào?”

Thẩm Tòng Sơn bực mình nói: “Giao cho bọn họ là được.”

Gã đàn ông mặc blouse trắng đánh giá Thẩm Lạc một vòng, giọng nói không thể nào gọi là tiếng phổ thông tiêu chuẩn, cười hỏi: “Cậu tên gì?”

Thẩm Lạc không mở miệng, Thẩm Tòng Sơn không nói hai lời, một bàn tay tát đến.

“Ai ai.” Gã blouse trắng cười giả tạo, “Đừng đánh đừng đánh, bạo lực không giải quyết được vấn đề, giao cho tôi đi.”

Thẩm Tòng Sơn kéo Trương Ngưng đi ra ngoài, trước khi đi hung ác nói: “Mày không trị hết, tao coi như mày đã chết!”

Gã blouse trắng lại ai ai vài tiếng, tựa hồ cũng rất không đành lòng, ngồi đối diện Thẩm Lạc nói: “Cậu xem cậu chọc giận cha mình nổi giận bao nhiêu kìa, cần gì phải làm vậy chứ, đúng không?”

“Bác sĩ.” Thẩm Lạc ngẩng đầu lên, cả khuôn mặt đều bị sưng, rõ ràng bầm tím vô cùng thâm trọng.

Hắn nhếch khoé miệng, tựa như cười khẩy, chậm rãi nói: “Ông cũng đừng trị tôi, cũng coi như tôi đã chết đi.”

Sau đó, Thẩm Lạc mới phát hiện hắn nói những lời này thật sự quá sớm.

Hắn không chết được, phải nói là, gần như sống không bằng chết.

Bởi vì hai mươi tuổi hoàn toàn đã là người trưởng thành, đặc biệt không dễ dàng quản thúc, lại thêm tính cách của Thẩm Lạc không phải dễ bị quản, viện trưởng blouse trắng của sở uốn nắn kia phải phái bốn người đàn ông theo dõi hắn cả ngày.

Từ một giờ đến năm giờ buổi chiều sẽ có một quãng thời gian uốn nắn đặc thù, bốn người sẽ thay phiên hỏi hắn có còn thích con trai hay không.

Hắn nói thích hoặc không trả lời thì ngay lập tức sẽ bị điện giật.

Thẩm Lạc không biết đã bị hỏi bao nhiêu lần, hắn không hề mở miệng trong suốt quá trình, cho tới khi bị điện giật đến không thể khống chế* hoặc ngất đi mới thôi.

*Nghĩa là bị mất khả năng kiểm soát việc tiểu tiện.

Ai cũng không nghĩ rằng Thẩm Lạc có thể chịu đựng được lâu như vậy.

Ở trong sở uồn nần này, tất cả đều là dê con nghe lời, chỉ trừ riêng mình hắn.

Không tham gia tập thể dục, không đi nghe phát biểu, không ăn cơm, gã blouse trắng lại không thể giật điện Thẩm Lạc từ sáng đến tối, bởi vì sau này, hắn rõ ràng đã có dấu hiệu mất nước.

Hai tháng sau Trương Ngưng được mời đến thăm, cách song sắt ký túc xá, bà gọi con trai của chính mình.

Thẩm Lạc gầy gò tiêu tụy giống như một bộ xương khô, ngồi xổm trước mặt bà.

“Con không thể suy nghĩ cho chúng ta một chút sao?!” Trương Ngưng bụm mặt khóc không thành tiếng, “Con sao có thể yêu thích đàn ông? Con như thế xứng đáng với chúng ta...”

Thẩm Lạc bình tĩnh nhìn bà nói: “Mẹ, dù con có thích đàn ông, con vẫn là con trai của hai người.”

Trương Ngưng phẫn hận nói: “Mẹ không có đứa con trai như mày!”

“Mẹ.” Thẩm Lạc thở dài, “Mẹ dẫn con ra khỏi đây đi.”

Trương Ngưng: “Không được, không chữa khỏi không thể đi.”

Thẩm Lạc nói: “Chữa không hết.”

Trương Ngưng: “Ai nói chữa không hết, nhất định có thể chữa hết.”

Thẩm Lạc không nói, qua một lúc lâu, hần đột nhiên hỏi: “Con sắp chết, mẹ sẽ cứu con sao?”

“?” Tuy rằng Trương Ngưng không hiểu vì sao hần lại hỏi như vậy, nhưng vẫn kiên định nói, “Con sẽ không chết, mẹ sẽ không để con chết.”

Thẩm Lạc cười yếu ớt: “Được.”

Trương Ngưng còn muốn nói gì đó, đột nhiên cổ đau xót, như bị thứ gì đó kéo, theo sau “rầm” một tiếng, Thẩm Lạc cách song sắt đã giật tượng kim phật được đeo trên cổ bà mười mấy năm.

“Mẹ.” Thẩm Lạc cầm kim phật nhẹ nhàng quơ quơ, “Cứu con.”

Vừa dứt lời, hần liền nuốt toàn bộ kim phật vào trong miệng.

Phật tổ rốt cuộc đến độ hần.

Thẩm Lạc nghĩ.

Vượt qua khổ hải vô biên này.

NIÊN HOA

Tĩnh Thủy Biên

dtv-ebook.com

Chương 11

Edit:Mr.Downer

Mưa rơi ào ạt bên ngoài, Thẩm Lạc cúi đầu ngồi trong xe gửi tin nhắn cho Hạ Nhất Dương.

Một trong những ưu điểm của Tundra là, phía sau rất rộng nên có thể trực tiếp nằm ngửa mà ngủ.

Hạ Nhất Dương không trả lời ngay lập tức, Thẩm Lạc cũng không vội, hần nằm xuống, cầm điện thoại đặt trên ngực, kề sát ngay trái tim hần.

Không bao lâu sau, điện thoại hơi chấn động.

Hạ Nhất Dương hỏi hần: “Dùng cơm xong rồi?”

Thẩm Lạc một tay đánh chữ: “Xong rồi.”

Hạ Nhất Dương: “Bác trai bác gái như thế nào? Thân thể có khỏe không?”

Thẩm Lạc: “Sống đến một trăm tuổi cũng không có vấn đề gì.”

Hạ Nhất Dương đáp lại hai chữ “Ha ha”, một lát sau, anh lại gửi đến một tin: “Cậu xuất ngoại lâu như vậy, hai bác khẳng định rất nhớ cậu.”

Sau khi được cấp cứu, Thẩm Lạc không còn bị Thẩm Tông Sơn đưa trở lại trung tâm uốn nắn, nhưng trong nhà cũng chỉ cho hần một con đường.

Xuất ngoại.

Những năm đó, có thể xuất ngoại được xem là chuyện rất nở mày nở mặt, kết quả học tập tốt, điều kiện gia đình khá giả mới có tư cách này, vì vậy bạn bè thân thích cũng sẽ không có ai cho rằng lý do Thẩm Lạc xuất ngoại là bởi vì yêu một người con trai.

Trương Ngưng theo hẫng đến trường học dọn hành lý, kết quả không nghĩ tới, sẽ gặp phải Hạ Nhất Dương ở trên hành lang.

Dường như nam sinh vẫn luôn đợi hẫng, nhìn thấy người rất vui vẻ, dáng vẻ chạy đến kích động giống như cún con.

“Cậu đi đâu thế?” Hạ Nhất Dương hỏi, cậu nhìn thấy Trương Ngưng bên cạnh Thẩm Lạc nên lễ phép gật đầu, “Chào bác, cháu là bạn học của Thẩm Lạc, tên cháu là Hạ Nhất Dương.”

Trương Ngưng dĩ nhiên nhận ra Hạ Nhất Dương chính là người con trai kia trong hình, bà mặt lạnh, không phản ứng lại đối phương.

Hạ Nhất Dương hiển nhiên không ngờ tới mình sẽ nhận được phản ứng như thế này, cậu có chút lúng túng sờ mũi, nhưng vẫn không nhịn được, tha thiết hỏi Thẩm Lạc: “Cậu đã đi đâu vậy?”

Thẩm Lạc mỉm cười: “Trong nhà có chút chuyện.”

Hạ Nhất Dương cau mày, cẩn thận quan sát gương mặt của đối phương, vươn tay muốn chạm vào: “Có phải cậu gầy đi không?”

Thẩm Lạc né tránh theo bản năng, không để Hạ Nhất Dương chạm tới.

Nam sinh ngẩn người, giơ tay lơ lửng giữa không trung, nét mặt có chút như bị tổn thương.

“Kia...” Hạ Nhất Dương còn muốn đến gần, “Tôi và Bạch Phương muốn cùng nhau đi ăn cơm tối với cậu, hôm nay có phim mới, chúng ta.....”

“Hạ Nhất Dương.” Thẩm Lạc đột nhiên ngắt lời, hần nhìn chăm chú vào ánh mắt của nam sinh, bình tĩnh nói, “Tôi phải xuất ngoại.”

Hạ Nhất Dương: “...”

Thẩm Lạc: “Hôm nay tôi tới dọn đồ, mấy cậu đi ăn đi, tôi không đi.”

Hạ Nhất Dương “Ồ” một tiếng, có chút nói lấp lửng hỏi hần: “Thế, thế cậu sẽ trở lại chứ?”

“Không biết.” Thẩm Lạc suy nghĩ một chút, hần rũ tầm mắt không nhìn đối phương, “Có thể sẽ không trở lại.”

Trước khi đưa hần đi, Thẩm Tông Sơn đã nói như vậy.

Nếu như vẫn yêu thích đàn ông, thì vĩnh viễn đừng quay về.

Thẩm Lạc vẫn là một chiêu ngậm miệng như vỏ trai, không nói được, cũng không nói không được.

Thời điểm hai vợ chồng tiễn người tại sân bay, nét mặt hoàn toàn không giống như đưa con trai đi du học, mà giống như đưa người vào lò đốt xác.

Thẩm Tông Sơn tựa như già đi hai mươi tuổi trong khoảng hai tháng này, tóc mai bạc trắng.

Cuối cùng Trương Ngưng vẫn bật khóc.

Thẩm Lạc gọi bà một tiếng: “Mẹ.”

Hần nói: “Xin lỗi.”

Vẻ mặt Thẩm Tòng Sơn có chút thả lỏng, ông cho rằng con trai đã biết hối hận.

Kết quả Thẩm Lạc chỉ nói một câu: “Mẹ đừng đi tìm Hạ Nhất Dương gây phiền phức.”

Trương Ngưng: “...”

Thẩm Lạc: “Cậu ấy không biết con yêu cậu ấy.”

Thẩm Tòng Sơn quả thực dấy lên nộ hỏa công tâm, quát: “Mày câm miệng! Mày còn biết xấu hổ không?!”

Thẩm Lạc không để ý tới ông, tiếp tục nói: “Là con đơn phương quần lấy cậu ấy, chuyện này không liên quan gì đến Hạ Nhất Dương.”

Thực ra nếu như không bị Trương Ngưng phát hiện, Thẩm Lạc dự định ngày hôm sau sẽ thổ lộ.

Hắn thông minh như vậy, kỹ xảo thích người nhỏ nhỏ của Hạ Nhất Dương làm sao có thể giấu được trước mặt hắn, Thẩm Lạc đào hố hai năm, đào vừa sâu vừa mềm, nhìn cậu ngốc kia đứng bên mép hố đắn đo đi đắn đo lại có nên nhảy xuống hay không.

Ròng rã hai năm, đến cuối cùng, Thẩm Lạc cảm giác thực ra chính mình mới chính là đồ ngốc.

Hắn vừa mừng bản thân may mắn không thổ lộ, lại vừa âm u hối hận tại sao không sớm kéo Hạ Nhất Dương vào trong hố.

Thẩm Lạc biết mình nghĩ như vậy là không đúng, nhưng hắn thật sự không khống chế được.

Hắn sợ rời đi lâu quá, Hạ Nhất Dương sẽ quên mất hắn, khi đó nếu hắn vẫn còn nhớ Hạ Nhất Dương, thì hắn nên làm cái gì bây giờ?

Thời điểm vừa đến Mỹ, Thẩm Lạc cũng không quen, hăn đi gấp, chọn đại học cùng chuyên ngành đều không hợp ý, nhưng cũng chỉ có thể trước tiên làm cho mọi thứ ổn định, học một năm rồi sang năm hai chuyển trường hoặc chuyển ngành.

Tuy rằng viết tiếng Anh không có vấn đề gì, thế nhưng trao đổi giao tiếp hằng ngày không phải là điểm mạnh, cách giải quyết của Thẩm Lạc ở phương diện này đều giống như đại bộ phận du học sinh, dựa vào làm thêm luyện tập khẩu ngữ, làm nhân viên tạp vụ hoặc người bán hàng siêu thị.

Thời điểm năm nhất sắp kết thúc, Trương Ngưng rốt cuộc gọi điện thoại cho hăn.

“Năm nay con có trở về không?” Trương Ngưng cẩn thận dè chừng hỏi hăn.

Thẩm Lạc đang chuẩn bị tài liệu chuyển ngành, trả lời rất nhanh: “Không trở về.”

Trương Ngưng trầm mặc rất lâu ở đầu bên kia.

Thẩm Lạc trở dài: “Mẹ, xem nhiều sách một chút, đồng tính luyện ái thật sự không phải bệnh, trị không hết.....”

Không đợi hăn nói xong, bên kia đã cúp điện thoại.

Thẩm Lạc nhắm chặt mắt, ném mạnh điện thoại di động vào tường.

Năm hai chuyển ngành vô cùng thuận lợi, Thẩm Lạc là dạng học sinh giỏi trong nước, ra nước ngoài, đi học đối với hăn trái lại đơn giản.

Sau khi thay đổi hoàn cảnh, Thẩm Lạc mới bắt đầu xã giao bình thường, giới người Hoa vốn không nhỏ, tướng mạo của hăn đi đến đâu cũng đều rất nổi tiếng.

Năm thứ ba, hần quen một người phụ nữ Hàn Quốc, nhưng không qua bao lâu, đối phương liền yêu cầu khôi phục lại thành quan hệ bạn bè.

“Cậu cũng không muốn ổn định quan hệ.” Cika đưa hần một điều thuốc, hai người họ không đến bước lên giường, phải nói là Thẩm Lạc không có tính thú gì đối với cô, “Trong nước có người yêu?”

Thẩm Lạc châm điều thuốc, hút mấy ngụm: “Không có.”

Cika cười to nói: “Thế cậu nhất định thích đàn ông rồi.”

Thẩm Lạc không tỏ rõ ý kiến.

Cika công tác tại Mỹ rất nhiều năm, đã sớm có thẻ xanh, cô là một người phụ nữ thành thực ưu tú, làm bạn với cô rất vui vẻ, nếu so ra thì, Thẩm Lạc vẫn còn đang đi học chỉ giống như một cậu nhóc to xác ở trong mắt Cika.

“Đừng vì tịch mịch mà tìm vui, em yêu.” Cika yêu thương vuốt ve khuôn mặt của Thẩm Lạc, “Phải làm người đàn ông tốt biết không?”

Thẩm Lạc dở khóc dở cười: “Là chị tìm tôi trước, hơn nữa còn chỉ muốn làm bạn tình.”

Cika lườm một cái: “Chị không giống cương, chị là nữ, chị đương nhiên có thể tùy hứng.”

Thẩm Lạc không hề để ý đến cô, cúi đầu nghịch máy ảnh SLR hần mới mua, Cika hỏi hần, cậu biết chụp sao?

Thẩm Lạc nói tôi đã từng chụp không ít.

Cika ném mị nhãn: “Vậy cậu chụp cho chị một tấm đi?”

Thẩm Lạc cười, cự tuyệt nói: “Xin lỗi, tôi không chụp người.”

Thời điểm sắp sửa tốt nghiệp, lần đầu tiên Thẩm Tòng Sơn gọi điện thoại cho hân.

Bởi vì lâu lắm không nói chuyện, bất chợt được nghe âm thanh của ba mình, Thẩm Lạc sửng sốt rất lâu.

“Sắp về nước làm việc sao?” Thẩm Tòng Sơn hỏi hân.

Thẩm Lạc im lặng một lát, rồi mới chậm rãi nói: “Con xin học lên nghiên cứu sinh, chuẩn bị công tác ở bên đây.”

Hô hấp của Thẩm Tòng Sơn đột nhiên nặng nề, qua một lúc lâu mới cắn răng nói: “Mày vẫn cứ cứng đầu như vậy? Thật sự dự định cả đời không quay về?!”

Thẩm Lạc lại giống như ban đầu, cái gì cũng nói, cũng không giải thích.

“Được.” Thẩm Tòng Sơn liên tiếp nói mấy chữ được, rồi trực tiếp cúp điện thoại.

Suốt tám năm, người nhà không hề liên lạc với hân.

Thẩm Lạc từng bước học xong nghiên cứu sinh, thực tập, thuận lý thành chương ở lại Wall Street, hân thuê nhà ở gần đó, lương một năm bắt đầu từ 80 ngàn đô lên đến 200 ngàn đô.

Bạn bè xã giao thay đổi, trái lại Cika vẫn duy trì liên hệ với hân.

“Cậu giống như khổ hạnh tăng.” Sau một lần gặp mặt, người phụ nữ uống rượu đánh giá hân, “Lúc mới đầu chị cảm giác cậu còn nhỏ cho nên vẫn duy trì tính cách thế này, kết quả không ngờ tới mấy năm sau, cậu hoàn toàn không thay đổi.”

Vì mới vừa vận động xong trong phòng tập gym của công ty, Thẩm Lạc mặc áo thun quần short cùng mang giày chạy, hân rất đói bụng, nên gọi một

phần bò bít tết: “Chị có thể thử làm công việc của tôi, dưới áp lực đó, chị còn muốn tôi chơi bời hằng đêm sao?”

Cika cười run cả người, cô lấy di động ra, muốn chụp ảnh chung với Thẩm Lạc, đáng tiếc đối phương lười phối hợp.

Cika cũng không ngại, đăng bức ảnh kia lên INS.

“Đây là gì?” Thẩm Lạc vừa ăn salad vừa phân tâm hỏi một câu.

Cika: “Một mạng xã hội, cậu muốn chơi không? Có thể đăng ký ở dưới.”

Thẩm Lạc: “Chơi như thế nào?”

Cika: “Đăng ảnh chụp gì đó, không phải cậu rất thích chụp ảnh sao, với lại, nói không chừng có bạn bè trong nước cậu cũng chơi cái này đấy?”

Thẩm Lạc lau miệng, hình như có một chút hứng thú.

Cuối cùng, hắn đăng ký một tài khoản INS dưới sự giúp đỡ của Cika, tên ID vô cùng đơn giản là ghép vần tiếng trung của “Thẩm Lạc”, sau khi điền xong tư liệu cá nhân, Cika chỉ hắn theo dõi người khác như thế nào.

“Cậu còn liên lạc với bạn bè trong nước không?” Cô hỏi.

Thẩm Lạc lắc đầu: “Không có.”

Cika có chút sững sốt: “Một người cũng không có?”

Thẩm Lạc suy nghĩ: “Một hai đi.” Dừng một chút, hắn lại nói, “Nhưng chắc bọn họ không có chơi cái này.”

“Chị vẫn tưởng cậu có người yêu trong nước.” Cika nhăn mũi.

Thẩm Lạc cảm giác có chút buồn cười: “Vì cái gì chị lại cảm thấy như thế?”

Cika tự tin nói: “Trực giác nữ nhân.”

Sau này Thẩm Lạc mới phát hiện, suy nghĩ giống như vậy, không phải chỉ có một mình Cika, toàn bộ công ty đều cảm giác hẵn là một “Cấm dục giả”.

“Tụi tôi đều nghĩ anh đang thử trình vì bạn đời đấy.” Giữa lúc nghỉ trưa, Tom ngồi nói chuyện phiếm với Thẩm Lạc, anh ta có chút hoài nghi, “Anh thật sự vẫn còn độc thân.”

Thẩm Lạc dở khóc dở cười: “Tôi thề.”

Tom bĩu môi: “Vậy cuộc sống của anh thật sự quá nhàm chán.”

Thẩm Lạc: “Anh làm việc một ngày xong vẫn còn có tính thú?”

“Tôi không giống anh, chỉ nhiệt tình yêu thích tập gym,” Tom lườm một cái, “Nếu tôi mệt, cần xoạc xã giao thì cứ xoạc xã giao thôi.”

Thẩm Lạc không có lời nào để nói.

Tom liếc mắt nhìn hẵn: “Anh nên đi gặp bác sĩ tâm lý đi, đừng bài xích, những người làm nghề này như chúng ta bởi vì áp lực quá lớn nên mới có vấn đề, cứ đi khám thử, điều khoản trong công ty còn có thể giảm giá, đây chính là phúc lợi, vì sao không cần?”

Thẩm Lạc cũng không muốn đi gặp bác sĩ tâm lý, bởi vì chính hẵn biết vấn đề của mình nằm ở đâu.

Cho nên khi bác sĩ tâm lý cầm đánh giá kết quả kiểm tra, nhìn anh ta lộ ra nét mặt đăm chiêu, Thẩm Lạc cũng không ngoài ý muốn.

“Rất vui vì ngài cũng không mắc bệnh trầm cảm.” Đối phương vui vẻ nói, đưa tay, tự giới thiệu mình, “Anh có thể gọi tôi là Jack.”

Thẩm Lạc gật đầu: “Chào anh.”

Jack gảy gảy tờ giấy trong tay: “Mạo muội hỏi, anh nhập cư được bao lâu rồi?”

“Tôi không nhập cư, tôi chỉ đi làm ở đây.” Thẩm Lạc bình tĩnh nói, “Đi học cộng với công tác, tổng cộng mười ba năm tám tháng lẻ hai ngày.”

“...” Vẻ mặt Jack trở nên kinh ngạc.

Thẩm Lạc mỉm cười: “Mỗi ngày tôi đều có đếm ngày tháng.”

Jack mở miệng, cảm giác mình hỏi một câu thật ngu ngốc: “Tại sao?”

Thẩm Lạc cười không nói gì.

Thẩm Lạc đương nhiên biết rõ mình không bị trầm cảm, mặc dù trong mắt người ngoài hẳn rất giống như có dấu hiệu trầm cảm, không có cảm xúc mãnh liệt, cuộc sống như một hồ nước ảm đạm, ngoại trừ đi làm chính là tập gym, không ai biết hẳn đang suy nghĩ cái gì, hẳn hoàn toàn như đang sống trong thế giới của chính mình.

Nhưng Thẩm Lạc cũng không muốn chết, không chỉ không muốn chết, hẳn còn muốn mình khoẻ mạnh để sống thật lâu, rất rất lâu.

Lại như Thẩm Tông Sơn đã nói, hẳn đã sớm chuẩn bị xong không quay về lâu dài.

Nếu không được may mắn mà nói, có lẽ phải chịu đựng đến khi cha mẹ qua đời, cũng có lẽ không lâu như vậy, nhưng ai biết được?

Hẳn đã nghĩ tới vô số lần, cảnh tượng bản thân rốt cuộc không còn trở ngại nào mà quang minh chính đại về nước tìm Hạ Nhất Dương.

Thậm chí thời điểm tưởng tượng ra những điều kia, hân vô cùng hưng phấn, hạnh phúc, một chút cũng không thống khổ.

Thậm Lạc hi vọng lúc mình năm mươi, sáu mươi tuổi vẫn rất tuấn tú, có mị lực, khoẻ mạnh, thể diện.

Dù cho Hạ Nhất Dương đã quên hân cũng không sao.

Chỉ cần hân vẫn còn yêu Hạ Nhất Dương, vậy là đủ.

NIÊN HOA

Tĩnh Thủy Biên

dtv-ebook.com

Chương 12

Edit:Mr.Downer

Ngân giám còn khoảng hơn một tuần lễ sẽ kiểm tra xong, thế nên Thái Thái mỗi ngày đều vui mừng hớn hở như chuẩn bị ăn tết sớm.

Sau khi họp xong, Trần Hội gọi Hạ Nhất Dương lại, hai người kiểm tra vấn đề cùng điểm khấu trừ trong hai tháng nay, sắc mặt đều rất thoải mái.

“Xem ra mời cơm cũng không phải hoàn toàn vô dụng.” Trần Hội hiếm thấy không rít gào nói chuyện, “Cậu mời hết bao nhiêu?”

Hạ Nhất Dương: “Anh muốn trả cho tôi sao?”

Trần Hội quát sau một giây: “Nghĩ hay nhỉ!”

Hạ Nhất Dương lại hỏi, “Vậy lúc bọn họ đi còn phải mời cơm sao?”

Trần Hội mặt như hồ nói: “Muốn mời thì cậu tự mời, tôi không mời, mẹ nó lần trước uống thiếu chút nữa chết ông đây.”

Hạ Nhất Dương: “...”

Hạ Nhất Dương nói xong với Trần Hội rồi xuống lầu trở lại văn phòng tài chính, Thái Thái đợi nửa ngày vừa nhìn thấy anh, hai mắt đã sáng rực lên: “Thế nào?”

“Rất tốt.” Hạ Nhất Dương làm dấu OK, “Không cần mời khách.”

Trái lại Thái Thái có chút sững sốt: “Trần hành trưởng nói?”

Hạ Nhất Dương rất đặc ý: “Anh ta sợ uống.”

Thái Thái im lặng một lát, lúc sau mới sâu xa nói: “Anh không thấy Thấm xử thật đáng sợ sao?”

Hạ Nhất Dương không hiểu ra sao: “Là thế nào?”

“Trần hành trưởng là người nghiện rượu như vậy, còn có thể sợ uống.”
Thái Thái run lên, “Ngày hôm sau Thấm xử vẫn đi làm đúng chứ?”

Hạ Nhất Dương: “Anh ta cũng uống không ít. Ngày hôm sau em không thấy sắc mặt của anh ta đâu, giống như chết rồi ấy.”

Thái Thái thở dài, một mặt ‘anh có bị chậm tiêu không’: “Cho nên mới đáng sợ đó, người như vậy, phải có bao nhiêu ý chí kiên cường, uống đến khi anh phục, uống đến khi anh không dám chọc tôi.” Thái Thái chặc vài tiếng, cảm khái nói, “Đồng vu quy tận, dĩ tuyệt hậu hoạn!”

Thấm Lạc đang kiểm tra lại bảng biểu do cấp dưới đưa, tình cờ nhìn lướt qua bên ngoài thông qua khe cửa hở, liền thấy Hạ Nhất Dương đang nhìn về phía mình.

Người đàn ông bị phát hiện còn muốn trốn tránh theo bản năng, vài lần giả bộ nhìn chỗ khác, rồi dường như không có việc gì tiếp tục ném ánh mắt trở lại.

Thấm Lạc nhìn người chăm chú một lúc, đột nhiên mỉm cười.

Hạ Nhất Dương bị cười có chút ngượng ngùng, nhưng không nhịn được muốn đến gần Thấm Lạc, liền cà rề đi vào phòng họp, mấy anh chàng cấp dưới trẻ tuổi đều đã quen chuyện nhìn thấy anh, cười gọi một tiếng “Hạ tổng” xem như chào hỏi.

Thẩm Lạc cứ không một chút biến sắc nhìn anh lại gần, ngồi vào bên cạnh mình, dáng vẻ như một chú chó con.

“Có muốn cùng nhau ăn cơm tối không?” Hạ Nhất Dương hỏi hẳn.

Thẩm Lạc nhú mày: “Trần hành trưởng của mấy cậu mời khách?”

Trong lòng hẳn kỳ thực biết rõ lão Trần Hội kia sẽ không dám đi uống cùng mình lần thứ hai, nhưng hẳn chính là không nhịn được trêu chọc Hạ Nhất Dương.

“Anh ta không dám.” Hạ Nhất Dương thành thật mắc mưu, “Hai chúng ta đi ăn, tôi mời riêng cậu.”

Thẩm Lạc: “Mấy bữa trước cậu còn la hét muốn tôi mời đâu.”

Mồ hôi của Hạ Nhất Dương đều sắp rơi xuống: “Thay phiên thay phiên.”

Thẩm Lạc lại cười: “Vậy tôi muốn đi ăn Vương Phẩm, cái mà yêu cô ấy thì dẫn cô ấy đi ăn ấy.”

Kết quả cuối cùng cũng không ăn Vương Phẩm, thịt bò cao cấp này phải đặt trước, Hạ Nhất Dương đã quen nhờ Thái Thái giúp đặt chỗ, bản thân lại quên mất chuyện này.

Thẩm Lạc cũng không ngại: “Tuỳ tiện đi ăn cái khác cũng được.”

Hạ Nhất Dương cũng thấy không sao, dù gì anh phụ trách lái xe, đại khái liền chọn nhà hàng Nhật Bản đầu tiên.

“Cậu muốn ăn thuyền sashimi không?” Hạ Nhất Dương lật menu hỏi.

Thẩm Lạc: “Một thuyền đến một ngàn đồng, cậu thật sự không đau lòng?”

Hạ Nhất Dương: “Tôi thấy lần trước cậu rất thích.”

Thẩm Lạc không lên tiếng, Hạ Nhất Dương cũng tiếp tục hỏi hần, trực tiếp kêu một thuyền.

Gặp phải hai vị khách sộp, nhân viên phục vụ cũng không khách khí, đề cử sushi cá ngừ Cali cùng thịt bò A5, Hạ Nhất Dương đặc biệt thổ hào chọn hết.

Thẩm Lạc dở khóc dở cười: “Cậu thật đúng là một chút cũng không thay đổi.”

Hạ Nhất Dương không kịp phản ứng.

“Lúc học đại học, cậu cũng như vậy.” Thẩm Lạc chống đầu nhìn anh, “Tôi nói thích gì cậu cũng đều muốn mua cho tôi.”

Lúc này Hạ Nhất Dương chột xấu hổ: “Bạn bè nha, khách khí cái gì.”

Thẩm Lạc nói thầm một câu, Hạ Nhất Dương không nghe rõ, khi muốn hỏi lại thì thuyền sashimi đã được dọn lên.

“Để chúng tôi làm là được.” Thẩm Lạc nói với nhân viên phục vụ.

Trong ghế lô chỉ còn hai người bọn họ, Thẩm Lạc xắn tay áo lên, mười ngón tay thon dài trắng bóc, cảnh đẹp ý vui phết mù tạc.

“Qua mấy bữa nữa tôi sẽ về ngân giám.” Thẩm Lạc đột nhiên nói, hần liếm đầu ngón tay dính nước tương, nhìn chăm chăm khuôn mặt của Hạ Nhất Dương, “Cậu định như thế nào?”

“?” Hạ Nhất Dương không rõ ý tứ của hần, “Định như thế nào cái gì?”

Thẩm Lạc nói như chuyện đương nhiên: “Trước đây không phải tôi đã nói sao, về sống chung một nhà, đến lúc tan việc thì cậu đến đón tôi hay là

tôi tới đón cậu?”

Hạ Nhất Dương: “...”

Thẩm Lạc dường như cũng không để ý đối phương trả lời làm sao, hân gặp một miếng sashimi sò đỏ, dính chút nước tương cùng mù tạc, đưa tới bên miệng Hạ Nhất Dương.

Hạ Nhất Dương do dự một lát, vẫn đỏ mặt ngoan ngoãn há miệng.

Thẩm Lạc nhìn anh ăn xong, mới cười rộ lên như trẻ con: “Có phải ăn siêu cấp ngon không?”

Thực ra Hạ Nhất Dương chính là như vậy từ lúc đại học, anh không xem như người có tính tình hiền lành, thế nhưng sau khi thích phải người nào sẽ lộ ra một mặt vô cùng giống như chó con bám người.

Lời hay sẽ không nói, lá gan cũng đặc biệt nhỏ, nhưng dù bị đuổi cũng sẽ không đi, dính dính dán dán, móc tim móc phổi đối tốt với người mình thích.

Khi đó Thẩm Lạc cũng rất hưởng thụ dáng vẻ dính người này của đối phương, càng vui vẻ, cũng càng dễ dàng sa vào, luôn muốn chờ Hạ Nhất Dương không nhận được thông báo đầu tiên.

Khi đó còn có Bạch Phương, Hạ Nhất Dương cũng không dám làm cái gì quá trắng trợn, đối xử cũng phải dùng hai phần lực công bằng, thế nên Thẩm Lạc phải phí hết tâm tư để tranh thủ cơ hội cho hai người lén lút ở riêng một chỗ.

Đến lúc được một mình với nhau, Hạ Nhất Dương lại sẽ không nhận được then thừng.

Anh sẽ không khống chế được mà khẩn trương đỏ mặt với Thẩm Lạc, nhưng lại mong muốn đến gần hẳn, trong mắt người khác Hạ Nhất Dương giống như một chú chó vây quanh khúc xương của mình cả ngày, nhưng lại không nở ăn.

Hiện tại khúc xương này chủ động dâng lên cửa, nhưng dường như Hạ Nhất Dương vẫn chưa biết phải ngọam như thế nào.

Ngày cuối cùng ngân giám kiểm tra đã kết thúc, Thẩm Lạc chỉ ở đây đến trưa.

Hạ Nhất Dương sốt ruột, chỉ sợ những gì hắn nói hai hôm trước không đáng tin, tiên hạ thủ vi cường chặn hắn ở phòng uống nước: “Ngày hôm nay tôi đi đón cậu?”

Thẩm Lạc chậm rãi uống xong nước trà trong tay: “Ngày hôm nay tôi lái xe.”

Hạ Nhất Dương: “Không phải xe của cậu to quá chạy không tiện sao?”

Thẩm Lạc nói: “Tôi muốn đi mua xe mới, cậu có muốn theo giúp tôi không?”

Hạ Nhất Dương đương nhiên trả lời “Được được”, xong rồi nghĩ lại có chỗ không đúng, ngữ khí hơi xốt hỏi: “Rốt cuộc cậu có bao nhiêu tiền, tại sao lại muốn đổi xe?”

“Nhiều hơn cậu nghĩ.” Thẩm Lạc đưa tay miết cổ của Hạ Nhất Dương, “Ngày hôm nay tôi mời cậu ăn cơm.”

Hạ Nhất Dương: “Vậy sao cậu còn vay tiền mua nhà ở Ngự Viên?”

Thẩm Lạc không trả lời, vừa miết cổ của Hạ Nhất Dương vừa đi ra ngoài.

Lúc xuống lầu vừa vặn đụng phải Trần Hội, Trần hành trưởng nhìn thấy Thẩm Lạc đang miết cổ Hạ Nhất Dương liền chột sững sờ, Hạ Nhất Dương hô “Trần hành trưởng”, Thẩm Lạc vẫn không buông tay ra.

Hạ Nhất Dương: “Tôi đưa tiền Thẩm xử.”

Trần Hội gật đầu: “Đi thôi.”

Trần Hội nhìn hai người đi khỏi, cách khá xa còn có thể nghe thấy Hạ Nhất Dương oán giận: “Ai ai, buông tay... Cái cổ sắp bị cậu miết gãy rồi.”

Năm người ngân giám đi một chiếc Buick, Thẩm Lạc lên xe trước, Hạ Nhất Dương còn nhắc nhở hăn: “Tan tầm tới đón tôi nhé, chưa sẵn chỗ đỗ xe cho cậu.”

Thẩm Lạc: “Dù sao tôi cũng được về sớm hơn cậu, đến lúc đó tôi đến tìm cậu.”

Hạ Nhất Dương gật đầu nói ừm, giúp bọn họ đóng cửa xe, Thẩm Lạc hạ cửa sổ xuống, đột nhiên đưa tay bẹo mặt của Hạ Nhất Dương.

“Bé ngoan đi làm.” Hăn nói.

Hạ Nhất Dương bị hăn bẹo mặt nên không dễ nói chuyện.

Thẩm Lạc: “Kiếm nhiều tiền chút.”

Hạ Nhất Dương: “Bít rồi.”

Thẩm Lạc: “Đến lúc đó nuôi tôi.”

Hạ Nhất Dương: “.....”

Thẩm Lạc nhìn nét mặt ngây người của anh mà cười ha ha, Hạ Nhất Dương cũng không biết rốt cuộc hăn đang nói thật hay nói đùa, còn đang

tính hỏi lại, xe đã khởi động, Thẩm Lạc đành phải cách cửa sổ xe vẫy tay với anh.

Vì thế Hạ Nhất Dương vừa trở vô trong vừa gửi tin nhắn cho hắn: “Câu cuối cùng cậu nói cái gì?”

Thẩm Lạc trả lời rất nhanh: “Bây giờ lương một năm của cậu hơn 50W, tôi mới 15W, đương nhiên là cậu nuôi tôi rồi.”

Hạ Nhất Dương đáp lại một chuỗi dấu chấm chấm chấm, phía sau kèm theo biểu cảm “Lương tâm của chú không đau hả man?”.

Thẩm Lạc không trả lời ngay lập tức.

Hạ Nhất Dương cất di động, mới vừa đến cửa văn phòng liền bị Thái Thái ném tài liệu vay tiền đầy mặt.

“Ngày hôm nay năm giờ rưỡi kế toán kiểm tra đối chiếu sổ sách trước khi cho vay khoản.” Thái Thái thúc anh, “Phê nhanh lên một chút, phê xong để em rà lại.”

Hạ Nhất Dương không thể làm gì khác hơn là ôm một đồng văn kiện lạch bạch chạy vào văn phòng, chờ phê xong khẩn cấp mượn mấy bút mới có thời gian trống để uống ngụm nước.

Anh lấy di động ra, thấy tin nhắn Thẩm Lạc gửi đến từ hai tiếng trước.

“Cậu không muốn nuôi tôi sao?” Thẩm Lạc hỏi, phía sau còn thêm cái mặt khóc.

Đầu ngón tay gõ phím của Hạ Nhất Dương chậm rãi nóng lên, anh xoá tới đổi lui, sửa xong lại xoá, gõ xong ba chữ “Tôi nguyện ý”, lại xoắn xuýt ngượng ngùng nên gửi hay không.

Thái Thái xông tới rống to giống như điên rồi: “Hạ tổng! Còn không tới một giờ nữa! Mười bút khoản vay đó! Anh có muốn phê hay không?!!”

Hạ Nhất Dương run tay, nhấn phải nút màu xanh lá liền “viu” gửi đi ngay lập tức.

“?” Thái Thái cảm thấy khó hiểu, “Anh đang làm gì thế?”

Hạ Nhất Dương như gặp đại địch: “Đệt, thu hồi!”

May mắn thu hồi lại được...

Hạ Nhất Dương vừa nhẹ nhàng thở ra, di động rung lên, Thẩm Lạc trực tiếp gọi điện thoại đến.

“Thu hồi làm gì?” Ngữ khí của hắn nghe không được vui vẻ lắm.

Hạ Nhất Dương chột dạ nói: “Không có...”

Thẩm Lạc im lặng một lúc, hỏi: “Cậu cho rằng tôi không nhìn thấy?”

Hạ Nhất Dương: “...”

Thẩm Lạc坦然 nói: “Cậu bận xong trước đi.”

Đột nhiên hắn bật cười ở đầu bên kia: “Chờ tôi tan việc lại tới trừng trị cậu.”

Thời điểm Thẩm Lạc tan tầm tìm đến, Hạ Nhất Dương quả nhiên còn chưa bận việc xong.

Chênh lệch bận bịu thông thả giữa ngân hàng cùng ngân giám thật lớn, tương đương với chuyện kiếm tiền được bao nhiêu cũng không khó hiểu, Thẩm xử trưởng lương một năm 15W thông suốt không trở ngại đến văn

phòng tài chính, như lãnh đạo đi tuần tra, Thái Thái còn phải rót nước mời hân.

“Vừa mới đi lại đến...” Thái Thái sửa sang lại hợp đồng vừa oán giận với Hạ Nhất Dương, “Anh ta có bao nhiêu rảnh rồi thế?”

Hạ Nhất Dương ký ký đến mức hết yêu nổi, âm u đầy tử khí nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy Thẩm Lạc an vị trong căn phòng đối diện, thấy anh nhìn sang hân còn phất tay, ra hiệu “Cậu cứ tiếp tục”.

Dù Hạ Nhất Dương có yêu hân, nhưng đến thời khắc này cũng cảm thấy hân có chút đáng ghét.

Ròng rã đến sáu giờ rưỡi, bọn họ mới xử lý xong toàn bộ mớ hợp đồng còn lại, Thái Thái đã chẳng muốn rà soát, dán nhãn chuẩn bị để đến ngày mai, Hạ Nhất Dương từ trong phòng làm việc đi ra uống một hớp trà, Thẩm Lạc dựa vào cạnh cửa chờ anh: “Xong rồi?”

Hạ Nhất Dương thở dài: “Tôi sắp chết rồi.”

Thẩm Lạc không có lương tâm gì khuyên giải an ủi anh: “50W, ngấm đến thưởng cuối năm nữa.”

Hạ Nhất Dương suy nghĩ một lát: “Hay tôi cũng đổi xe?”

Thẩm Lạc nói: “Đổi xe làm gì, dùng tiền đi du lịch đi.”

Hạ Nhất Dương đột nhiên hỏi hân: “Cậu được bao nhiêu ngày phép năm?”

Thẩm Lạc nhất thời bị hỏi ngược lại, không kịp phản ứng: “Tính dựa theo tuổi nghề đi?”

Hạ Nhất Dương bẻ đầu ngón tay nghĩ một lúc: “Có mười ngày.”

Thẩm Lạc không lên tiếng.

Hạ Nhất Dương lại thở dài: “Vài năm qua tôi không dùng phép năm, không nghĩ tới chính mình cũng có mười ngày phép năm cơ đấy.”

Thẩm Lạc nhìn anh, nhẹ nhàng cười cười: “Cho nên tuổi lớn cũng có ưu điểm, thời gian nghỉ phép đều dài.”

Hạ Nhất Dương không lên tiếng, anh ngẩng đầu nhìn khuôn mặt của Thẩm Lạc, nhìn thật lâu, nhưng trước sau vẫn im lặng.

Thẩm Lạc rũ ánh mắt, hắn đưa tay ra tựa như muốn chạm vào mặt của Hạ Nhất Dương, kết quả đưa đến một nửa, Thái Thái dùng sức gõ cửa phòng uống nước.

“Hai vị sếp lớn!” Cô dứt khoát sắp phát điên rồi, “Phải tắt đèn, rốt cuộc hai anh có muốn đi về không?!”

Hai vị sếp lớn đương nhiên muốn đi về, nhưng hai gò má của Hạ Nhất Dương đỏ ửng đến nỗi có thể thấy bằng mắt thường.

Anh có chút oán giận Thái Thái phá đám, nhưng nghĩ đến vừa nãy Thẩm Lạc suýt chút nữa chạm vào mặt mình, vừa kích động vừa thấy sợ, đợi đến khi ngồi trong xe của đối phương, anh vẫn không khống chế được tâm tình bất ổn, run chân không thể ngồi yên.

Thẩm Lạc thực sự dở khóc dở cười, hắn cũng bị đối phương làm cho cảm thấy khẩn trương vô cớ, nhưng dù sao phải lái xe, không thể phân tâm.

“Cậu bình tĩnh đi.” Thẩm Lạc cười nói, “Tôi chạy chính là xe bán tải, trên đường này không ai dám đâm đâu.”

Rốt cuộc Hạ Nhất Dương cũng ngừng run chân: “Ừm.”

Thẩm Lạc thở dài: “Cậu lớn tuổi như vậy rồi, như thế nào kích động lên lại giống y chang lúc học đại học vậy.”

Hạ Nhất Dương mạnh miệng nói: “Nào có.”

Thẩm Lạc: “Không có sao?”

Hạ Nhất Dương nghĩ đương nhiên không có, lúc đại học mà cậu dám chạm vào mặt tôi, tôi nhất định đã nhào lên cắn cậu rồi.

Bởi vì muốn đi xem xe cùng Thẩm Lạc, cơm tối được giải quyết qua loa. Cửa hàng xe ô tô không mở cửa sau sáu giờ, thế nhưng Thẩm Lạc có người quen, xem như được đặc biệt tiếp đãi.

Lúc này Thẩm Lạc đang xem Mazda.

“Lương tôi một năm chỉ có 15W, xe này thích hợp.” Thẩm Lạc không có theo đuổi gì đối với BBA*, hẳn chơi xe cũng chỉ là một dạng sở thích.

*Là xe Benz, BMW, Audi.

Hạ Nhất Dương: “Lợi nhuận của hãng xe này hoàn toàn dùng để nghiên cứu động cơ quay.”

Thẩm Lạc nở nụ cười: “Cậu cũng biết?”

“Fan cuồng đây.” Hạ Nhất Dương còn rất kiêu ngạo, “Tôi đến bảo vệ mặt cười của Mazda*!”

*Là một mẫu xe của hãng Mazda.(Ảnh)

Thẩm Lạc: “Vậy cậu còn mua chạy Mercedes.”

Hạ Nhất Dương: “Tôi hết cách rồi, chiếc xe đầu tiên là trong nhà mua cho, cha mẹ tôi thích BBA, tôi có thể làm thế nào?”

Thẩm Lạc mở cửa xe: “Đi thôi, chúng ta thử xe.”

Nói là thử xe, nhưng cũng không chạy bao lâu, tuy rằng Mazda được lắp ráp trong nước, thế nhưng cảm giác điều khiển vẫn rất tốt, đối với người quen chạy xe lớn như Thẩm Lạc mà nói, cũng rất thoải mái.

Hắn lập tức đặt hàng, thanh toán một lần.

Hạ Nhất Dương dè bĩu phương thức xài tiền thổ hào này, cũng xoắn xuýt chuyện hắn vay tiền mua bất động sản lúc trước.

“Rốt cuộc cậu kiếm được bao nhiêu tại Mỹ hả?” Hạ Nhất Dương hỏi, “Có mua nhà ở đây không?”

Thẩm Lạc: “Mua cũng là mua cho ba mẹ tôi, dù sao bây giờ tôi cũng ở tại Ngự Viên.”

Hạ Nhất Dương: “Căn nhà bên Ngự Viên của cậu cũng ước chừng 100 vạn, cậu trả khoản vay mua nhà trong ba mươi năm, không chê tiền lãi nhiều à.”

“Ngân giám nhiều nhất chỉ kiểm tra hai tháng tại ngân hàng SZ.” Thẩm Lạc đột nhiên không đầu không đuôi nói.

Hạ Nhất Dương: “?”

Thẩm Lạc quay mặt sang, hắn nhìn Hạ Nhất Dương bình tĩnh nói: “Anh sợ hai tháng không theo đuổi được em, cho nên mới vay tiền.”

Hạ Nhất Dương nửa mở miệng, một mặt mờ mịt.

Thẩm Lạc nhẹ nhàng lộ ra một nụ cười: “Anh vay ba mươi năm, chỉ cần em không nghỉ việc giữa chừng, ba mươi năm anh đều có thể có quan hệ với em.”

Thực ra Hạ Nhất Dương đã từng nghĩ tới cảnh tượng thổ lộ của chính mình vô số lần, thậm chí lúc trẻ anh còn muốn phải làm cho thật lãng mạn, đặt phòng tại khách sạn Kempinski năm sao, rải hoa hồng bày nến sáp, dù thế nào cũng phải có chút cảm giác nghi thức.

Anh nghĩ suy rất nhiều năm, mà khi đó Thẩm Lạc vẫn còn đang ở nước ngoài.

Lúc Thẩm Lạc xuất ngoại năm hai, cũng là lúc Hạ Nhất Dương hồi hận nhất, anh cảm giác mình nên thổ lộ sớm hơn một chút, nói cho hẳn biết tâm ý của anh, không chừng nói rồi, Thẩm Lạc sẽ không đi?

Kết quả sau khi Thẩm Lạc đi rồi, anh vẫn mong chờ đối phương trở về.

Một lần đợi hẳn, đợi đến mười lăm năm.

Thời điểm ban đầu anh cảm giác sẽ có hi vọng, tuy rằng Thẩm Lạc đã nói với anh rằng “Có thể sẽ không quay trở về”, nhưng Hạ Nhất Dương không phải là kiểu người dễ dàng nhận mệnh.

Anh đã xem qua bộ phim Chú chó trung thành Hachiko, trong bốn mươi phút cuối, anh cảm giác mình chính là chú chó vẫn luôn chờ đợi ở nhà ga kia.

Rất nhiều năm qua, Hạ Nhất Dương luôn tưởng tượng đến dáng vẻ khi đối phương trở về, tưởng nhiều đến mức khiến cho anh đặc biệt có động lực làm việc.

Anh muốn thăng chức lên lương tích lũy quan hệ, như vậy nếu lỡ Thẩm Lạc quay về, hẳn muốn tìm công tác anh cũng có thể hỗ trợ.

Cho dù là những chuyện có thể lôi kéo một chút quan hệ, Hạ Nhất Dương đều muốn làm.

Nhưng Thẩm Lạc lại không một lần liên lạc với anh.

Hạ Nhất Dương thuận lợi thăng chức lên lương, từ nhân viên giao dịch đến quản lý khách hàng, từ lương một năm 10W lên tới 20W, cho đến năm thứ tám, Nhiếp Song Song mẹ anh bỗng thăm dò hỏi anh: “Bạn mẹ có một cô con gái, con muốn làm quen không?”

Hạ Nhất Dương không từ chối, anh hẹn đối phương dùng cơm vài lần, tặng vài món quà nhỏ, nhưng cuối cùng vẫn không thành.

Đối phương đá anh.

Nhiếp Song Song thở dài: “Con thích kiểu người như thế nào?”

Hạ Nhất Dương nghĩ đến dáng vẻ của Thẩm Lạc.

Ánh mắt nội liễm, mi cốt sâu sắc, cánh mũi đẹp đẽ, u buồn tựa như tiểu sinh.

Năm năm trước anh bắt đầu hữu ý vô ý tra tìm tư liệu nhập cư ở Mỹ, thậm chí còn gọi điện thoại cho một ít trung tâm trung gian để dò hỏi cụ thể, 500W dự trữ tài chính, giải đáp thắc mắc công việc, du học nhập cư, anh đều hỏi rõ tất cả.

Hạ Nhất Dương nghĩ năm sau tham dự một lớp ngôn ngữ, trước tiên cải thiện lại tiếng anh. Dự trữ tài chính mới là vấn đề, có nên sau này bán nhà đi? Tốt nhất thì một vài cái bằng cùng chuyên môn, đi tới Mỹ không thể không công tác... Thời điểm càng nghĩ càng cụ thể, Hạ Nhất Dương sẽ cảm giác mình có chút tâm bệnh.

Nhưng anh thật sự không khống chế được.

Tình yêu của anh, sợ sệt của anh, dũng khí của anh, từ đầu đến cuối đều chỉ vì một người.

Nhớ nhung của anh sâu như vậy xa như vậy, anh làm sao mà không thể vượt qua được?

Trong xe rất yên tĩnh, Thẩm Lạc nói xong những lời kia, dường như cũng không có ý muốn dừng lại, hần tiếp tục nói: “Anh vốn muốn chờ em bày tỏ trước.”

Hạ Nhất Dương mím môi: “Vậy làm gì lại không đợi...”

“Đợi không kịp...” Thẩm Lạc lại cười, rồi thở dài, “Anh đợi mười lăm năm.”

Hạ Nhất Dương: “.....”

Thẩm Lạc: “Con người như anh tính tình không hề tốt đẹp gì, lúc đại học đã quen khi dễ trêu chọc em, một lòng muốn chờ em nói thích trước.”

Hạ Nhất Dương lúng túng, gãi mặt: “Em tưởng khi đó anh không biết đâu.”

Thẩm Lạc cười: “Em giống như một con cún, làm sao anh lại có thể không biết.”

Bị mắng là cún, Hạ Nhất Dương ngoan ngoãn ngậm miệng.

“Kết quả lại kéo dài mười lăm năm.” Thẩm Lạc dừng một chút, dường như hần có hơi ảo não, “Lớn tuổi rồi, không chơi được trò lãng mạn.”

Hạ Nhất Dương khụ một tiếng: “Anh cũng mới chỉ trở về hơn hai tháng.”

Thẩm Lạc liếc xéo anh: “Em đây là ghét bỏ anh theo đuổi không đủ cực lực?”

Hạ Nhất Dương không phục: “Em mời anh ăn cơm tương đối nhiều hơn đó, ai theo đuổi ai vậy?”

Thẩm Lạc đưa tay miết cổ của anh: “Thôi đừng làm, đàn ông trung niên làm mấy trò này không có chút nào đáng yêu.”

Cổ của Hạ Nhất Dương bị hấn miết đến ngứa, anh giãy dụa mấy lần nhưng không tránh được, lúc quay đầu nhìn Thẩm Lạc, phát hiện đối phương cũng đang lẳng lặng nhìn anh.

Hai người bốn mắt nhìn nhau một lúc, Hạ Nhất Dương đột nhiên nở nụ cười.

“Nếu như anh không quay về, em sẽ đến Mỹ tìm anh.” Hạ Nhất Dương thở dài, anh chậm rãi nói, “Nhiều năm như vậy em cũng kiếm được đủ vốn lấy vợ, miễn cưỡng coi như đạt đến dự trữ tài chính, sau đó đi học thi lấy bằng, tuy rằng vất vả, nhưng cũng không phải không được.”

Bàn tay đang miết cổ anh của Thẩm Lạc nhẹ nhàng run run, Hạ Nhất Dương kéo xuống, nắm thật chặt trong tay mình.

Hạ Nhất Dương nói: “Em biết anh vẫn trách em nhất gan thích dây dưa lại phiền nhiễu.”

Thẩm Lạc: “.....”

Hạ Nhất Dương: “Cho nên những chuyện lãng mạn này, để em làm đi.”

NIÊN HOA

Tĩnh Thủy Biên

dtv-ebook.com

Chương 13

Edit:Mr.Downer

Kỳ thực đối với đàn ông trung niên đã qua ba mươi lăm tuổi mà nói, ngoại trừ không làm được những trò lăng mạn ở ngoài, mấy chuyện không lăng mạn cũng chưa chắc làm được.

Thẩm Lạc đậu xe dưới lầu, tâm tư rõ ràng này ngay cả con nít cũng không lừa gạt được, đừng nói là Hạ Nhất Dương.

Hai người không đi thang máy, Thẩm Lạc nắm tay Hạ Nhất Dương lên nhà, vốn định mười ngón tay liên kết lăng mạn một phen, kết quả leo đến tầng sáu Hạ Nhất Dương lại đi hết nổi.

Anh thở mà phổi đau: “Vẫn là nên đi, đi thang máy đi.”

Thẩm Lạc cười mắng: “Ai bảo em lảm trò, sớm kêu em đi thang máy rồi.”

Hạ Nhất Dương đi vào trong buồng thang máy còn thở hỗn hển: “Đây không phải là nắm tay hồi tưởng tuổi thanh xuân sao, nhiều năm như vậy, chậm rãi đi từng bước.”

Thẩm Lạc không tiếp tục nói, hắn bấm nút lên tầng hai mươi, lúc thang máy đang đi lên, Hạ Nhất Dương nhìn loạn bốn phía xung quanh như bị tăng động.

“Em làm gì đấy?” Thẩm Lạc hỏi.

Hạ Nhất Dương: “Em đang tìm camera.”

Thẩm Lạc: “Bảo vệ tiểu khu không phải lúc nào cũng trông coi 24/24, cơ bản không có ai thấy.”

Hạ Nhất Dương “Ồ” một tiếng, qua một chút, anh đột nhiên tiến đến trước mặt Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc: “...”

Hạ Nhất Dương 回: “Sao anh đột nhiên quay đầu sang chỗ khác.”

Thẩm Lạc nín cười: “Em cho rằng anh không biết em muốn làm gì?”

“Thôi.” Hạ Nhất Dương nhắm mắt lại, thúc giục, “Bị anh phát hiện rồi, nhanh lên hôn một chút.”

Thẩm Lạc: “...”

Thang máy “Keng” một tiếng, đã đến tầng hai mươi, Thẩm Lạc kéo Hạ Nhất Dương đi ra, đè anh trên cửa rồi dùng sức mà hôn, động tác của nam nhân không phải rất ôn nhu, thậm chí có chút thô lỗ, khi đầu của Hạ Nhất Dương đụng vào cửa còn phát ra âm thanh hơi lớn thật rõ, động tác hôn của Thẩm Lạc dừng một chút, đưa tay ra lót sau gáy của anh.

Hắn nhẹ giọng hỏi: “Có đau không?”

Thực ra Hạ Nhất Dương đang khấn nguyện nên không có cảm giác: “Không đau.”

Thẩm Lạc nhìn anh một chút, lấy chìa khoá mở cửa từ trong túi quần.

Hạ Nhất Dương đi theo sau hắn, đột nhiên nghĩ tới: “Mấy tấm ảnh lúc trước anh chụp cho em đâu?”

“Anh rửa ra rồi.” Thẩm Lạc kéo tay Hạ Nhất Dương.

Hạ Nhất Dương: “Em muốn nhìn một chút.”

Thẩm Lạc: “Bây giờ sao?”

Hạ Nhất Dương “Ừm” một tiếng.

Thẩm Lạc nói: “Em đợi một lát.”

Hắn để Hạ Nhất Dương ngồi trên giường trong phòng ngủ, còn bản thân đi sang một phòng khác lấy ảnh chụp, cho đến lúc quay lại, trong ngực của Thẩm Lạc ôm một cái túi giấy thật to.

Hạ Nhất Dương hoảng sợ: “Anh chụp bao nhiêu tấm thế?”

Thẩm Lạc: “343 tấm.” Hắn lấy ảnh chụp ra, “Bởi vì đều rất đẹp mắt, không có cách nào lựa, cho nên anh rửa hết.”

Hạ Nhất Dương há hốc miệng, chỉ có thể nói: “Được rồi...”

Xem ảnh nude của bản thân đối với Hạ Nhất Dương mà nói không phải là một chuyện rất dễ dàng, đặc biệt Thẩm Lạc chụp vô cùng rõ ràng và nhẵn nhụi, nhưng may là hắn lựa chọn góc độ đều khá khéo léo, chính diện rất ít khi trực tiếp lộ ra trước ống kính.

Trong hình, Hạ Nhất Dương ngồi trên sô pha, chân len mớ hồ che kín vị trí tư mật, anh không nhìn vào ống kính, ánh mắt dường như đang nhìn TV chăm chú.

“Lúc này em còn khá căng thẳng.” Thẩm Lạc chỉ vào khuôn mặt trong ảnh, “Môi đều mím chặt.”

Môi Hạ Nhất Dương có chút phát khô: “Em cũng không biết...”

Anh nhìn từng tấm, hầu như Thẩm Lạc ở bên cạnh đều có thể đánh giá mỗi bức ảnh.

“Lúc em ăn cơm.” Thẩm Lạc nói.

Khi đó Hạ Nhất Dương hỏi hắn có thể mặc quần áo không, Thẩm Lạc cự tuyệt, Hạ Nhất Dương liền chỉ có thể gập một chân lên, gác trên ghế che chân ăn cơm.

Ánh mắt anh nhìn chăm chăm ống kính không quá thân mật, cũng không thể nào vui vẻ.

“Em nên nhìn chăm chăm ống kính nhiều lên.” Lúc Thẩm Lạc nhìn bức ảnh này đột nhiên đề nghị, “Như vậy đặc biệt đáng yêu.”

Hạ Nhất Dương “Chặc” một tiếng: “Anh thật sự rất biến thái.”

Thẩm Lạc cười cười không lên tiếng, hắn lấy ra xấp ảnh cuối cùng, khi đó trời đã chạng vạng tối, Hạ Nhất Dương đứng sau rèm cửa sổ, anh dè dặt vén một chút nhìn ra ngoài ban công, mấy chục bức ảnh, Thẩm Lạc đều chụp.

Trong đó có một bức, Hạ Nhất Dương kéo một góc rèm che nửa người dưới của mình, anh quên mất lúc đó Thẩm Lạc nói với mình cái gì, tiếp theo, anh liền lộ ra một nụ cười với ống kính.

Thẩm Lạc nhìn chăm chăm tấm ảnh này rất lâu, hắn nghiêng mặt, kề sát hôn môi Hạ Nhất Dương một cái.

“Lúc đó anh rất muốn hôn em.” Thẩm Lạc cười nói.

Hạ Nhất Dương không nhúc nhích nhìn hắn.

Thẩm Lạc nâng khuôn mặt của Hạ Nhất Dương, ngón cái của hắn đồ lại mặt mũi của đối phương, hắn dừng một lát, lại cúi đầu hôn anh.

Thời điểm bị đè ngã ở trên giường, câu đầu tiên Hạ Nhất Dương nói là: “Ngày mai còn phải đi làm.”

Ảnh chụp rơi lả tả xuống giường, Thẩm Lạc cũng không nhặt lại, hắn ngồi thẳng người, lột áo len qua khỏi đỉnh đầu.

“Xin nghỉ.” Giọng điệu của hắn vô cùng bình tĩnh, tốc độ cởi quần áo của hắn cũng đặc biệt nhanh, dù là cởi của ai.

Hạ Nhất Dương phát hiện người này quả thực duy trì thói quen tập thể hình nhiều năm, cơ bụng rõ ràng, cúi người khom lưng cũng không có thịt thừa, Thẩm Lạc một bên cởi nút áo sơ mi của Hạ Nhất Dương, một bên hôn anh.

“Anh mua áo sơ mi mới cho em.” Thẩm Lạc đột nhiên nói, “Mắt thẩm mỹ của em không được, sọc caro không hợp.”

Hạ Nhất Dương cười run người: “Nhưng em không muốn quá tao bao.”

Thẩm Lạc không nói chuyện, thực ra hắn đã cứng rắn từ lâu, nhưng lúc cởi quần của Hạ Nhất Dương, hắn phát hiện đối phương cũng không kém bao nhiêu, người bị đặt dưới thân cũng không thành thật, thời điểm hắn cởi quần lót của anh, Hạ Nhất Dương còn trêu ghẹo hắn một câu: “Khi anh xem ảnh nude của em có phải cũng cứng lên không?”

Thẩm Lạc không nặng không nhẹ véo cái mũi của Hạ Nhất Dương.

Hai người không vội vã làm, chỉ hôn nhau thật lâu.

Dường như Thẩm Lạc đặc biệt không nỡ lòng rời xa hai cánh môi của Hạ Nhất Dương, mút đến như bôi nước sáng bóng, mơ hồ nóng lên, có lúc hắn hôn rất sâu, đầu lưỡi tựa như hận không thể vói vào trong cuống họng của đối phương, có đôi khi lại chỉ cọ bên ngoài, dính dính dớp dớp.

Hạ Nhất Dương không nhịn được đầu tiên: “Anh sẽ không định hôn cả một buổi tối chứ...”

Thẩm Lạc trả lời anh: “Không phải không được, chỉ là sẽ lãng phí một ít thời gian.”

Hạ Nhất Dương cười nắm lấy tóc sau gáy hắn.

Thẩm Lạc chậm rãi hôn xuống, Hạ Nhất Dương vốn đang rất hưởng thụ, kết quả đến thời điểm đối phương sắp hôn đến cằm chân, anh có chút chịu không nổi.

“Đủ rồi.” Hạ Nhất Dương chống người dậy muốn bắt lấy sau gáy của hắn.

Thẩm Lạc né tránh, nhắc chân của Hạ Nhất Dương không cho anh cử động.

Thế nên Hạ Nhất Dương chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn hôn qua một lần mười đầu ngón chân của mình.

“...” Hạ Nhất Dương đỏ rần mặt, “Anh thật sự có chút biến thái đấy...”

Thẩm Lạc lấy ra bao cao su cùng dầu bôi trơn trong ngăn kéo bên cạnh giường: “Tình dịch của em anh cũng đã ăn, hôn đầu ngón chân em thì có làm sao?”

“Ai, cái này không giống nhau.....” Hạ Nhất Dương còn muốn tranh cãi, dưới eo đột nhiên được lót cái gối, Thẩm Lạc rất tự nhiên sờ vào hậu đình của anh, cúi đầu hôn môi cùng anh.

Hạ Nhất Dương: “...” Anh không tính là thiếu nam thuần khiết, biết rõ đàn ông làm tình cùng đàn ông sẽ dùng đến chỗ nào, tuy rằng lúc trước có

nghe tới chính mình khi ở dưới sẽ là đáng vẻ gì, nhưng thật sự gặp phải vẫn có chút không quen.

Thẩm Lạc dừng lại nhìn anh: “Không thích?”

Nhìn thấy ánh mắt đối phương, Hạ Nhất Dương liền nói không ra hai chữ “Không thích”, nét mặt có chút sâu sắc cùng dừng cảm: “Không có.”

Thẩm Lạc nở nụ cười trẻ con: “Sẽ làm cho em thoải mái.”

Tiền hí làm trong bao lâu, Hạ Nhất Dương thật không nhớ rõ, trước khi Thẩm Lạc còn chưa đi vào, anh đã bị đối phương vuốt bả một lần, trước sau một mảng ướt át.

Trong quá trình, Thẩm Lạc thỉnh thoảng sẽ cúi đầu hôn môi với anh, hôn rồi lại hôn, Hạ Nhất Dương liền cứng rắn.

Dù sao ở tuổi này, Thẩm Lạc không chơi nhiều kiểu, hẳn dùng tư thế truyền giáo* đơn giản nhất, thời điểm cuối cùng cắm vào Hạ Nhất Dương có chút không chịu nổi.

*Là tư thế công nằm trên, thụ nằm dưới, hai người đối mặt nhau.

Thẩm Lạc giữ sau lưng của Hạ Nhất Dương, đợi rất lâu vẫn không động.

“Có thể rồi.....” Hai chân Hạ Nhất Dương quăn quanh người hắn, “Anh động đi.....”

Thẩm Lạc rướn người hôn anh, động tác đưa đẩy thật sự ôn nhu lẫn khắc chế.

Tính khí có hơi mềm nhũn đằng trước của Hạ Nhất Dương cũng được chiếu cố rất tốt, anh bị tiền hậu giáp kích nên có chút chịu không nổi, tiếng rên rỉ đều không thể nào khống chế.

Thẩm Lạc căn vành tai anh rồi liếm liếm, ý cười trong giọng nói không hề tốt bụng một điểm nào: “Đã nói sẽ làm cho em thoải mái.”

Hạ Nhất Dương mở miệng căn vai của đối phương.

Đại khái là Thẩm Lạc kiểm chế thật sự rất lâu, qua hơn nửa giờ vẫn chưa có dấu hiệu bần, tính khí mềm nhũn của Hạ Nhất Dương lại cứng rắn không nổi sau khi bị cắn bần một lần, toàn thân lẫn thắt lưng đau mỏi, thật sự vừa mệt nhoài vừa buồn ngủ.

“Anh còn bao lâu nữa...” Hạ Nhất Dương khàn giọng hỏi.

Thẩm Lạc lật anh qua một bên, nằm nghiêng rồi lại lần nữa nâng chân anh lên, chậm rãi đi vào: “Em ngủ trước đi, không cần phải để ý đến anh.”

Hạ Nhất Dương: “...”

Hạ Nhất Dương thật sự ngủ thiếp đi một lúc giữa lúc làm, khi chợt tỉnh mơ mơ màng màng cảm nhận được Thẩm Lạc đang lau người cho mình.

Trước khi đi vào Thẩm Lạc có mang bao, chính là sợ bắn vào trong thì Hạ Nhất Dương sẽ bị tiêu chảy, hẩn dùng khăn nóng chà tẩm lưng quang loả của đối phương, phát hiện Hạ Nhất Dương tỉnh lại, bèn lại gần hôn một cái.

“Mấy giờ rồi.” Hạ Nhất Dương ngủ mơ hỏi.

Thẩm Lạc tung chăn ra, bao lấy mình và đối phương: “Ba giờ sáng.”

Hạ Nhất Dương thở dài, cảm khái nói: “Anh thật lợi hại, càng già càng dẻo dai.”

Thẩm lão gia được khen “Càng già càng dẻo dai” ghen cười: “Cảm ơn.”

Hạ Nhất Dương lại hỏi: “Anh không ngủ sao?”

Thẩm Lạc: “Một lát sẽ ngủ.”

Hạ Nhất Dương im lặng, dù không mở mắt anh cũng có thể cảm giác được ánh mắt của Thẩm Lạc đang dán trên mặt mình, anh dứt khoát trở mình, mặt đối mặt cùng đối phương.

Thẩm Lạc lại nhịn không được hôn anh.

Hạ Nhất Dương dứt quãng đáp lại, bất tri bất giác liền hoàn toàn ngủ say.

Lúc Trần Hội gọi điện đến vào ngày hôm sau, ngữ khí rõ ràng không hề hiền hoà gì, thời gian rít gào vô cùng lâu: “Chó con mẹ nó lá gan của cậu phì lên đúng không?! Xin nghỉ cũng không tự mình làm! Lại để xử trưởng của ngân giám xin nghỉ giùm mình, cậu còn biết xấu hổ không thế?!”

Eo của Hạ Nhất Dương thật mỏi nhừ, anh nửa ngồi ở trên giường, một tay đỡ eo: “Bố già con sai rồi, có thể sử dụng phép năm không?”

“Cậu đều tiền trăm hậu tấu!” Trần Hội tiếp tục rống, “Gọi bố còn có tác dụng cái khi gì nữa!”

Hạ Nhất Dương: “...”

Dù sao xin nghỉ phép năm cũng đã xin, Hạ Nhất Dương cũng coi như lần đầu gan cầu bao trời, không để ý tới lửa giận của bố già Trần hành trưởng.

Đồng dạng làm xong vận động buổi tối, nhưng không biết Thẩm Lạc buổi sáng mấy giờ đã đi làm, Hạ Nhất Dương nằm lì trên giường cho đến khi sắp không nín tiểu được, mới chậm rì bò dậy đi vệ sinh.

Lúc ngồi trên bồn cầu còn thuận tiện lướt INS.

Tám giờ sáng Thẩm Lạc đã cập nhật một tấm hình.

Hạ Nhất Dương nhìn một lúc, mới nhìn ra đây là một chòm tóc vểnh lên của mình lúc đang vui đầu ngủ...

Like dưới ảnh gấp hai lần bình thường, còn có tài khoản lạ dùng tiếng trung bình luận ở dưới: “Wow! Là ai?!”

Hạ Nhất Dương che miệng, tâm tình thực sự vừa phức tạp vừa vui thầm, đầu ngón tay anh vuốt qua vuốt lại mấy lần trên màn hình, điện thoại của Thẩm Lạc đột nhiên đến.

“Tỉnh rồi à?” Ngữ khí của Thẩm Lạc ở đầu bên kia rất bình thản.

Hạ Nhất Dương nghĩ thầm anh đều đem người bên gối là ông đây khoe lên mạng xã hội, còn giả vờ cái đồ ngốc gì!

Thẩm Lạc tiếp tục nói: “Đồ ăn bên trong tủ lạnh, em hâm nóng lại trong lò vi sóng là được.”

Hạ Nhất Dương một bên xả nước bồn cầu, một bên trả lời: “Ừm.”

Thẩm Lạc không đầu không đuôi hỏi: “Em đến phòng khách chưa?”

“?” Hạ Nhất Dương đang đi ra phòng khách, “Làm sao...”

Anh còn chưa dứt lời, đã nhìn thấy tường ảnh cực lớn kia trong phòng khách, Hạ Nhất Dương sững sốt một lát, rồi mới cười nói với Thẩm Lạc bên đầu kia điện thoại: “Không phải anh nói lớn tuổi, chơi không được mấy trò lãng mạn sao?”

Mặt tường vốn được treo đầy ảnh phong cảnh nước Mỹ không biết từ lúc nào đã bị Thẩm Lạc đổi thành toàn bộ ảnh nude của Hạ Nhất Dương, đối phương còn đại phí khổ tâm ghép thành một câu “I LOVE YOU”, vừa sến vừa cảm động.

“Bốn giờ sáng anh ngồi treo đấy.” Giọng điệu của Thẩm Lạc đặc biệt đặc ý, “Có phải rất lãng mạn không?”

Có lẽ là thật do tuổi lớn, lãng mạn của hai người đàn ông trung niên đều không phải là ý tưởng gì mới mẻ, ví dụ như buổi trưa Thẩm Lạc liền nhận được một bó hoa hồng đỏ rực thật lớn.

Tuy rằng không phải ý mới, nhưng may là Hạ Nhất Dương có tiền, bó hoa hồng kia lớn đến mức người ôm không được, các cô gái trong văn phòng của Thẩm Lạc đều hâm mộ muốn chết, tranh nhau chụp hình.

Trương Mạn không nhịn được trêu chọc sếp của mình: “Thẩm xử, anh đây là câu được đại gia sao?”

Thẩm Lạc một bên ký nhận chuyển phát nhanh, một bên ý vị thâm trường nói: “Người ấy kiếm được nhiều tiền hơn tôi.”

Hắn chưa dứt lời, mọi người xung quanh đã nhanh chóng hóng hớt, đáng tiếc Thẩm Lạc thả mỗi câu xong lại ngậm miệng như hến, dù ai hỏi cũng không cạy được gì.

Lúc Hạ Nhất Dương xuống lầu về nhà lấy quần áo thay, anh thuận tay lướt INS.

Quả nhiên, ngay đầu trang đã nhìn thấy Thẩm Lạc nguyên một buổi chiều không có động tĩnh gì đăng ảnh chụp một bó hồng thật lớn.

Hạ lão đầu đặc ý cất điện thoại di động, nghĩ thầm biết anh không giấu được mà, ngoài miệng không tìm em nói, nhưng sau lưng lại điên cuồng khoe khoang đây!

NIÊN HOA

Tĩnh Thủy Biên

dtv-ebook.com

Chương 14

Edit:Mr.Downer

Kỳ thực Hạ Nhất Dương không chuẩn bị quá nhiều quần áo sang bên chỗ của Thẩm Lạc, phải nói sau khi anh lấy quần áo xong liền có chút bắt đầu hối hận.

Đầy đầu đều là “Sau khi yêu nhau tha thiết có phải nên lập tức ở chung?” “Liệu như vậy sẽ làm cho tình cảm nhanh chóng mất đi cảm xúc mãnh liệt hay không?” “Đàn ông hơn ba mươi phải chẳng không thích người yêu quá mức dính người?!” “Không gian riêng tư quan trọng hơn nhiều so với tình nùng ý mật?!”...

Hạ Nhất Dương cảm giác mình không nên suy nghĩ tiếp, nghĩ tiếp anh liền muốn tông cửa xông ra...

Thực ra không trách anh nghĩ nhiều như vậy, cho dù lúc trước cũng có kinh nghiệm kết giao, nhưng anh không nảy sinh bất kỳ ý nghĩ sống chung gì, ngay cả bình thường hẹn hò ăn cơm cũng không đến mức độ mỗi ngày.

Tâm tư của anh đối với Thẩm Lạc quá nặng cũng quá cẩn thận từng li từng tí, đã quen đường đời lên xuống bất ngờ, sau khi suông sẻ đến lại dễ dàng lo được lo mất.

Ảnh nude trong phòng khách thật sự quá sức hấp dẫn lực chú ý, Hạ Nhất Dương vừa tháo xuống vừa cảm thấy mắc cỡ bùng nổ, anh lại không nhịn được nhìn vài tấm, da mặt nóng đến hoảng không nhìn nổi, run run nhanh chóng tháo hết xuống.

Thẩm Lạc gửi tin nhắn đến, hỏi anh buổi tối muốn ăn cái gì.

Hạ Nhất Dương nghĩ nghĩ, nói chúng ta gọi đồ ăn ngoài đi.

“Ăn đồ ngoài chán rồi.” Thẩm Lạc trả lời, “Chờ anh về nấu cho em ăn.”

Dù sao Hạ Nhất Dương cũng không kén ăn, nên dĩ nhiên ăn cái gì cũng được.

Khi Thẩm Lạc trở về có mua nguyên liệu, Hạ Nhất Dương cũng không biết trình độ nấu nướng của hắn như thế nào, chỉ có thể theo vào nhà bếp hỗ trợ.

Nhà ở Ngự Viên có một khuyết điểm chính là nhà bếp không đủ rộng, hai người đàn ông cao lớn cùng ở trong liền có vẻ hơi chen chúc.

Thời điểm Thẩm Lạc xào rau, khuỷu tay đụng phải Hạ Nhất Dương, Hạ Nhất Dương lấy cái nồi trên nóc tủ bếp thì Thẩm Lạc phải cúi người xuống, hai người chật vật cả buổi, Thẩm Lạc rốt cuộc nhịn không được: “Em đi ra ngoài trước đi, để anh làm.”

Hạ Nhất Dương không yên lòng: “Anh được không đấy?”

Thẩm Lạc: “Em hỏi câu này không đúng, là đàn ông làm sao có thể nói không được.” Hắn bổ sung, “Với lại lần trước anh cũng không phải chưa từng làm cho em ăn.”

Lúc chụp ảnh nude đúng là một mình Thẩm Lạc nấu, tuy rằng chỉ là cơm chiên đơn giản nhất, nhưng hương vị cũng không dở.

Nhắc tới đây, Thẩm Lạc trái lại nghĩ tới: “Sao em tháo ảnh chụp trong phòng khách rồi?”

Hạ Nhất Dương dở khóc dở cười: “Anh còn muốn treo bao lâu?!”

Thẩm Lạc: “Không phải rất đẹp sao?”

Hạ Nhất Dương: “Da mặt em không dày như vậy.”

“Lúc trước anh đã nói.” Thẩm Lạc liếc mắt nhìn anh, cười nói, “Sau này từ từ em sẽ quen.”

Ăn xong rửa chén, hoa hồng Thẩm Lạc mang về vẫn còn tươi, Hạ Nhất Dương mang lọ hoa đi ra chuẩn bị bày biện, Thẩm Lạc ngồi trước tường ảnh chọn hình treo lên, Hạ Nhất Dương liếc mắt phát hiện quả nhiên phần lớn là ảnh nude của anh.

“...” Hạ Nhất Dương nghĩ dù sao cũng không có người ngoài đến chơi, đàn ông rộng lượng một chút thì nhin đi.

Thẩm Lạc treo một nửa ảnh chụp, đột nhiên quay đầu nhìn anh, hần đứng lên, đi vào phòng cầm máy ảnh ra.

Hạ Nhất Dương: “?”

Thẩm Lạc giơ ống kính nhắm ngay gương mặt anh: “Em cứ làm chuyện của em đi.”

Hạ Nhất Dương cười: “Anh đây là nghiện chụp sao?”

Thẩm Lạc không nói lời nào, hết sức chuyên chú nhấn nút chụp.

Lần này Hạ Nhất Dương mặc quần áo, trái lại cũng không bài xích.

Khi ống kính của Thẩm Lạc nhắm vào anh, luôn có một loại sắc tình cùng sạch sẽ đối lập nhau, vừa lạnh, vừa nóng, liếm trên người anh, dính ngấy lại đa tình.

Hạ Nhất Dương chỉnh sửa cảnh hồng rất lâu, tới lúc cầm gần hết Thẩm Lạc vẫn chưa chụp xong.

“Em nhìn sang đây.” Thẩm Lạc nói từ đằng sau ống kính.

Hạ Nhất Dương nhìn sang.

Thẩm Lạc chụp mấy tấm, cúi đầu chăm chú xem kết quả.

Hạ Nhất Dương nhin không được nói đùa: “Nhìn đẹp không?”

Thẩm Lạc có lẽ xem rất mê mẩn, cả buổi mới trả lời anh: “Đẹp lắm.”

Hạ Nhất Dương: “Có đẹp như vậy à.”

Thẩm Lạc vẫn cúi đầu, giọng nói cứ như thảo luận tối nay ăn gì, thản nhiên nói: “Siêu cấp đẹp.”

Vốn chỉ đùa chơi với hấn, Hạ Nhất Dương lại đỏ mặt đầu tiên.

Thẩm Lạc ngẩng đầu lên, ánh mắt của hấn rơi trên khuôn mặt của Hạ Nhất Dương, lộ ra một nụ cười: “Đẹp đến mức không có gì đẹp hơn, người anh yêu nhất.”

Hạ Nhất Dương: “...”

Buổi tối, sau khi tắm xong, Thẩm Lạc mới thấy quần áo Hạ Nhất Dương mang đến: “Chỉ có vài bộ như vậy?” Hấn hỏi.

Hạ Nhất Dương: “Anh muốn em ở đây mấy ngày?”

Thẩm Lạc lau tóc: “Em muốn ở bao lâu cũng được.”

Hạ Nhất Dương suy nghĩ một chút, lắc đầu một cái: “Nhà kia của em cũng không thể để không như vậy được.”

Thẩm Lạc nhìn anh một chút dưới lớp khăn lông, không lên tiếng.

Hạ Nhất Dương đã thay xong đồ ngủ, đồ ngủ này là anh mang từ nhà mình đến, một bộ hai món quần áo bằng tơ lụa, màu champagne hiếm thấy, nhìn đặc biệt tao khí.

Thẩm Lạc còn đang tóc ướt ôm anh, một giọt nước rớt xuống cổ áo, trở thành một điểm sẫm màu mịt mờ.

Hạ Nhất Dương thấp giọng hỏi hần, đêm nay có muốn làm không.

Thẩm Lạc xoa sau lưng anh, chọc anh một câu: “Em chuẩn bị dùng hết toàn bộ phép năm?”

Hạ Nhất Dương lúng túng: “Nếu không thì em cũng tập gym?”

Thẩm Lạc: “Chờ anh sửa lại phòng khách rồi tính.” Hần kéo chăn che kín cả hai, một cái tay vẫn còn đang cách lớp vải lụa xoa cơ bắp có chút lạnh lẽo của Hạ Nhất Dương, “Hai chúng ta đều từng tuổi này, anh cũng không phải thẳng nhóc vắt mũi chưa sạch, ngủ chung một cái chăn là tốt rồi.”

Hạ Nhất Dương nhìn hần, mở miệng, không nói nên lời, cả khoang ngực đều đau không biết vì sao.

Thẩm Lạc ôm anh vào trong lồng ngực, môi kề trán, cẩn thận hôn.

Hạ Nhất Dương rầu rĩ nói: “Nếu như lúc đại học em thổ lộ cho anh biết là tốt rồi.”

Bàn tay đang xoa của Thẩm Lạc dừng một chút.

Hạ Nhất Dương thở dài: “Lãng phí nhiều năm như vậy, thực sự đáng tiếc.”

Hạ Nhất Dương ở thêm một ngày rồi về nhà, Thẩm Lạc cũng không nói gì, mỗi buổi chiều đến ngân hàng chờ anh.

Thái Thái vốn cho rằng ngân giám kiểm tra xong thì mọi thứ liền kết thúc, kết quả vẫn phải trường kỳ chịu đựng dâm uy độc hại của Thẩm xử, có thể nói trong lòng không thể không khổ.

“Các anh đây là tạo thành tiêu đội hẹn nhau đi ăn cơm sao?” Thái Thái đưa vào một nhóm hợp đồng cuối cùng, cầm đi lấy chữ ký để chuẩn bị kiểm tra lại, “Đều lớn tuổi như vậy rồi, sao không đi kiểm chút chuyện khác làm?”

Hạ Nhất Dương cảm giác mình phải phê hơn một trăm bản hợp đồng, đầu óc đờ như gỗ, hỏi một câu: “Kiểm chuyện gì?”

Thái Thái: “Giải quyết chuyện đại sự cả đời cho nhau.”

Hạ Nhất Dương nói theo bản năng: “Tụi anh đều giải quyết rồi.”

“...” Thái Thái cảm thấy có gì đó sai, “Em không phải bảo các anh giải quyết với nhau, ý em bảo các anh giúp nhau, giải quyết.”

Hạ Nhất Dương: “... Có gì khác nhau sao?”

“...” Thái Thái cảm giác hình như mình vừa GET được một điểm kỳ quái gì đó, có chút trầm mặc nhìn chăm chăm khuôn mặt của Hạ Nhất Dương.

Hạ Nhất Dương chớp mắt.

Thái Thái hít sâu một hơi, vẻ mặt cổ quái nói: “Quên đi, có thể là em nghĩ nhiều rồi.”

Sau khi nhìn cô rời khỏi, Hạ Nhất Dương mới huyết sáo với Thẩm Lạc đang ngồi cúi đầu xem ebook ở bên ngoài, Thẩm Lạc ngẩng mặt lên, đóng kindle trong tay.

“Buổi tối đi ăn gì?” Hạ Nhất Dương hỏi hần.

Thẩm Lạc: “Tuỳ tiện, tối nay em không qua nhà anh?”

Hạ Nhất Dương: “Còn phải về lấy quần áo thay, phiền phức.”

Thẩm Lạc: “Anh mua cho em rồi.”

“...” Hạ Nhất Dương nheo mắt, “Anh mua lúc nào?”

Thẩm Lạc: “Sau khi em về nhà ngày hôm qua, anh liền mua đủ cho một năm.”

Hạ Nhất Dương có hơi ngơ ngác, nghĩ thầm người trưởng thành yêu đương thật sự thuận tiện, đều có tiền, đều có thực lực, nói cắt đứt đường lui liền cắt đứt đường lui.

“Đi thôi.” Thẩm Lạc kéo anh đứng dậy, “Cho em xem một.”

Hạ Nhất Dương vẫn không thể tin: “Anh thật sự mua? Tốn bao nhiêu tiền?”

Thẩm Lạc nói: “Em đi xem chẳng phải sẽ biết.”

Thẩm Lạc quả thực mua đồ, có điều không khoa trương một năm như vậy, hẳn mua đủ treo một nửa tủ quần áo, phong cách coi như bình thường với khá cứng nhắc.

Hạ Nhất Dương lục lọi vài món, có chút băn khoăn trong đầu: “Ai, cứ như vậy ở chung với nhau sao?”

“Em sợ cái gì?” Thẩm Lạc đóng cửa tủ nhìn anh: “Đã kết hôn đều nên ở chung, đừng lãng phí thời gian.”

Hạ Nhất Dương: “Người ta kết hôn còn phải gặp gia trưởng đấy, chừng nào thì anh đến nhà em gặp công công bà bà?”(Bố mẹ chồng ấy
ヽ (ノ ▽ ヽ) 〇)

Thẩm Lạc ngần người, không hiểu hỏi: “Gặp ai?”

Hạ Nhất Dương: “Gặp ba mẹ em.”

Anh nói trông có vẻ vô tâm, nhưng cũng không phải chưa từng suy nghĩ đến chuyện này, Hạ Nhất Dương không tính là người đặc biệt không tuân theo nguyên tắc, nhưng nếu đã thật vất vả mới được bên nhau cùng Thẩm Lạc, nên thông báo với trong nhà thì vẫn là nên thông báo.

Hạ Nhất Dương đợi một lát, không nghe được tiếng trả lời, anh quay đầu nhìn Thẩm Lạc, phát hiện đối phương dường như không nghe thấy.

“Nghĩ gì thế?” Hạ Nhất Dương đi qua, khi anh đưa tay sắp chạm vào Thẩm Lạc, đối phương lại né tránh.

Trong lúc hoảng hốt tựa như nhớ về năm hai khi đó, trong lòng Thẩm Lạc run lên, ngẩng đầu nhìn Hạ Nhất Dương, sợ anh lại lộ ra nét mặt giống như chó con bị tổn thương, nhưng đương nhiên không có.

Sắc mặt của Hạ Nhất Dương quả thực không thể nói là có bao nhiêu tốt, anh cau mày, nhưng không lùi bước, lại đuổi tay ra, bắt được cánh tay Thẩm Lạc: “Anh làm sao vậy?”

Thẩm Lạc nhìn anh chăm chăm một lúc, chậm rãi nói: “Không có gì.” Sau một lát, mới nói thêm, “Kỳ thực em không nói cho trong nhà biết cũng không sao, anh không ngại.”

“Cái gì gọi là anh không ngại.” Trông Hạ Nhất Dương không phải rất vui vẻ, “Em không nói, trong nhà giục em đi xem mắt thì làm sao bây giờ, anh cũng không ngại?”

Thẩm Lạc mím môi, giọng nói có chút cứng rắn: “Em đi giả bộ là được, dù sao đừng làm cho ba mẹ em tức giận.”

NIÊN HOA

Tĩnh Thủy Biên

dtv-ebook.com

Chương 15

Edit:Mr.Downer

Trong thời đại học, Hạ Nhất Dương và Thẩm Lạc hầu như chưa từng cãi nhau hoặc nổi nóng với nhau.

Tính cách của Thẩm Lạc không xem như rất tốt, có chút thói xấu của nam sinh trẻ thích khi dễ người khác, những cô gái thích hắn nhiều như măng mọc sau mưa xuân, Bạch Phương cũng thường vì chuyện này mà giận đối với hắn.

Nhưng dù Bạch Phương có làm thế nào, Thẩm Lạc cũng đều không âm ỉ lại.

Hắn chỉ ngồi, lạnh lùng im lặng hút thuốc, tức giận gì đó giống như tàn thuốc, cứ để nó bể nát lộn xộn.

Hạ Nhất Dương không phải sẽ không tức giận, lúc anh mới biết Thẩm Lạc cũng bị đối phương bắt nạt không ít, nhưng khi đó bởi vì thích hắn, có hờn giận cũng là ngọt ngào.

Không giống như hiện tại, lớn tuổi, bên nhau, tức giận trái lại đã thành chuyện mệt nhất đau nhất trong tâm phổi, chỉ muốn cảm tình trong suốt quãng đời còn lại có thể trôi trôi chảy chảy ngọt ngọt ngào ngào.

Thẩm Lạc vượt vai của Hạ Nhất Dương trong bóng tối, một lúc lâu, đối phương mới trở mình, Thẩm Lạc nghe thấy được tiếng anh thở dài.

“Ba mẹ anh...” Hạ Nhất Dương tìm từ, thấp giọng hỏi, “Biết chuyện này sao?”

Thẩm Lạc “Ừ” một tiếng.

Hạ Nhất Dương: “Cho nên mới phải ra nước ngoài?”

Qua một lúc lâu, Thẩm Lạc lại “Ừ” một tiếng.

Hạ Nhất Dương không biết nên nói cái gì cho phải, xa nhau mười lăm năm, kỳ thực anh có rất nhiều chuyện muốn hỏi, nhưng tốt xấu gì cũng là đàn ông trung niên thành thực, nguyên tắc đã yêu thì không nghi ngờ, đã nghi ngờ thì không yêu này vốn sớm xuyên thủng qua xương tuỷ, quá khứ tính là cái gì, bạn gái cũ tính là cái gì, anh đều nhìn chăm chăm INS đây.

Chỉ có điều kiểu người đụng đến là không muốn nói như Thẩm Lạc, ngậm miệng như hến, thực sự khiến người ta đau đầu.

“Ở nước Mỹ nhiều năm như vậy.” Hạ Nhất Dương hỏi hần, “Anh không nghĩ tới chuyện lén trở về?”

“Có nghĩ tới.” Trong giọng nói của Thẩm Lạc chứa đựng một chút ý cười, “Nhưng vẫn cảm thấy vô dụng, chạy về thì có thể làm gì? Tiền còn chưa kiếm đủ, xây dựng sự nghiệp cũng không được, làm sao tìm em lập gia đình? Lại thêm ba mẹ anh... Chuyện hiếu nghĩa này, không phải nói chỉ cần bản thân anh sống tốt, cha mẹ ra sao không quan trọng, là thật sự có thể kiên quyết làm được, anh có thể, em cũng không thể, đúng không?”

Hạ Nhất Dương không nói lời nào, trong cổ họng anh nổi lên từng cơn chua xót, trong lồng ngực tiếng tim đập điên cuồng, một lát mới có thể gắng hỏi ra một câu: “Anh sẽ không sợ, nhiều năm như vậy, khi quay về em đã kết hôn sao?”

Thẩm Lạc bình tĩnh nói: “Không phải không nghĩ tới, nhưng thực ra không có gì, nếu như em kết hôn, sống hạnh phúc, thì anh sẽ không nói cái gì, làm anh em tốt với em, cho em tiền lì xì, em có con thì anh làm cha nuôi.”

“Nếu như không hạnh phúc.....” Thẩm Lạc chưa nói hết, hần đột nhiên cười khẽ, “Em tốt như vậy, tìm người nào đó không nỡ đối xử tệ với em.”

Trong bóng tối, hần nhìn Hạ Nhất Dương, ánh mắt như viền sơn như hồ bạc, như một mảnh trăng bên trong tuyết lớn mênh mông: “Anh vẫn sẽ ở bên cạnh em, thứ tư tập thể hình, thứ bảy câu cá, tán gẫu chuyện thị trường chứng khoán, quản lý khoản vay, giúp em trông nhà, con em đi học thêm, em bận công tác thì anh sẽ giúp em đi đón, dẫn cháu nó đi ăn KFC.”

Hạ Nhất Dương khàn giọng rầu rĩ nói: “Bây giờ mấy đứa nhỏ đều không ăn KFC.”

“Thì bé muốn ăn cái gì anh sẽ dẫn đi ăn cái nấy.” Thẩm Lạc có chút không sao cả, hần đưa tay vuốt ve khuôn mặt của Hạ Nhất Dương, trông cả người dường như đặc biệt thoải mái, “Dù sao chỉ cần nhìn thấy em ở bên cạnh em là được, cho đến khi thật sự già đi, có nhiều người chăm sóc em là tốt rồi.”

Người lúc còn trẻ luôn cảm thấy như thế nào cũng không đủ, nhưng đến khi tuổi trẻ qua đi lại cảm thấy như vậy cũng rất tốt.

Bây giờ kết quả này đối với Thẩm Lạc mà nói không phải rất tốt, mà là quá tốt.

Tốt đến mức hần không thể chịu đựng được một chút bất ngờ nào xảy ra.

Vì đó là Hạ Nhất Dương của hần, là toàn bộ quãng đời còn lại của hần.

Hạ Nhất Dương không tiếp tục đề cập đến chuyện gặp cha mẹ, sau đó xem như chính thức chuyển tới chỗ của Thẩm Lạc.

Hai người còn đặc biệt tìm một ngày tan làm sớm để đi siêu thị, Thẩm Lạc quả thực có hứng thú cuồng nhiệt đối với chuyện mua sắm, nhìn thấy mấy thứ linh tinh đều muốn mua. Lúc đầu Hạ Nhất Dương còn nói vài câu, sau đó nghĩ thầm rằng dù gì mình cũng có tiền, anh ấy muốn mua thì cứ mua đi.

Vừa đẩy xe hàng vừa nói chuyện tán gẫu, chủ đề về công chuyện, cổ phiếu, chính sách tỉ giá, Thẩm Lạc nói mấy tháng nay ương mẹ* có thể sẽ điều chỉnh lãi suất mới, Hạ Nhất Dương thực sự cảm thấy sinh không thể luyến, nói các anh vừa động chân, bên em đã thương tổn gân cốt.

*Cách gọi tắt vui của Ngân hàng nhân dân Trung Hoa.

Thẩm Lạc: “Cũng tốt mà, coi như em có tay trong lấy tin tức, có thể phòng hờ trước.”

Hạ Nhất Dương: “VẬY lần sau anh tới kiểm tra thì trừ ít điểm cho tụi em.”

“Lần này trừ điểm còn chề nhiều?” Thẩm Lạc đẩy xe đi tính tiền, “Em đã là cấp bậc đãi ngộ của người nhà,”

Hạ Nhất Dương: “Trừ ít thì cuối năm tiền thưởng của em cũng cao.”

Thẩm Lạc: “Bây giờ em đã gấp năm lần anh, cho anh xin chút mặt mũi.”

Hạ Nhất Dương nở nụ cười: “Trước đây anh không phải nói muốn em nuôi anh sao.”

Thẩm Lạc nói: “Anh lại không quý, nuôi nổi nuôi nổi.”

Hai người ra khỏi siêu thị đến một cửa hàng bán đồ trang trí nội thất cao cấp, Hạ Nhất Dương vừa mới vào cửa liền nhìn thấy một bó hoa chấm bikhô màu hồng nhạt, bởi vì được gói rất đẹp, Hạ Nhất Dương nhìn rất nhiều lần, nhưng không nói gì.

Kết quả đến lúc dạo xong một vòng chuẩn bị đi ra, Thẩm Lạc đột nhiên cầm lấy bó hoa kia nhét vào trong lòng anh.

“.....” Hạ Nhất Dương, “Anh mua khi nào vậy?”

Thẩm Lạc: “Nói cho em biết thì còn gì kinh hỉ.”

Hạ Nhất Dương thật sự ngọt lòng có chút chịu không nổi.

Hai người trở về soạn lại đồ, Hạ Nhất Dương ôm bó hoa khô, cảm thấy có chút khó khăn, hoa hồng mua lúc trước còn chưa héo tàn, toàn bộ lọ hoa có thể sử dụng trong nhà cũng đã dùng hết.

Thẩm Lạc đề nghị nói, không thôi em treo trên tường đi.

Hạ Nhất Dương liền ngồi trên thảm, tách nhỏ bó hoa.

Ảnh chụp treo trên tường lại đổi một nhóm, là chụp lúc Hạ Nhất Dương cầm hoa.

Thẩm Lạc thật sự đam mê chuyện chụp hình anh mỗi phút mỗi giây, sau đó rửa ra, cuối cùng treo trên tường.

Bây giờ thỉnh thoảng Hạ Nhất Dương sẽ lén lén lút lút lên INS thị gian, hầu như mỗi ngày Thẩm Lạc sẽ đăng ảnh chụp một phần của anh, hôm nay chụp trộm ngón tay, ngày mai chụp trộm gan bàn chân, ngày kia cập nhập một bóng lưng mờ ảo, nhưng không chịu tải ảnh chính diện không che chất lượng cao.

Thẩm Lạc tựa như một tên cuồng ma khoe khoang liều mạng show ân ái, vừa giấu giấu vừa khoe khoe, nhưng phía dưới lại không có ai nói muốn đánh hẳn, Hạ Nhất Dương cũng không hiểu nổi.

Lúc tắm rửa xong chuẩn bị lên giường, Thẩm Lạc lại không để cho Hạ Nhất Dương mặc quần áo.

Vì thế Hạ Nhất Dương đành phải dùng chăn bọc mình, tóc anh cũng chưa lau khô, sợi tóc ướt đầm rũ trên trán.

“Anh muốn chụp ảnh sao?” Hạ Nhất Dương hỏi hẳn theo thói quen.

Thẩm Lạc quả thực cầm máy ảnh đi ra, thế nhưng cũng không chụp vội chụp, hẳn lau tóc cho Hạ Nhất Dương một lúc, sau đó cúi đầu hôn đối phương.

“Anh có thể chụp dáng vẻ của em lúc làm tình không?” Thẩm Lạc dán vào môi anh, nghiêm túc hỏi.

Hạ Nhất Dương suy nghĩ, vẫn cảm thấy thật không thể đồng ý: “Không muốn.”

Thẩm Lạc nhìn anh, rồi hôn anh rất lâu: “Vậy bây giờ trước hết không chụp.”

Hạ Nhất Dương không cảm thấy buồn lòng nhiều hơn chút nào, anh có hơi khẩn trương hỏi: “Chụp xong cũng muốn rửa ra sao?”

Thẩm Lạc: “Trông đẹp mắt thì dĩ nhiên phải rửa.”

Hạ Nhất Dương xấu hổ có chút nói lắp: “Có chỗ, chỗ nào đẹp mắt đâu.”

“Đều rất đẹp mắt.” Thẩm Lạc chậm rãi kéo xuống tấm chăn Hạ Nhất Dương đang túm lấy bọc người, hẳn đưa mắt nhìn nửa thân trên để trần của

đối phương rất lâu, sau đó cúi đầu, hôn lên vai cùng xương quai xanh của Hạ Nhất Dương.

Tuy rằng cuối cùng Hạ Nhất Dương không để cho Thẩm Lạc chụp ảnh, nhưng làm tình thì vẫn phải làm.

Vì không muốn lại lãng phí bữa phép năm, Thẩm Lạc có thể nói làm còn ôn nhu hơn lần đầu tiên.

Tiền hí đầy đủ chiều cỡ thật tốt hậu huyết của Hạ Nhất Dương, Thẩm Lạc vừa mới đi vào không bao lâu, anh liền bắn một lần.

Bởi vì là tư thế trặc giao*, Thẩm Lạc từ sau lưng cắn vành tai của Hạ Nhất Dương, ý cười trong giọng nói của hắn rất đậm: “Nhanh quá nhé.”

*Là tư thế công thụ cùng năm nghiêng, công tiến vào từ sau thụ.

Hạ Nhất Dương đỏ ửng từ mặt đến cổ, ưm a a không có sức phản bác hắn.

Tốc độ đưa đẩy của Thẩm Lạc không nhanh, tiến vào cũng rất sâu, không bao lâu sau Hạ Nhất Dương cũng chịu không nổi, phía trước lại bắn ra không ít tinh dịch.

Thẩm Lạc cắm vào trong xong cũng không nhúc nhích, chờ Hạ Nhất Dương tiết xong, mới xoay cầm của đối phương qua, hôn môi thật lâu.

Sau khi lau sạch hoàn toàn, Thẩm Lạc mặt đối mặt ôm Hạ Nhất Dương, hắn đột nhiên thấp giọng hỏi một câu: “Em có yêu anh không?”

Hạ Nhất Dương mơ mơ màng màng cũng không biết mình trả lời những gì.

Nhưng hình như Thẩm Lạc rất vui vẻ, hắn có chút trẻ con cười thành tiếng, sau đó cúi đầu, nhẹ nhàng cọ mũi anh.

NIÊN HOA

Tĩnh Thủy Biên

dtv-ebook.com

Chương 16

Edit:Mr.Downer

Lúc sắp sửa bước vào cuối năm, thời tiết Tô Châu mới bắt đầu chính thức trở lạnh.

Thẩm Lạc đã đổi đồ đạc trên giường trước buổi tối, rồi đến nửa đêm liền làm Hạ Nhất Dương rất lâu trong ổ chăn mới.

Vào ngày thường làm việc, hầu như bọn họ ít làm đến bước cuối cùng, coi như là Thẩm xử lượng thứ cho thân thể của Hạ tổng ngày hôm sau còn phải đi làm kiếm tiền, nhưng đến thứ sáu, Thẩm lão gia sẽ không chịu dễ dàng buông tha cho anh, cơn no bụng ấm còn chưa giải quyết, liền bắt đầu nghĩ chuyện dâm dục.

Drap giường mới đổi quả thật không tệ, tập hợp đầy đủ thẩm mỹ theo phong cách lãnh đạm của Thẩm Lạc, vừa đẹp mắt vừa ấm áp, Hạ Nhất Dương cảm thấy không nỡ ngủ trên nó, còn Thẩm Lạc chỉ muốn làm nó trở nên ẩm ướt một mảng.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Nhất Dương nghe thấy tiếng máy ảnh trong lúc mơ mơ màng màng chợt tỉnh, anh vùi mặt vào trong chăn, theo bản năng giơ tay che khuất.

“Dậy đi.” Thẩm Lạc đứng ở bên giường nói.

Hạ Nhất Dương mở to mắt dưới nắng sớm, vì để lấy sáng tốt, Thẩm Lạc chỉ chưa bức màn sa mỏng, còn rèm che nắng đã kéo lên.

Hạ Nhất Dương ngáp một cái.

Thẩm Lạc chụp.

Hạ Nhất Dương xoa mắt.

Thẩm Lạc vẫn chụp.

Hạ Nhất Dương ôm chần ngồi dậy ngấn người, anh còn đang rất uể oải, lúc chống đầu còn gà gật buồn ngủ.

Thẩm Lạc nở nụ cười phía sau ống kính.

Hắn đặt máy ảnh xuống, đến gần nâng khuôn mặt của Hạ Nhất Dương rồi hôn lấy hôn để.

Vừa hôn vừa đùa trên giường nửa ngày, đến giữa trưa thật sự đói không chịu nổi, hai người mới gọi đồ ăn ngoài, sau khi ăn xong Thẩm Lạc nói muốn xem phim, sau đó phấn khởi lấy ra bộ máy chiếu phim gia đình mua bằng khoản vay kia.

Lúc trước Hạ Nhất Dương nghĩ không biết với món đồ chơi này, lão Thẩm nhà anh có thể kiên trì chơi bao lâu, sau đó nghĩ đến tính cách của hắn, liền cảm thấy nói không chừng chính là cả đời.

Hai người ôm nhau cùng xem một bộ phim cũ, giữa chừng di động của Hạ Nhất Dương vang lên, Thẩm Lạc nhìn thoáng qua, hiển thị cuộc gọi đến là mẹ.

Hạ Nhất Dương không lảng tránh, ở ngay trước mặt hắn nhận điện thoại.

Giọng của Nhiếp Song Song nghe có vẻ đang trong tâm tình rất tốt, hỏi anh đang làm gì.

Hạ Nhất Dương cười nói: “Con đang xem phim, ba mẹ du lịch về rồi?”

Nhiếp Song Song cùng Hạ Tranh là vợ chồng ân ái gần bốn mươi năm, tình cảm đến bây giờ vẫn ngọt ngào như mật, ra ngoài sẽ nắm tay, chụp ảnh sẽ ôm eo, lúc Hạ Nhất Dương vừa qua tuổi ba mươi, hai cụ đã hỏi bóng hỏi gió một trận về vấn đề sinh hoạt cá nhân của anh, nhưng thấy Hạ Nhất Dương trước sau vẫn thiếu thiếu hứng thú, chỉ một lòng nhào vào công tác lên lương kiếm tiền, hai người cũng thức thời không hề phiền nhiễu anh.

Đối với Nhiếp Song Song mà nói, cách con cái hiếu kính không phải chỉ có một dạng kết hôn. Hạ Nhất Dương kiếm được nhiều tiền như vậy, bà cũng phải thừa dịp lúc còn mệnh mà nắm chặt tay bạn già hưởng thụ.

“Lần này mẹ có mua đá hổ phách đấy.” Lúc trước Nhiếp Song Song đi Tây chơi, đăng kí vẫn là một đoàn du lịch xa hoa nhất, Hạ Nhất Dương cảm thấy mình không đi du lịch nên cũng không sao, ngân sách đi du lịch đã có người dùng giúp anh.

Hạ Nhất Dương thở dài: “Bao nhiêu tiền thế?”

Giọng điệu Nhiếp Song Song vô cùng hào phóng: “Không đắt mấy, chỉ hơn một vạn.”

“...” Hạ Nhất Dương cạn lời để nói.

Nhiếp Song Song: “Ngày mai bạn bè thân thích còn phải gặp mặt ăn một bữa cơm, con cũng tới đi.”

Hạ Nhất Dương không hiểu: “Con tới làm gì?”

Nhiếp Song Song trả lời như chuyện đương nhiên: “Đến trả tiền chứ làm gì nữa.”

Hạ Nhất Dương thật sự đau khổ cúp điện thoại, Thẩm Lạc đã nghe hết tất cả, bình luận: “Mẹ em rất đáng yêu.”

Hạ Nhất Dương nói: “Em giống như nuôi con gái già ấy.”

Thẩm Lạc cười miết cổ anh, một lát sau lại: “Bạn bè thân thích kia của mẹ em có phải có vài cô con gái xinh đẹp không?”

“Ăn giấm chua bậy bạ cái gì đấy.” Hạ Nhất Dương vỗ tay hân.

Thẩm Lạc: “Anh đã nói không để bụng mà.”

Hạ Nhất Dương không tin: “Thật hay giả?”

Thẩm Lạc cười: “Thật, mời khách ăn cơm kiểu này, nói thế nào cũng có chút ý tứ xem mắt, đặc biệt còn gọi em đến, anh rất hiểu.”

Hạ Nhất Dương nhìn vẻ mặt chân thành của hắn, có chút tin, do dự nói: “Nếu không thôi em nói với mẹ một tiếng, không đi.”

“Đã nói anh không ngại.” Thẩm Lạc giữ đầu của đối phương, lại gần hôn một chút, “Không phải chỉ ăn một bữa cơm sao, anh là người dễ giận như vậy à?”

Nhiếp Song Song bình thường mời thân bằng hảo hữu ăn cơm thường rất ít khi gọi Hạ Nhất Dương, nhưng chỉ cần bà gọi, Hạ Nhất Dương đều sẽ trình diện giữ mặt mũi cho bà.

Thẩm Lạc lái xe đưa anh đến nhà hàng, Hạ Nhất Dương vừa cời dây an toàn vừa nói với hắn: “Anh về trước đi, lát nữa em gọi taxi trở về.”

Thẩm Lạc nhú mày, ngoan ngoãn đáp lại một tiếng được.

Hạ Nhất Dương không nhịn nổi mà trêu hắn một câu: “Có phải bây giờ anh đặc biệt luyện tiếc em không?”

“Như thế nào em lại giống cún thế.” Thẩm Lạc vỗ hông anh, “Giấu kỹ cái đuôi cho anh.”

Hạ Nhất Dương cười ha ha, thừa dịp bốn phía không có người nào, cấp tốc dán vào môi của Thẩm Lạc, kết quả muốn rút về nhưng đã chậm, bị đối phương bắt lấy cạy miệng.

Thẩm lão gia hôn đã rồi mới chịu thả ra, hắn đưa tay sửa cổ tay cùng tóc tai cho Hạ Nhất Dương, nhẹ giọng nói: “Đi đi, về sớm một chút.”

Dừng một tí, Thẩm Lạc nói thêm một câu: “Anh chờ em.”

Lúc Hạ Nhất Dương đến ghế lô cũng đã trễ, Nhiếp Song Song quả nhiên mời nhóm chị em tốt của bà.

Bây giờ mấy bác gái quá lợi hại, khiêu vũ quăng trường đều phải lập đoàn thể thi đua, danh sách mời cơm này tựa như đại hội động viên gì đó, trong phòng ngồi đến ba bàn lớn, ăn như nước chảy.

Nhiếp Song Song kéo Hạ Nhất Dương đến bên cạnh ngồi xuống, bây giờ anh mới phát hiện số người trẻ tuổi trên bàn này nhiều gần bằng người già.

“Ai nha, má Nhiếp, con trai chị thật trẻ.” Ánh mắt của bác gái đối diện có thể so sánh với súng laser, “Cỡ ba mươi sao?”

Nhiếp Song Song không cho anh mặt mũi, cười nói: “Ba mươi? Chị chọc tôi cười đấy, nó sắp bốn mươi rồi.”

“...” Tuy rằng đàn ông không quan trọng tuổi tác, nhưng vào những lúc như thế này Hạ Nhất Dương cũng chỉ đành cười xoà.

Vừa nghe đến sắp bốn mươi, không ít người đều lộ ra nét mặt nuối tiếc.

Nhiếp Song Song tiếp tục thần lai chi bút*: “Các cô gái trẻ, thật đừng suy nghĩ, bác không muốn làm chậm trễ mấy cháu.”

*Tác phẩm của thần, hình dung câu văn đặc sắc.

Hạ Nhất Dương: “.....”

Thời điểm dùng cơm đến một nửa, Nhiếp Song Song còn uống rượu, thừa dịp hăng lên liền lạng lẽ nói chuyện với con trai mình.

“Có phải con cho rằng mẹ gọi con tới để kết thân đúng không?” Nhiếp Song Song hỏi.

Hạ Nhất Dương bất đắc dĩ nói: “Mẹ, mẹ uống ít thôi.”

Nhiếp Song Song đắc ý nói: “Đã nói bảo con đến tính tiền thì chính là bảo con đến tính tiền, mẹ còn gọi bào ngư tôm hùm, rất mắc đó!”

Hạ Nhất Dương: “.....”

Nhiếp Song Song hào khí vạn trượng nói nhóm tuần nam mỹ nhân trên bàn: “Mấy đứa mấy đứa, nhìn đối mắt nói theo bác, chú Hạ mời khách bàn này của chúng cháu!”

Hạ Nhất Dương nghĩ thầm mẹ nó mình còn chưa già đến mức bị thanh niên hai mươi mấy tuổi gọi là chú chứ?!

Lúc bữa tiệc sắp sửa kết thúc, Hạ Nhất Dương cuối cùng cũng rảnh gửi tin nhắn cho Thẩm Lạc, đối phương trả lời rất nhanh: “Ăn xong rồi?”

Hạ Nhất Dương: “Sắp xong, anh đang làm gì thế?”

Thẩm Lạc: “Chờ em.”

Hạ Nhất Dương bật cười: “Biết anh đang chờ em rồi, em hỏi anh đang làm gì ở nhà.”

Thẩm Lạc vẫn nói câu kia: “Chờ em đó.”

Một lát sau, Thẩm Lạc lại hỏi: “Có cô gái nào xinh đẹp không?”

Hạ Nhất Dương bất đắc dĩ nói: “Có gái đẹp thì cũng không phải là của em, em đã là chú Hạ, thiết là đê ma ma mà.”

Thẩm Lạc: “Đâu có ông chú nào vừa trẻ vừa đẹp trai như em, sợ bọn họ không có mắt rồi.”

Dù tuổi tác lớn, nhưng Hạ Nhất Dương vẫn không chịu nổi một câu khen ngợi của Thẩm Lạc, mở cờ trong bụng, chỉ cảm thấy cả người đều là vị ngọt giống như kẹo.

Hai người tán gẫu một lát, Nhiếp Song Song tại quầy gọi Hạ Nhất Dương đi tính tiền.

“Em đi trả tiền.” Hạ Nhất Dương gửi tin nói.

Anh quẹt thẻ xong, nhìn giá mà đau lòng một lát, lại cúi đầu nhìn di động, đã thấy Thẩm Lạc trả lời một câu: “Em mau trở về đi.”

Hạ Nhất Dương cầm di động cười cười, hai tay anh nhập chữ: “Trước là ai nói không ngại nhỉ? Bây giờ lại như tam lang đòi mạng thế.”

Thẩm Lạc không đáp lời, Hạ Nhất Dương liền cắt điện thoại, đỡ mẹ mình ra cửa nhà hàng.

Nhiếp Song Song vừa đi vừa nói chuyện với anh: “Một lát mẹ tự về, con phải chú ý thân thể, công tác bận rộn tăng ca gì đó cũng phải chú ý, biết không?”

Hạ Nhất Dương nghe lời đáp biết.

Nhiếp Song Song lại hỏi: “Con có lái xe không? Làm sao về?”

Hạ Nhất Dương đang định nói anh gọi xe, nhưng vừa ngẩng đầu, lời nói liền kẹt trong cổ họng.

Nét mặt của Nhiếp Song Song khẽ thay đổi, bà nhìn theo hướng ánh mắt của con trai mình.

Dọc bên đường, những cây cột đã lên đèn, ánh đèn nê ông sắc sỡ của những toà cao ốc rơi xuống mặt đất.

Thâm Lạc dựa vào xe, từ rất xa nhìn khuôn mặt của Hạ Nhất Dương.

Trong quang cảnh long lanh kia, hần lộ ra một nụ cười.

NIÊN HOA

Tĩnh Thủy Biên

dtv-ebook.com

Chương 17

Edit:Mr.Downer

Cuối cùng Nhiếp Song Song là do Thẩm Lạc đưa trở về.

Hạ Nhất Dương giới thiệu giải thích là bạn học đại học, Nhiếp Song Song hừ trong lỗ mũi một tiếng xem như chấp nhận.

Bác gái lớn tuổi, ngồi ở vị trí đằng sau, Hạ Nhất Dương ngồi bên cạnh ghế lái, rất tự nhiên rướn lên trước kiểm định vị trong xe.

“Ở đâu?” Thẩm Lạc nghiêng đầu, kề sát vào Hạ Nhất Dương, “Để tôi tìm cho.”

Hạ Nhất Dương: “Biệt thự Trường Phong tại Vạn Khoa... Được rồi, tìm được rồi.”

Thẩm Lạc nhìn anh nở nụ cười.

Sau khi xe chạy, Nhiếp Song Song mới mở miệng: “Tiểu Thẩm đang làm gì nhỉ?”

Thẩm Lạc sửng sốt một chút, hẩn liếc mắt nhìn bác gái từ trong gương chiếu hậu, không nhanh không chậm nói: “Cháu làm ở ngân giám, xem như chung ngành với Hạ Nhất Dương.”

Nhiếp Song Song: “Cấp bậc gì rồi?”

Hạ Nhất Dương: “Cậu ấy là lãnh đạo bộ phận giám sát.”

Nhiếp Song Song thở dài: “Mẹ hỏi con sao?”

Tuy rằng ngoài miệng không khách sáo, thế nhưng sau khi nghe được hai chữ lãnh đạo Nhiếp Song Song vẫn thật hài lòng.

“Lương một năm bao nhiêu?” Bà tiếp tục hỏi.

Thẩm Lạc cười nói: “Khả định không nhiều bằng Hạ Nhất Dương, nhưng mà cháu có gửi ngân hàng, lúc trước xuất ngoại tích cóp một chút.”

Nhiếp Song Song “Ồ” một tiếng, lại thay đổi câu chuyện: “Ồn định thoải mái một chút cũng tốt, cháu có mua nhà không?”

“...” Hạ Nhất Dương thực sự không biết mẹ anh muốn làm gì, “Ngài đang tra hộ khẩu sao?”

Nhiếp Song Song hừ một tiếng: “Xuỳ Xuỳ Xuỳ.”

“Không sao.” Tính khí Thẩm Lạc rất tốt, “Cháu cũng ở Ngự Viên, có mua nhà.”

Nhiếp Song Song “Ồi” một tiếng: “Phòng ở bên kia rất đắt.”

Thẩm Lạc khiêm tốn một tiếng: “Cũng vừa phải.”

Nhiếp Song Song tựa hồ đã hỏi xong, nhưng lại như chưa hỏi xong, bà nhìn bốn phía, đột nhiên nói: “Xe này không tệ.”

Hôm nay Thẩm Lạc lái Tundra, chiếc xe này hẳn mua cũng thuộc dạng cao cấp, thượng vàng hạ cám rớt giá cũng khoảng 60W, nhưng vẫn không sánh được với giá cả doạ người của BBA.

“Người ta chạy chính là xe bán tải.” Hạ Nhất Dương nói thay Thẩm Lạc, “Phẩm vị không cần quá tốt.”

Nhiếp Song Song ghét bỏ nói: “Mẹ không hiểu phẩm vị tiểu nam sinh của mấy đứa.”

Hạ Nhất Dương: “Trước mẹ chê con già, giờ lại chê con nhỏ.”

“Mẹ là mẹ con.” Nhiếp Song Song rất đặc ý, “Mẹ ghét bỏ con cái gì thì cũng đều có đạo lý, không cho phản bác!”

Sau khi đến biệt thự Trường Phong, Thẩm Lạc tự mình xuống xe mở cửa đỡ Nhiếp Song Song xuống.

Bác gái thừa dịp nặn nặn cánh tay của đối phương, thốn thức nói: “Cơ bắp cũng không tồi nha.”

Thẩm Lạc cười mà không nói.

Nhiếp Song Song lại cẩn thận đánh giá một phen: “Tướng mạo trông cũng có tinh thần.”

Thẩm Lạc: “Cảm ơn bác.”

“Đừng lưu luyến không rời nữa.” Hạ Nhất Dương đuổi bà, “Mẹ ở ngoài mê trai như thế, ba con sẽ ăn giấm.”

Nhiếp Song Song liếc con trai của mình, dặn dò: “Thứ sáu tuần sau về nhà ăn một bữa cơm, ba con cũng rất nhớ con đó.”

Hạ Nhất Dương đáp ứng nói: “Rõ rồi.”

Chờ Nhiếp Song Song tiến vào tiểu khu, Thẩm Lạc cùng Hạ Nhất Dương mới trở lên xe.

Mười giờ hơn buổi tối, đường xá ở Tô Châu rõ ràng trống trải hơn rất nhiều, ánh mắt Hạ Nhất Dương nhìn Thẩm Lạc đang lái xe, nhin không được hỏi hân: “Anh vẫn chờ ở ngoài, không về nhà?”

Thẩm Lạc dừng đèn đỏ tại giao lộ, quay lại chống đầu: “Trong lúc đó anh có đi ăn cơm.”

Hạ Nhất Dương thở dài: “Anh nói xem anh có ngốc không?”

Thẩm Lạc không nói chuyện, vừa lúc đèn xanh sáng, hấn lại đạp chân ga.

Hạ Nhất Dương hỏi tiếp: “Có lạnh không?”

Thẩm Lạc: “Anh mặc rất nhiều.”

Hạ Nhất Dương: “Nói bậy, mũi anh lạnh đến đỏ lên kìa.”

Thẩm Lạc đưa tay sờ mũi theo bản năng.

Hạ Nhất Dương cười ha ha.

Thẩm Lạc bất đắc dĩ nói: “Anh đang lái xe đó.”

Vì thế Hạ Nhất Dương đành im lặng.

Một lát sau, Thẩm Lạc đột nhiên nói: “Mẹ em, bà ấy... Có hỏi em cái gì không?”

“?” Hạ Nhất Dương có chút khó hiểu, “Không có.”

Thẩm Lạc “Ừ” một tiếng, không hỏi tiếp.

Lúc sắp đến nhà, Hạ Nhất Dương mới kịp phản ứng: “Anh cảm giác mẹ em biết?”

Thẩm Lạc thở dài: “Anh chỉ nghi ngờ thôi.”

Hấn đạp xe xong, xoay người tháo dây an toàn cho Hạ Nhất Dương, lúc ngừng lên, bờ môi nhẹ nhàng cọ cọ anh.

“Anh chỉ lo ba mẹ em làm khó em.” Thẩm Lạc dán vào môi của Hạ Nhất Dương, mơ hồ nói, “Như bây giờ cũng thật sự rất tốt...”

Thực ra Hạ Nhất Dương không hiểu rõ Thẩm Lạc đang sợ cái gì.

Dù gì chủ động muốn xuất quỷ là anh cũng không phải Thẩm Lạc, nếu cha mẹ có trách tội, thì tội này cũng không đến được trên đầu Thẩm Lạc.

Hạ Nhất Dương biết rõ chính mình là người có lá gan nhỏ, thế nhưng chỉ cần là chuyện về Thẩm Lạc, chút dũng khí ấy anh vẫn phải có.

Nhưng hình như, đối phương cũng không muốn anh có chút dũng khí này lắm.

Ngân giám bắt đầu bận rộn vào thời điểm cuối tháng mười hai, Thẩm Lạc phải dẫn đoàn đi kiểm tra ngân hàng nông thương tại Thường Thục khoảng một tuần, xem như là đi công tác ngắn hạn.

Bởi vì sáng sớm thứ hai đã phải đi, cho nên buổi tối chủ nhật Thẩm Lạc liền sửa soạn một chút hành lý đơn giản.

Hạ Nhất Dương ở cạnh hắn, nhìn hắn gấp quần lót: “Khách sạn đặt xong chưa?”

Thẩm Lạc: “Ngay phụ cận Ngũ Sơn, đến đó anh chụp hình cho em xem.”

Hạ Nhất Dương: “Đi ra ngoài kiểm tra có phải uống rượu không?”

“Có thể là sẽ phải.” Thẩm Lạc vươn tay: “Đưa cái áo ngủ kia cho anh.”

Hạ Nhất Dương đưa qua: “Mang thuốc giải rượu đi.”

Thẩm Lạc cười: “Ừ.”

Hạ Nhất Dương suy nghĩ: “Có muốn buổi tối em dành thời gian chạy qua đó với anh không?”

Thẩm Lạc: “Chạy tám mươi km để ngủ cùng không đáng, ngày hôm sau em lái xe trở về không mệt chết.”

Hạ Nhất Dương hờn dỗi ngậm miệng.

Thẩm Lạc nhìn anh một cái, mở rộng chân, kéo người vào trong lòng.

Hạ Nhất Dương nín cười hỏi hắn: “Thẩm lão gia có gì phân phó?”

Thẩm Lạc xoa nhẹ má anh: “Nghe lời, ngoan ngoãn ở trong nhà anh, ngủ trên giường của anh, chờ anh về.”

NIÊN HOA

Tĩnh Thủy Biên

dtv-ebook.com

Chương 18

Edit:Mr.Downer

Tuy nói Hạ Nhất Dương chí khí ngùn ngụt, muốn ngàn dặm hầu ngủ, nhưng chờ cho tới sau khi Thẩm Lạc thật sự đi công tác, anh mới cảm giác chính mình nói lời yêu thương thì dễ, trả giá cho hành động lại khó như lên trời.

Dù sao đến cuối năm, ngân hàng bận rộn thật không thua gì cầu.

Rốt cuộc ngược lại là Thẩm Lạc mỗi ngày đúng giờ gọi điện thoại đến khi Hạ Nhất Dương còn đang tăng ca trong ngân hàng.

“Đã tám giờ.” Thẩm Lạc bên kia điện thoại hỏi anh, “Còn chưa về?”

Hạ Nhất Dương: “Nửa ngày mai em phải họp chi nhánh, ngày hôm nay còn phải ký xong hợp đồng cho vay tháng này, anh về khách sạn rồi?”

Thẩm Lạc: “Mới về.”

Hạ Nhất Dương: “Có uống rượu không?”

Thẩm Lạc cười cười: “Lãnh đạo không cần uống rượu.”

Hạ Nhất Dương vui vẻ: “Sung sướng cho anh.”

Thẩm Lạc hỏi: “Còn bao lâu nữa em mới về?”

Hạ Nhất Dương lật hợp đồng trên bàn: “Chắc còn phải một hai tiếng nữa.”

Thẩm Lạc “Ừ” một tiếng, qua một lúc đột nhiên nói: “Anh gọi cua yến bên ngoài cho tụi em.”

Hạ Nhất Dương kinh ngạc: “Anh gọi bao nhiêu?”

Thẩm Lạc: “Dù sao cũng nhiều không ít, em với đồng nghiệp cứ từ từ ăn.”

Hạ Nhất Dương: “.....”

Lúc đồ ăn ngoài được đưa tới, Hạ Nhất Dương còn đang vui đầu phê hợp đồng, Thái Thái ngậm một cái chân cua trong miệng, khi vào lấy tài liệu bị anh ngửi thấy mùi.

“Bên ngoài có mấy người ăn?” Hạ Nhất Dương tranh thủ hỏi một câu.

Thái Thái suy nghĩ một chút: “Mười mấy người.”

Hạ Nhất Dương không nói gì: “Còn dư bao nhiêu?”

Thái Thái: “Em không nhìn... Hạ tổng anh gọi đồ ăn sao?”

Hạ Nhất Dương lạnh lạnh nhìn cô một cái: “Ăn ngon không?”

Thái Thái: “Đương nhiên ăn ngon lắm.”

Hạ Nhất Dương cười đặc biệt hư tình giả ý: “Thẩm xử của ngân giám gọi đấy.”

Thái Thái: “...”

Có lẽ là cái tên “Ngân giám Thẩm xử” quá mức khủng bố, Thái Thái gặm cái chân cua kia đặc biệt sạch sẽ, lúc Hạ Nhất Dương phê hợp đồng

xong đi ra ngoài, anh phát hiện cấp dưới của mình vẫn còn có lương tâm, chưa cho anh hai cái yếm của đầy gạch nguyên vẹn.

Hạ Nhất Dương dứt khoát ngồi trong phòng ngoài bắt đầu ăn, Thái Thái đưa khăn giấy cho anh.

“Quan hệ giữa anh và Thẩm xử bây giờ tốt như vậy sao?” Thái Thái không nhịn được nhiều chuyện, “Buổi tối còn đưa đồ ăn khuya.”

Hạ Nhất Dương mút ngón tay: “Anh ấy không phải chỉ đưa cho một mình anh, em xem mọi người đều hưởng xái kìa.”

Thái Thái yếu ớt nói: “Hưởng ké ánh sáng quá rực rỡ này, em sợ.”

Hạ Nhất Dương: “Anh thấy lúc em ăn một chút cũng không sợ.”

Thái Thái bĩu môi.

Lúc Hạ Nhất Dương ăn được một nửa, Thẩm Lạc gửi tin nhắn cho anh: “Ăn chưa?”

Hạ Nhất Dương giơ ngón tay gõ từng chữ trả lời hần: “Vừa ăn.”

Thẩm Lạc: “Chụp ảnh cho anh xem.”

Hạ Nhất Dương chụp một tấm nửa con cua còn dư cho hần.

Thẩm Lạc đáp: “Không phải cua, là em ấy, em với cua, chụp chung một tấm đi.”

Hạ Nhất Dương nghĩ thầm sao anh nhiều chuyện vậy, nhưng vẫn cầm điện thoại đưa cho Thái Thái: “Giúp anh chụp ảnh.”

Thái Thái khó hiểu: “Hả?”

Hạ Nhất Dương chỉ cua: “Chụp dáng vẻ ăn cua của anh ấy.”

“Có gì hay đâu mà chụp...” Thái Thái giờ điện thoại ngấm vào Hạ Nhất Dương, “Cười một cái.”

Hạ Nhất Dương làm dáng.

“...” Thái Thái ghét bỏ nói, “Anh cười như đời này lần đầu được ăn của ấy.”

Hạ Nhất Dương: “...”

Tăng ca gần sắp đến mười một giờ khuya, Hạ Nhất Dương mệt đến mức khí lực lái xe cũng không có, anh dứt khoát ngồi trong xe mình híp mắt mười lăm phút, sau đó mới chậm rì về nhà.

Sau khi tắm xong, Thẩm Lạc lại gọi điện thoại cho anh, hai người trò chuyện một lát về chuyện phê hợp đồng cùng nội dung kiểm tra ngày hôm nay, Hạ Nhất Dương bất chợt nhớ đến.

“Đầu năm sau, gần bên Đông Sơn có cao ốc mới sắp mở, giá cũng được.” Hạ Nhất Dương mở loa ngoài, vừa lau tóc vừa trèo lên giường, “Anh có hứng thú không?”

Thẩm Lạc: “Biệt thự?”

Hạ Nhất Dương: “Không phải, đại bình tầng*, ngay Lâm Hồ, ngân hàng bên em có thể lấy được giá quy định bên trong.”

*Là một dạng chung cư cao cấp, một căn hộ rất rộng và chỉ có một tầng chia thành nhiều phòng khác nhau.(Ảnh)

Thẩm Lạc “Ồ” một tiếng: “Cuối năm nhìn thử, xem phòng mẫu ra sao?”

Hạ Nhất Dương cầm điện thoại giờ lên trước mặt: “Hình như là, hôm nay quản lý tiêu thụ của bọn họ cố ý đưa sơ đồ nhà, chờ anh về em cho anh xem.”

“Có lẽ tối thứ bảy anh mới trở về.” Thẩm Lạc nói, “Bên này đã năm ngày còn chưa kiểm tra xong.”

Hạ Nhất Dương: “Làm sao? Có vấn đề?”

Thẩm Lạc thản nhiên nói: “Ngân hàng nông thương bên này là đối tượng kiểm tra trọng điểm cuối năm, không biết đặc tội trên đầu ai, dù thế nào cũng phải tra ra được vấn đề.”

Hạ Nhất Dương nhú mào, muốn nói cái gì nhưng lại nhịn xuống, cuối cùng cũng chỉ nói thêm một câu: “Ừm, anh về lái xe ban đêm chậm chậm một chút.”

Sau khi cúp điện thoại, Hạ Nhất Dương vẫn chưa ngủ, anh tắt đèn, nằm trong chăn chơi điện thoại, theo thói quen lên lướt trang chủ INS của Thẩm Lạc.

Không nghĩ tới đối phương lại đăng bức ảnh chụp ăn cua của mình.

Có điều khuôn mặt đã bị gạch men che mất.

Hạ Nhất Dương: “.....”

Thẩm Lạc xem như có chút nổi tiếng trên INS, đăng kí từ sớm cộng thêm ảnh chụp đẹp, có đôi khi một ít weibo trong nước sẽ chia sẻ lại, còn trộm ảnh càng nhiều không đếm được.

Qua nhiều năm như vậy, đặc điểm rõ ràng nhất trên INS của Thẩm Lạc là từ trước đến nay chưa hề có một tấm ảnh chụp người, vì vậy từ sau khi hân về nước bắt đầu đăng ảnh (chỉ cục bộ không toàn phần), hầu như bình luận phía dưới mỗi ngày đều nổ tung.

Rõ ràng đã là đàn ông sắp bốn mươi, nhưng vẫn thích khoe khoang giống như một đứa con nít đạt được món đồ mình thích.

Sau đó lại tựa như sợ ai đó đoạt lấy, ngay cả lấy ra cho người khác xem đều là đáng vẻ cần thận dè chừng.

NIÊN HOA

Tỉnh Thủy Biên

dtv-ebook.com

Chương 19

Edit:Mr.Downer

Rốt cuộc ngân hàng cũng xong một tuần bận rộn, Hạ Nhất Dương thật sự chờ mong cuối tuần đến.

Bởi vì trong lòng nghĩ ngày hôm nay Thẩm Lạc sẽ trở về, nên sáng sớm thứ bảy Hạ Nhất Dương cũng không dám nằm lì trên giường, đầu tiên anh đem quần áo của một tuần lễ giặt cho sạch sẽ, sau đó nhân lúc thời tiết đẹp, chuyển chăn gối đến ban công phơi nắng. Trên sàn có máy hút bụi tự động di chuyển, sau khi lau bàn Hạ Nhất Dương quyết định đi mua thức ăn.

Tải xuống APP “Yêu nhà bếp” trong điện thoại, Hạ Nhất Dương vừa kiểm thực đơn vừa nghĩ mình nên làm món gì, kết quả đến lúc đi dạo một vòng trong siêu thị, cái gì cũng đều muốn mua, trong đầu muốn nấu mười bảy mười tám món, hận không thể làm Mãn Hán Toàn Tịch*.

*Là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán.

Thời điểm đến siêu thị, Hạ Nhất Dương vẫn còn đang suy nghĩ, sau đó đi vào, đầu tiên anh cầm mấy hộp tại khu sữa chua ướp lạnh, rồi đến quầy bánh mì chọn một lúc, cuối cùng mới rề rà di chuyển tới quầy bao cao su.

Anh cúi người, nhìn kỹ nhãn hiệu, có một người trẻ tuổi cầm một hộp đứng bên cạnh, liếc mắt nhìn Hạ Nhất Dương.

Hạ Nhất Dương có chút ngượng ngùng, giả bộ trấn định gãi gãi mặt, cuối cùng biểu tình nghiêm túc chọn bao cao su cùng dầu bôi trơn.

Mưa đổ trên đường trở về, Hạ Nhất Dương mới ra khỏi thang máy liền vậy sạch sẽ nước dính trên người, anh vừa ngẩng đầu lên lại chợt sững sờ.

Trương Ngưng đứng trên hành lang, vẻ mặt kinh ngạc nhìn anh.

Hạ Nhất Dương nhất thời có chút không nhớ ra được khuôn mặt của đối phương, nhưng giữa lông mày có mấy phần giống nhau như vậy, cũng không khó đoán được thân phận của bà.

Hai người có chút lúng túng đứng ở cửa, một lúc sau Hạ Nhất Dương mới nghĩ đến chuyện đi mở cửa.

“Bác đã đợi bao lâu?” Hạ Nhất Dương giải thích nói, “Cháu vừa đi mua đồ ăn.”

Trương Ngưng hình như không biết nên bày ra nét mặt như thế nào, bà có chút khẩn trương, nhưng lại không nhịn được cẩn thận đánh giá Hạ Nhất Dương, cuối cùng lắp bắp nói một câu: “Cũng không bao lâu.....”

Hạ Nhất Dương không thể làm gì khác hơn là mở cửa, trước hết để cho bà đi vào.

Kỳ thực Trương Ngưng chỉ đơn thuần là muốn tới thăm con trai một chút, đưa ít đồ, hoàn toàn không chuẩn bị đến chuyện sẽ gặp phải Hạ Nhất Dương, bà nhất thời có chút không đoán được quan hệ của hai người, nhưng nhìn thấy dáng vẻ của Hạ Nhất Dương, dường như đã ở đây không ít lâu.

Hạ Nhất Dương sau khi để Trương Ngưng vào cửa mới sực nhớ đến tường ảnh kia, cũng không để ý đến chuyện đã mời đối phương ngồi xuống hay chưa, trước hết xông tới tháo xuống tất cả bức ảnh trên tường.

Tuy rằng động tác của anh rất nhanh chóng, nhưng không ít tấm hình vẫn bị Trương Ngưng nhìn thấy.

Trương Ngưng ngồi cũng không được đứng cũng không xong, muốn đi, nhưng rồi lại không cam lòng.

Lúc này hai người càng cực kỳ lúng túng.

“Mời bác ngồi xuống trước.” Hạ Nhất Dương đành phải kiên trì nói, anh ném mấy tấm ảnh chụp kia vào trong phòng, rồi ra pha trà cho Trương Ngưng, “Thẩm Lạc đi công tác, muộn hơn nữa mới trở về, bác có muốn chờ không?”

Trương Ngưng trầm mặc một lát, cuối cùng vẫn nói: “Thế thì tôi không đợi vậy.”

Hạ Nhất Dương “A” một tiếng, biểu tình có chút mờ mịt: “Không, không đợi sao?”

“Không đợi.” Trương Ngưng lắc đầu, bà đưa mắt nhìn Hạ Nhất Dương, thấp giọng nói, “Tôi chỉ đến đưa vài thứ.”

Hạ Nhất Dương ngoại trừ “Vâng” cũng không biết nói cái gì, cuối cùng anh cũng chỉ có thể im lặng.

Qua không biết bao lâu, Trương Ngưng mở miệng trước: “Cậu với Thẩm Lạc... Ở bên nhau?”

Hạ Nhất Dương ngẩn người, dường như do dự một lát, cuối cùng vẫn thừa nhận: “Đúng vậy.”

Trương Ngưng không nói chuyện, một lúc sau bà chợt cười, nhìn cũng không biết là vui mừng hay là khó chịu: “Rất tốt.” Ánh mắt bà có chút đục

ngầu, tựa như đắp lên một tầng mây khói sương mù, “Nhiều năm như vậy, nó cũng coi như... Được như nguyện.”

Hạ Nhất Dương không hiểu ý lời này của bà lắm, nhưng suy nghĩ một lát, anh lại giống như đột nhiên hiểu rõ chuyện gì đó, trong lồng ngực tựa như bị chọc vào một cái ống thông gió, cảm giác lạnh lẽo run rẩy ùn ùn kéo đến.

“Trước khi anh ấy xuất ngoại.” Hạ Nhất Dương liếm bờ môi khô, cố sức khống chế âm thanh của mình đừng run lên, “Đã nói với hai bác rồi sao?”

Trương Ngưng cười khố: “Nếu không thì cậu cho rằng tại sao ba của nó lại muốn đưa nó ra nước ngoài.” Dừng một chút, bà nâng tay lên ôm mặt nói, “Là chúng tôi lúc đó rất không hiểu chuyện.”

Hạ Nhất Dương không lên tiếng, anh nhìn Trương Ngưng lấy ra từ trong túi một xấp ảnh cùng một hộp trang sức.

Tất cả ảnh chụp đều là khuôn mặt cùng nụ cười tràn đầy thanh xuân của Hạ Nhất Dương thời đại học.

“Hôm nay tôi tới là muốn đưa cái này cho nó.” Trương Ngưng không chú ý đến vẻ mặt của Hạ Nhất Dương, một mình nói, “Còn có cái này.”

Bà mở hộp trang sức ra, Hạ Nhất Dương nhìn thấy một dây chuyền kim phật nằm lẳng lẳng bên trong.

Trương Ngưng khóc.

Bà ghen ngào nói: “Tôi vẫn luôn giữ nó, để nhắc nhở chuyện ngu xuẩn mà mình từng làm...”

“Bác đã làm chuyện gì?” Hạ Nhất Dương đột nhiên hỏi.

Trên mặt Trương Ngưng còn mang theo nước mắt, bà run rẩy ngẩng đầu lên.

Nét mặt Hạ Nhất Dương thật lạnh lẽo, nhưng vành mắt lại đỏ ửng, anh nhìn thẳng vào khuôn mặt của Trương Ngưng, đã sớm không quan tâm đến chuyện lễ phép hay không, Hạ Nhất Dương cắn răng, trong miệng tràn đầy mùi vị đắng tanh, hỏi từng chữ từng câu: “Hai bác năm đó, rốt cuộc, đã làm chuyện gì với anh ấy?”

Khi Trương Ngưng ra về Hạ Nhất Dương không đưa tiễn, anh ngồi trên ghế, cúi đầu nhìn dây chuyền kim phật trên bàn trà, đột nhiên anh vươn tay cầm lấy chiếc hộp, giơ cánh tay muốn ném nó đi, kết quả lại dừng giữa không trung.

Trong chốc lát, anh mới chậm rãi thu hồi cánh tay, dè dặt dùng ngón tay lau sạch vệt nước trên tượng phật.

Những tấm hình Thẩm Lạc chụp anh lúc học đại học rất nhiều, Hạ Nhất Dương giấu kỹ kim phật lại không biết nên xử lý mấy bức ảnh này như thế nào, cuối cùng chỉ có thể sững mắt tiếp tục giấu ảnh vào chỗ của kim phật, nhưng rồi anh cảm thấy đây là trong nhà của Thẩm Lạc, giấu ở chỗ nào cũng rất nguy hiểm, nói không chừng không cẩn thận sẽ bị tìm ra.

Không còn tâm trạng đi nấu cơm, Hạ Nhất Dương đành bất đắc dĩ kêu đồ ăn ngoài, Thẩm Lạc gửi tin nhắn cho anh, nói mình phải muộn một chút mới trở về, bảo anh đừng đợi, cứ ăn trước.

Hạ Nhất Dương vừa ăn cơm, vừa mang chườm lạnh che mắt, sau khi ăn xong anh lại lấy kim phật kia ra nhìn thật lâu, cuối cùng đặt trên bàn, ngay tại vị trí Thẩm Lạc vừa vào trong nhà là có thể thấy.

Kết quả vừa đặt xuống khoảng nửa tiếng, Hạ Nhất Dương lại ngồi không yên, cầm hộp trang sức trong tay mà đi qua đi lại, cuối cùng vẫn giấu nó đi.

Cứ một lát giấu đi một lát bày ra dần vặt như vậy đến nửa đêm, khi Hạ Nhất Dương tháo chườm mắt xuống mới cảm thấy thật tuyệt vọng.

Đắp nửa ngày vẫn không có ích lợi gì, hai mắt vẫn vừa sưng vừa đỏ.

Hạ Nhất Dương nằm trên sofa, anh cầm kim phật ra nhìn một lát, đặt gần ngực mình, dán vào làn da lạnh lẽo nơi đó, lại yên tâm một cách khó hiểu.

Bất tri bất giác khoé mắt lại nóng lên, Hạ Nhất Dương sụt sịt một tiếng, anh đưa tay chùi mắt, nhưng nước mắt càng chảy càng nhiều, có lẽ cũng không nghĩ tới chính mình có thể khóc thành như vậy, Hạ Nhất Dương vừa khóc vừa cười.

Sau đó anh nâng cánh tay che khuất đôi mắt, thở một hơi thật dài từ trong lòng.

Hạ Nhất Dương cảm giác mình như mơ một giấc mộng.

Trong mộng không phải là Trương Ngưng, mà là anh, cách ký túc xá giống như lồng sắt kia, gọi tên Thẩm Lạc.

Rất lâu sau Thẩm Lạc mới đứng dậy khỏi giường, hần gầy gò tiêu tụy, giống như một bộ xương khô.

Hạ Nhất Dương cảm giác toàn thân mình đau đớn như sắp chết mất.

Thẩm Lạc rút cuộc quay đầu lại, trong mắt hần có ánh sáng.

Hần thấy được Hạ Nhất Dương.

Hạ Nhất Dương đưa tay ra.

Anh cười nói, em tới đón anh.

NIÊN HOA

Tĩnh Thủy Biên

dtv-ebook.com

Chương 20

Edit:Mr.Downer

Gần một giờ Thẩm Lạc mới trở lại Tô Châu, hắn chạy trên đường rất gấp, lúc sắp tới nhà lại chậm đi, động tác dùng chìa khoá mở cửa cũng đều rón rén, sợ đánh thức người trong nhà.

Khí trời Tô Châu cuối năm, thường hay một hồi mưa thu một hồi lạnh lẽo, khi Thẩm Lạc vào trong nhà chỉ cảm thấy bản thân mình thật cóng, ngược lại bên trong phòng khách đặc biệt ấm áp.

Vốn tưởng rằng Hạ Nhất Dương đang ngủ ở trong phòng, kết quả Thẩm Lạc vừa mở đèn phòng khách, người nằm trên sofa liền trở mình.

Thẩm Lạc ngay lập tức tắt đèn.

Hắn chờ một lúc, rồi mới chậm rãi tới gần ngồi xổm xuống bên cạnh sofa.

Hạ Nhất Dương chỉ cần thật sự mệt thì ngủ, chất lượng giấc ngủ luôn luôn rất tốt, lúc trước khi làm tình đến nửa đoạn sau, anh đều có thể chớp mắt một lúc do hết thể lực chịu đựng, điểm ấy trái lại làm cho Thẩm Lạc hâm mộ.

Hạ Nhất Dương quả nhiên không tỉnh, nhưng dường như ngủ không yên, tay anh nắm chặt trước ngực, khi Thẩm Lạc đắp chăn cho anh mới phát hiện trong tay đối phương đang siết thứ gì.

Thẩm Lạc nhìn kỹ một chút, chân mày nhẹ nhàng nhíu lại.

Ánh mắt của hắn dừng lại trên đôi mắt ngủ sừng đỏ của Hạ Nhất Dương, cũng không biết hắn đang đau lòng hay là vui mừng, cuối cùng chỉ nhẹ nhàng chạm vào, Hạ Nhất Dương vẫn không tỉnh, Thẩm Lạc lại nhìn anh một lúc, rồi cầm điện thoại di động đi tới ban công.

Trương Ngưng không nghĩ tới nửa đêm còn có thể nhận được điện thoại của con trai, bà vốn ngủ nông, cũng cảm thấy không sao khi Thẩm Lạc muộn như vậy còn quấy rầy mình, ngữ khí của bà vừa căng thẳng vừa ân cần.

“Con về rồi?” Trương Ngưng hỏi.

Thẩm Lạc “Vâng” một tiếng, hắn có chút do dự nói: “Sốt ruột nên quên mất đã trễ thế này.”

Trương Ngưng lập tức nói: “Không sao.”

Thẩm Lạc im lặng một lúc, đi thẳng vào vấn đề: “Ngày hôm nay mẹ tới chỗ con?”

Trương Ngưng: “Mẹ đến đưa ít đồ.” Bà chần chờ một lúc, rồi mới chậm rãi nói, “Kim phật kia... Mẹ luôn cảm thấy đó coi như là cũng cứu con, nên muốn đưa cho con để bảo đảm bình an.”

Thẩm Lạc không lên tiếng, kỳ thực bây giờ nhìn lại chuyện này rất là mỉa mai, lúc đó hắn nuốt vàng, vừa cầu sinh cũng là liều chết, người già mê tín cổ hủ, đến nay đã qua nhiều năm như vậy, coi như bên ngoài tiếp nhận, nhưng trong xương vẫn còn mù quáng.

“Thằng bé kia...” Trương Ngưng không cần tìm lời, “Rất tốt, mấy con... Cố gắng sống tốt.”

Thẩm Lạc cười khê: “Con biết rồi.”

Trương Ngưng còn nói, đến tết dẫn cậu ta về nhà ăn cơm.

Thẩm Lạc suy nghĩ, nói, tính sau đi.

Trương Ngưng rất thất vọng “Ừ” một tiếng.

Thẩm Lạc quay đầu nhìn thoáng qua phòng khách, Hạ Nhất Dương hình như vừa trở mình, cái chăn vừa đắp cho anh đã rớt xuống một nửa.

“Con cúp đây.” Thẩm Lạc thản nhiên nói, dừng một chút, hắt lại thấp giọng nói một câu, “Cảm ơn mẹ.”

Động tác trở mình lần này của Hạ Nhất Dương có hơi lớn, mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, anh ôm lấy cái chăn ngồi dậy, hai mắt hầu như sưng thành một cái khe.

Thẩm Lạc đóng cửa ban công, gọi anh một tiếng: “Nhất Dương.”

Hạ Nhất Dương hí mắt nhìn hắt, cảm thấy như là đang nằm mơ: “Anh đã về rồi?”

“Anh không về thì còn có thể đi chỗ nào?” Thẩm Lạc nở nụ cười, hắt ngồi xuống bên cạnh Hạ Nhất Dương, cúi đầu nhìn thấy trong tay đối phương còn đang nắm chặt kim phật.

Rốt cuộc Hạ Nhất Dương xem như thanh tỉnh một chút, theo bản năng muốn tìm nơi giấu kim phật đi, đã bị Thẩm Lạc giữ tay lại.

“Đừng giấu.” Hắt nói, “Không sao.”

Hạ Nhất Dương lúng túng nói được.

Thẩm Lạc nhìn đôi mắt của anh, thở dài: “Em đây là khóc bao lâu, cánh hoa của Tiểu Hoa đều ỉu xù rồi.”

Tuy nói trong ký túc xá đại học, Hạ Nhất Dương bởi vì diện mạo nên có mỹ danh “Giao tế hoa” tất cả đều biết, thế nhưng thật sự không có ai gọi biệt danh này trước mặt anh.

Đầu lưỡi của Thẩm Lạc cứ như vậy nhẹ nhàng thốt ra, gọi dáng vẻ khóc sưng mắt này của anh một cách thanh tĩnh thoát tục như thế.

Hạ Nhất Dương đỏ mặt không đúng lúc.

Thẩm Lạc gỡ đầu ngón tay của Hạ Nhất Dương ra, cầm kim phật ra hiệu đối phương cúi đầu, hắt đuôi hai tay, ôm Hạ Nhất Dương, đeo tượng phật trên cổ anh.

“Rất đẹp mắt.” Thẩm Lạc đánh giấc một phen, hắt ôm Hạ Nhất Dương không buông tay, lần thứ hai gần kề hôn mí mắt của đối phương.

“Bao cao su mua chưa?” Thẩm Lạc đột nhiên hỏi.

Hạ Nhất Dương: “Mua, mua rồi.”

Thẩm Lạc: “Trước tiên ngủ đã.”

Hạ Nhất Dương sững sốt một chút rồi mới đồng ý một tiếng, nét mặt khó tránh khỏi có chút thất vọng.

“Anh sợ làm đến một nửa thì em ngủ mất.” Thẩm Lạc miết cổ của anh.

Hạ Nhất Dương lại đỏ mặt, nhưng vẫn nghiêm túc mạnh miệng một câu: “Sẽ không đâu.”

Ghế sofa trong phòng khách rất lớn, Thẩm Lạc trực tiếp cởi áo trên cùng quần dài ôm Hạ Nhất Dương ngủ, hắt kéo chăn, đắp đến bả vai của

Hạ Nhất Dương.

“Đừng nghịch loạn.” Thăm Lạc nhắm mắt, đè lại cái chân không thành thật của Hạ Nhất Dương.

Hạ Nhất Dương đành phải bất động ôm chặt hẳn.

Cuối cùng Thăm Lạc vẫn nhìn không được, ngắt mộng Hạ Nhất Dương: “Sáng mai sẽ làm em, bây giờ, ngủ.”

Hạ Nhất Dương: “...”

Một giấc này, ngủ đến gần giữa trưa, lúc tỉnh lại Hạ Nhất Dương phát hiện hình như hai mắt của mình rốt cuộc đã hết sưng.

Thăm Lạc nằm ở bên cạnh, chống đầu nhìn anh một lúc: “Tỉnh rồi?”

Hạ Nhất Dương sờ mắt: “Còn sưng sao?”

Thăm Lạc: “Còn một chút.”

Hạ Nhất Dương nhẹ nhàng thở ra một cách khó hiểu, than thở nói: “VẬY là tốt rồi.”

Thăm Lạc nở nụ cười, hẳn cúi đầu dùng chóp mũi cọ mặt Hạ Nhất Dương, sượt sượt, hai người liền trao đổi một cái hôn.

Hạ Nhất Dương vừa hôn vừa ráng nhớ xem bao cao su cùng dầu bôi trơn mình đã bỏ ở đâu, Thăm Lạc cũng đã cởi quần áo của anh, ôm người ngồi trên người mình.

Bởi vì trước khi ngủ Thăm Lạc gần như là để trần, vì vậy ngay từ lúc bắt đầu tính khí của hắn đã cứng rắn chọc phải Hạ Nhất Dương.

Thời điểm Hạ Nhất Dương ngồi trên người Thẩm Lạc còn chưa kịp phản ứng, liền nghe thấy đối phương dùng ngữ khí dụ dỗ nói với mình: “Em ở trên được không?”

Hạ Nhất Dương: “.....?”

Thẩm Lạc đỡ eo của Hạ Nhất Dương, bồi dầu bồi trơn vào hậu huyệt của anh, một tay khác của hắn vuốt ve tính khí phía trước của Hạ Nhất Dương, bấy giờ Hạ Nhất Dương mới hiểu được “Ở trên” mà Thẩm Lạc nói là như thế nào.

Cảm giác khi hậu huyệt mới bắt đầu bị dị vật xâm nhập không thể nói là thoải mái bao nhiêu, nhưng Thẩm Lạc rất ôn nhu, hắn vừa làm vừa nhìn biểu tình của Hạ Nhất Dương, khi thấy đối phương nhíu mày liền bấu môi nói: “Lại đây, hôn hôn.”

Hạ Nhất Dương vừa cười vừa cúi đầu hôn hắn.

Kim phật treo trên cổ lắc lư, tôn lên màu da ôn nhuận của anh, tạo nên một loại cảm giác sắc tình rất long trọng, Thẩm Lạc nhìn một lát, rồi lại chuyển ánh mắt về trên khuôn mặt của Hạ Nhất Dương.

Hai gò má của Hạ Nhất Dương ửng hồng, ánh mắt ướt át tựa như chó con muốn ăn kẹo, mặt trước cùng mặt sau của anh đã sớm ướt đẫm thành một mảnh, Hạ Nhất Dương đỡ tính khí của Thẩm Lạc muốn ngồi xuống.

“Chậm một chút.” Thẩm Lạc vỗ hông anh, “Kê ba của ông xã em chỉ có một cây thôi.”

Hạ Nhất Dương bị câu nói thâm không biết xấu hổ của đối phương làm cho thật sự quẫn bách, may mắn Thẩm Lạc không khi dễ anh nhiều hơn nữa.

Tư thế cưỡi ngựa không phải rất dễ cảm vào, mỗi lần Thẩm Lạc đều chỉ vào một ít, rồi một điểm, rồi lại vào một ít, cứ như vậy hơn mười lần, mới xem như thật sự đi vào toàn bộ, Hạ Nhất Dương bình thường không chú ý rèn luyện, thực hiện lên xuống như thế khiến cho thắt lưng có chút ăn không tiêu, chỉ có thể dựa vào lực đỡ của Thẩm Lạc mới miễn cưỡng chịu đựng được.

Thẩm Lạc đỉnh lộng một lúc, chợt ôm Hạ Nhất Dương nằm úp sấp trên người mình

Hạ Nhất Dương sợ mình đè nặng hẳn, Thẩm Lạc chỉ ngậm lấy môi anh mơ hồ nói: “Không sao, anh muốn ôm em.”

Mặt kề nhau thật gần, môi dĩ nhiên không thể tách rời, Thẩm Lạc dường như cũng không vội vã kết thúc trận hoan ái này, cách hôn môi cũng giống như đang ăn món ngon, từng chút từng chút, vừa mút vừa dính.

Tính khí của Hạ Nhất Dương vượt ve bụng của đối phương, lúc trước cũng đã bắn một lần, đằng sau lại bị đỉnh lộng không nặng không nhẹ, như gần như xa nhưng thủy chung không đến điểm cao trào kia.

Anh nhin không được kẹp chặt môn, chọc Thẩm Lạc lại cười lên.

“Chúng ta chụp ảnh được không.” Thẩm Lạc cắn vành tai anh, dỗ anh, “Dùng di động của em chụp, chụp xong em không thích thì xóa đi.”

Hạ Nhất Dương thật sự không nghĩ tới hẳn có thể cố chấp như vậy, mặt đỏ tai hồng nói một câu, anh làm sao lại biến thái như thế.

Thẩm Lạc dùng sức thúc vào anh vài lần, hơi có chút vô lại nói: “Chỉ một tấm.”

Hạ Nhất Dương do dự một lát, rồi kéo lấy điện thoại di động đang để dưới bàn trà, anh nghĩ thầm chuyện cắt đất bồi thường này thật sự không

thể làm tiếp vào lần sau, tuyệt đối không thể nhẹ dạ, khiến đối phương được voi đòi tiên.

Cũng không biết Thẩm Lạc chụp thể nào, Hạ Nhất Dương ngược lại ngại ngùng không lộ mặt, toàn bộ đầu anh đều vùi trong bả vai của đối phương, Thẩm Lạc chụp xong mới đưa cho anh xem.

“Em không muốn nhìn.” Hạ Nhất Dương giận dỗi nói.

Thẩm Lạc cũng không ép anh, tiếp tục ung dung thong thả làm anh đến cao trào, cuối cùng mới để mình tiết ra.

Thời gian vượt ve an ủi sau khi làm tình dường như càng là niềm vui của Thẩm Lạc, có lẽ chuyện phát tiết dục vọng vào thời điểm trẻ tuổi tương đối quan trọng, trái lại tuổi lớn không có tính nóng vội như vậy.

Vì thân thể của Hạ Nhất Dương, Thẩm Lạc vẫn kiên trì mang bao, sau khi ném vỏ bao, hấn kéo chặn đấp cho cả hai, một bàn tay xoa eo của đối phương.

Hạ Nhất Dương quay sang, nhìn thấy Thẩm Lạc còn cầm di động của anh xem ảnh mình vừa chụp.

“Thật không xem sao?” Thẩm Lạc hỏi anh.

Hạ Nhất Dương bĩu môi, nghĩ bây giờ không xem, đợi lên lên INS nhất định cũng có thể nhìn thấy.

Cuối cùng Thẩm Lạc vẫn không nhịn được, gửi ảnh chụp sang di động của mình.

“Anh vừa nãy còn nói nếu em không thích thì xóa đi.” Hạ Nhất Dương thấp giọng oán giận.

Thẩm Lạc nhắc mí mắt, hần cười hiển nhiên không tốt bụng gì lắm: “Em nhất định sẽ thích, bởi vì anh chụp rất đẹp.”

Hạ Nhất Dương lầm bầm một câu biến thái.

Hai người ôm nhau nằm tán gẫu, Thẩm Lạc hỏi chuyện cao ốc Đông Sơn.

Hạ Nhất Dương lấy sơ đồ nhà cho hần xem: “Đại bình tầng, có thể mua một loạt gần hồ, chiều cao nhà gần tới năm mét.”

“Chiều cao này không tệ.” Thẩm Lạc bình luận, hần nhìn một lúc còn nói, “Nhà vệ sinh rất lớn.”

Kiểu nhà của Ngự Viên không tồi, nhưng có điều nhà bếp và nhà vệ sinh lại khá nhỏ, đặc biệt là nhà vệ sinh, chỉ có thể lắp bồn tắm vòi sen.

Hạ Nhất Dương cũng không chú ý: “Em nhìn một chút.”

Thẩm Lạc chỉ cho anh xem: “Rất lớn, có thể lắp bồn tắm.”

Hạ Nhất Dương không phải chỉ mới được nghe lời này một lần, khi vừa chuyển tới Ngự Viên, Thẩm Lạc thường than với anh rằng không thể lắp bồn tắm, kết quả bây giờ nhìn phòng mới, trước hết phải xem nhà vệ sinh có thể lắp bồn tắm hay không.

“Sao anh lại cố chấp với bồn tắm như thế?” Hạ Nhất Dương nở nụ cười, “Anh là cá sao?”

Thẩm Lạc ngược lại nói như chuyện đương nhiên: “Anh muốn tắm chung cùng em, hơn nữa bồn tắm lớn rất thích hợp chụp ảnh, anh sẽ chuẩn bị bồn tắm đầy bọt cho em, em nằm trong đó khẳng định sẽ rất đẹp mắt, anh có thể chụp thành nguyên một album.”

Hạ Nhất Dương: “.....”

Thẩm Lạc: “Em then thùng cái gì, không phải anh đã nói, từ từ em sẽ quen sao?”

Hạ Nhất Dương tức giận xấu hổ nói: “Chuyện như vậy làm sao có thể quen?!”

Lại nằm khoảng hơn nửa tiếng, hai người rốt cuộc đói bụng đến không chịu nổi mới nghĩ tới chuyện ăn cơm, bởi vì không muốn nấu nướng, cả hai dứt khoát gọi đồ ăn ngoài, ăn xong Hạ Nhất Dương lê dép xuống lầu vứt rác, lúc đi lên lại nhìn thấy Thẩm Lạc cầm ảnh chụp mới ra treo trên tường.

“Đừng treo ảnh nude.” Hạ Nhất Dương hiếm thấy đề nghị.

Thẩm Lạc quay đầu liếc mắt nhìn anh, không đồng ý cũng không từ chối, nhưng nét mặt có chút không cam lòng.

Hạ Nhất Dương theo dõi hẩn chậm rì cất ảnh nude đi.

Thừa dịp Thẩm Lạc nghiêm túc treo ảnh, Hạ Nhất Dương cầm di động ngồi trên bồn cầu, anh cởi quần xong còn nhìn ra phía bên ngoài vài lần, mới lén lút lên INS.

Vừa mở trang của Thẩm Lạc, lọt vào mắt đầu tiên chính là tấm ảnh chụp lưng trần của anh, cũng không biết Thẩm Lạc động tay chân lúc nào, dây chuyền kim phật trong ảnh vốn treo trên cổ Hạ Nhất Dương đã bị xoay ra đằng sau.

Từ đầu đến eo, dây chuyền hình chữ V phác thảo rõ ràng đường nét vai cổ, tượng phật vàng an tĩnh nằm giữa hai phiến hồ điệp cốt* của Hạ Nhất Dương.

*Là hai khối xương bả vai đối xứng hai bên sau lưng.

Tuy rằng không thấy mặt, nhưng lần đầu tiên nhìn ảnh lộ thân của mình trên mạng xã hội, Hạ Nhất Dương thật sự có tâm tình phức tạp, anh che mặt nhìn một lúc lâu, rồi mới kéo ngón tay chậm rãi đi xuống.

Lần đầu tiên Thẩm Lạc ghi chữ phía dưới hình của mình.

Hắn viết.

“Độ tôi qua khổ hải, thành viên mãi của tôi.”

NIÊN HOA

Tĩnh Thủy Biên

dtv-ebook.com

Chương 21

Edit:Mr.Downer

Bởi vì cuối năm thật sự rất bận, Hạ Nhất Dương quên mất chuyện đáp ứng Nhiếp Song Song trở về nhà ăn cơm, cho đến khi mẹ mình gọi điện thoại tới hồi thì anh mới nhớ ra.

“Con bận gặp quý à.” Nhiếp Song Song oán giận, “Lúc này mấy giờ tan tầm?”

Hạ Nhất Dương cười khố nói: “Tan việc trước tám giờ tối không tính là trễ.”

Nhiếp Song Song: “Không phải còn chưa đến khai môn hồng sao?”

Con trai làm trong ngân hàng lâu năm, Nhiếp Song Song là mẹ cũng coi như hiểu biết một chút thuật ngữ chuyên nghiệp, thỉnh thoảng bà còn thích lấy ra khoe.

Nhưng Hạ Nhất Dương bình thường không cho bà mặt mũi: “Khai môn hồng thì con phải ngủ trong ngân hàng.”

Bác gái không chịu phục, lại còn rất xì tin “Xí” một tiếng.

Cho đến khi Hạ Nhất Dương nhiều lần cam đoan cuối tuần này sẽ trở về ăn cơm, Nhiếp Song Song mới cảm thấy mỹ mãn cúp điện thoại.

Thẩm Lạc ngồi đối diện ngẩng đầu lên khỏi đồng văn kiện mà nhìn anh, hỏi: “Có đói bụng không?”

Hạ Nhất Dương thở dài: “Thật muốn ăn lẩu Oden.”

Thẩm Lạc nở nụ cười: “Ăn gì đâu không.”

Tuy nói như thế, nhưng Thẩm xử vẫn gọi đồ ăn ngoài.

Khi anh chàng chuyển phát nhanh đưa đồ đến, Thái Thái không cần chớp mắt cũng biết chắc là Thẩm Lạc đặt.

Cô xem như đã nhận mệnh, có lẽ ba mươi năm công tác về sau đều sẽ không thoát khỏi vị Thẩm xử này, tuy rằng hàng năm tới kiểm tra một lần phải bị lột một lớp da, nhưng mỗi đêm được ăn khuya tập thể như thế cũng coi như là bồi thường.

Khi Thái Thái vào đưa hộp đồ ăn còn nói đùa với Hạ Nhất Dương: “Sếp à, lần sau anh muốn ăn gì thì có thể chọn đồ mắc một chút, Thẩm xử mời khách mà, sao có thể không có tiền đồ như vậy.”

Hạ Nhất Dương đang cẩn mẫn, anh chớp mắt, không nói chuyện.

Thẩm Lạc trả lời thay anh: “Hạ tổng của mấy cô sẽ đau lòng đấy.”

Thái Thái chưa từ bỏ ý định lại hỏi Hạ Nhất Dương: “Anh đau lòng cái gì?”

Thẩm Lạc cười: “Em ấy đau lòng tôi.”

Thái Thái: “.....”

Liên tục tăng ca suốt một tuần, Thẩm Lạc hầu như mỗi ngày đến bồi, tan tầm về nhà cùng nhau, tắm rửa rồi lên giường ngủ.

Khi nửa đêm mộng tỉnh, Hạ Nhất Dương nằm ở trên giường, không thấy rõ khuôn mặt đang ngủ của Thẩm Lạc trong bóng tối, Thẩm Lạc vốn hay ngủ nông, Hạ Nhất Dương hơi cử động, hần liền tỉnh.

“Làm sao lại tình rồi?” Thăm Lạc mơ mơ màng màng chạm vào mặt của Hạ Nhất Dương.

Hạ Nhất Dương nắm lấy tay hắn: “Không có chuyện gì, anh ngủ tiếp đi.”

Thăm Lạc “A” một tiếng, hắn nhích lại gần hơn nữa, hôn lên miệng Hạ Nhất Dương một cái.

Hai người cứ im lặng như vậy nhìn một lát, Thăm Lạc đột nhiên nói: “Mấy ngày trước anh xem một đoạn video.”

Hạ Nhất Dương hỏi: “Video gì?”

Thăm Lạc nhắm mắt, nhẹ giọng nói: “Nói về địa cầu của chúng ta, thái dương hệ, cùng mấy trăm tỷ định tinh trong dải ngân hà.”

Hạ Nhất Dương im lặng lắng nghe.

Thăm Lạc: “Mặt trời của chúng ta cần hai trăm triệu năm để quay một vòng quanh dải ngân hà, mà thiên hà Tiên Nữ sẽ phát sinh va chạm với dải ngân hà sau mấy trăm triệu năm.”

Hạ Nhất Dương: “...”

Thăm Lạc: “Anh nhìn thấy có bình luận ở dưới nói, so sánh với vũ trụ, nhân loại chúng ta nhỏ bé như hạt bụi, suy nghĩ của chúng ta càng không đáng giá nhắc tới, không có bất kỳ ý nghĩa gì.”

Hạ Nhất Dương không nhịn được cười, hỏi ngược lại: “Anh cũng cảm thấy như vậy à?”

“Có thể.” Ngay cả Thăm Lạc cũng nở nụ cười, qua một lát, hắn mới chậm rãi nói, “Nhưng anh vẫn cảm thấy trong những suy nghĩ không đáng giá nhắc tới kia của mình, vẫn tồn tại một nơi đặc biệt có ý nghĩa.”

Hắn chậm rãi nói: “Dù sao chuyện yêu thích em, đối với anh mà nói, thì địa cầu, hệ mặt trời, dải ngân hà, vũ trụ, cùng vô số vạn vật bên ngoài vũ trụ.”

“So với... Tất cả cộng lại.” Thẩm Lạc nhìn Hạ Nhất Dương, nhẹ giọng nói: “Còn có ý nghĩa hơn rất nhiều.”

Sáng sớm thứ bảy Hạ Nhất Dương sẽ phải về nhà, Thẩm Lạc đưa anh tới nơi, Hạ Nhất Dương nhìn chăm chú thấy đối phương lái xe rời đi rồi mới lên nhà.

Anh xách chút đồ tết, ba Hạ Tranh ra mở cửa cho anh.

“Mẹ đâu?” Hạ Nhất Dương vừa đổi giày vừa hỏi.

Trước đó Hạ Tranh đang đùa với chim, trong tay còn cầm một cái thìa gỗ cán dài, lại vội vã chạy về ban công: “Mẹ đến phòng tập thể dục rồi, bữa trưa hai ba con chúng ta tự xử.”

Hạ Nhất Dương hết lời để nói: “Vậy còn bảo con về sáng làm chi?”

Hạ Tranh đùa với con chim yểng của ông: “Về chơi với ông già như ba.”

Hạ Nhất Dương đi đến ban công, dựa vào cửa nhìn ông nuôi chim.

“Con đến bằng cách nào?” Hạ Tranh hỏi.

Hạ Nhất Dương: “Bạn con đưa đến.”

Hạ Tranh: “Người bạn làm ngân giám lần trước chở mẹ con về?”

Hạ Nhất Dương ngược lại có chút sửng sốt: “Mẹ con nói với ba?”

Hạ Tranh gật đầu, ông đeo lại kính lão, rồi lấy một chút thức ăn cho chim bỏ vào trong lồng.

“Ba còn cho rằng con với cậu ta sẽ cùng tới đây.”

Hạ Nhất Dương ngẩn người, Hạ Tranh từ sau tròng kính nhìn anh một cái, chỉ cái ghế bên cạnh: “Ngồi đi, chúng ta nói chuyện.”

Hạ Nhất Dương do dự một lát, vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống.

Hạ Tranh một mình đùa chim một lúc, rất lâu sau, ông mới lơ đãng hỏi một câu: “Con cùng cậu ta đã bên nhau bao lâu?”

Hạ Nhất Dương: “?!”

Ánh nắng ấm áp sáng sủa buổi sáng, phủ đầy ban công sau nhà, một chút thăng trầm nhỏ bé cũng không có chỗ trốn.

Hỏi xong câu đó, Hạ Tranh như một người dừng dừng, tiếp tục cầm muống gõ cho chim của ông ăn.

Hạ Nhất Dương ho khan một cái, có chút khô miệng hỏi: “Ba..... Biết được từ lúc nào?”

“Ba và mẹ con cũng không phải không có đầu óc.” Hạ Tranh nhắc kính lão, ngữ khí của ông bình thản nói, “Con đến ba mươi tuổi còn không có hứng thú với phụ nữ, một bộ dạng có người trong lòng, bây giờ Internet phát triển như vậy, đến ba gõ sogou* cũng rất nhanh.”

*Bộ gõ tiếng Trung trên máy tính.

“...” Hạ Nhất Dương không hiểu chuyện này cùng tốc độ gõ sogou có quan hệ gì.

Hạ Tranh tiếp tục nói: “Nửa tháng trước mẹ con về, nói bên cạnh con có người, chính là cậu Thẩm Lạc kia đúng chứ?”

Hạ Nhất Dương có trăm miệng cũng không thể bào chữa, ngay cả mồ hôi cũng chảy ra.

Hạ Tranh ngồi xuống cái ghế bên cạnh anh: “Nghe nói hai đứa biết nhau lúc học đại học?”

Hạ Nhất Dương: “Vâng.”

Hạ Tranh: “Bên nhau bao lâu?”

Hạ Nhất Dương: “Hơn nửa năm.”

Hạ Tranh: “Ồ.”

Giữa hai người lại im lặng, Hạ Nhất Dương không nhìn được nghiêng đầu nhìn ba mình.

Hạ Tranh đã gần bảy mươi, lúc ngồi lưng ông đều khò, hai bên tóc mai không bạc nhiều, nếp nhăn nơi khoé mắt lại rất sâu, Hạ Nhất Dương nhìn ông, không biết tại sao, trong mắt liền nóng lên.

Hạ Tranh quay mặt nhìn anh, tựa như do dự rất lâu, mới hơi khàn khàn nhẹ giọng hỏi: “Đời này của ba, có phải không có khả năng được làm ông nội đúng không?”

Cổ họng của Hạ Nhất Dương bỗng dưng đau đớn, anh tiếp nhận ánh mắt của Hạ Tranh, muốn tránh né, nhưng vẫn nhìn xuống.

Cuối cùng anh mới chậm rãi nói: “Xin lỗi ba.”

Hạ Tranh thở dài thật sâu.

“Con cảm thấy hạnh phúc, vậy là được rồi.” Rất lâu sau đó Hạ Tranh mới nói như vậy, “Đây là cuộc đời của con, sống với ai, chúng ta đều hi

vọng con có thể bên nhau được lâu dài, giúp đỡ lẫn nhau cho đến cuối cùng.”

Hạ Nhất Dương không nói gì.

Hạ Tranh nhìn anh cười, hai ba con bọn họ không giống nhau ở những điểm khác, chỉ trừ một đôi mắt, cười rộ lên, ngay cả nếp nhăn đều giống nhau, sẽ nhiều hơn một vết nơi khoé đuôi như vậy.

“Cho dù chỉ sống một mình cũng không sao.” Hạ Tranh cười, nói đùa, “Tiền của ba mẹ cũng đủ nuôi con một đời.”

Lúc Nhiếp Song Song trở lại, bà cũng không hỏi Hạ Tranh và Hạ Nhất Dương hàn huyên chuyện gì, vẫn là một bác gái đặc biệt hấp tấp, tinh lực hùng hực vô hạn.

Nhiếp Song Song đánh giá Hạ Nhất Dương một vòng, có chút ghét bỏ bĩu môi: “Con béo.”

Hạ Nhất Dương không nhìn được liếc mắt: “Con béo chỗ nào?”

Nhiếp Song Song: “Đừng để Tiểu Thẩm mua đồ ăn khuya cho con nữa.”

Hạ Nhất Dương: “Anh ấy cũng ăn mà.”

Nhiếp Song Song: “Sao hôm nay nó không tới?”

Hạ Nhất Dương: “Mẹ cũng đâu gọi anh ấy tới.”

Nhiếp Song Song trừng mắt: “Còn muốn mẹ gọi nó tới, loại chuyện này không phải nên chủ động chân lông* tới cửa à!”

*Nghĩa là chỉ lần đầu tiên con rể (trước khi cưới) tới nhà bố mẹ vợ, rồi làm vui lòng bố vợ, mẹ vợ thì mới lấy được mỹ nhân về.

Hạ Nhất Dương: “...”

Lúc bị đuổi về phòng mình để gọi điện thoại, Hạ Nhất Dương thật sự có chút dở khóc dở cười, anh cầm di động, kim phật thò ra ngoài cổ áo, bị anh nhét vào trở lại.

Hạ Nhất Dương ngồi trên giường chuẩn bị nửa ngày, đến lúc bấm số, đầu ngón tay vẫn hơi run.

Thẩm Lạc bên kia nhận điện thoại rất nhanh: “Làm sao?”

Nghe được âm thanh của hân, Hạ Nhất Dương trái lại không còn khẩn trương, anh cười hỏi một câu: “Anh đang làm gì?”

Thẩm Lạc cũng cười: “Anh đang đợi em.”

Hạ Nhất Dương có chút nghi ngờ: “Anh đang ở nhà chứ?”

Thẩm Lạc càng cười vui vẻ: “Lúc này anh thật sự ở nhà.”

Hạ Nhất Dương không yên lòng, đi đến cửa sổ nhìn một vòng xuống dưới, xác định không thấy xe của hân mới nhẹ nhàng thở ra.

Thẩm Lạc vẫn còn đang cười.

Hạ Nhất Dương thở dài nói: “Anh có tiền sự, em không yên lòng.”

Thẩm Lạc cười một lúc, lát sau, hân mới thấp giọng nói: “Ai, anh rất nhớ em.”

Hạ Nhất Dương nói với hân: “Vậy anh tới đây đi.”

Thẩm Lạc không rõ ràng: “?”

Hạ Nhất Dương cầm di động, anh ra vẻ thoải mái nói: “Mẹ em bảo anh tới nhà em ăn cơm.”

Thẩm Lạc: “.....”

Hạ Nhất Dương giải thích: “Ba mẹ em đều biết, bọn họ đồng ý cho chúng ta ở bên nhau, bảo anh đến nhà ăn cơm.”

Thẩm Lạc: “.....”

Hạ Nhất Dương thấy Thẩm Lạc không nói lời nào, trái lại có chút nghi hoặc, anh thử gọi một tiếng: “Thẩm Lạc?”

Bên kia vẫn im lặng.

Hạ Nhất Dương lại đợi một lát, đột nhiên anh nở nụ cười, vành mắt có chút nóng lên, hạ thấp giọng nói: “Anh khóc cái gì thế, đây là chuyện tốt mà.”

—— Trải qua những năm tháng cơ khổ lâu dài kia, sẽ luôn có kết cục hạnh phúc, tựa như một đoá hoa.

Nó nở rộ diễm lệ thơm ngát, nó nở rộ nhẹ nhàng dài lâu.

Nó vẫn luôn vẫn luôn, nở rộ trong những năm tháng như hoa ấy.

Hết.

NIÊN HOA

Tĩnh Thủy Biên

dtv-ebook.com

Chương 22: Phiên ngoại: Bí mật

Edit:Mr.Downer

Thời điểm bận rộn nhất của ngân hàng là đến tháng tư, thời gian khai môn hồng hàng năm, trên căn bản tất cả đều bận đến tối tăm mặt mũi, không thể tránh thoát.

Khi Hạ Nhất Dương cuối cùng cũng ngẩng đầu lên từ trong đồng hợp đồng, đã sớm không còn biết đến giờ giấc, anh vội lấy điện thoại ra nhìn tin nhắn, mới sức nhớ gần đây Thẩm Lạc còn đang đi kiểm tra tại phân cục Ngô Giang, đại khái cũng không tốt hơn anh chỗ nào.

Thái Thái một mặt hết yêu nổi đi vào lấy hợp đồng, Hạ Nhất Dương hỏi cô, bên ngoài còn bao nhiêu người.

Thái Thái: “Về một nửa rồi, anh có muốn về không?”

Hạ Nhất Dương không nghĩ nhiều, nói: “Thế cùng về, em cũng đừng làm nữa, để mai rã.”

Thái Thái gật đầu, lúc hai người chuẩn bị xuống lầu liền thấy được Trần Hội mới vừa xuống dưới trong thang máy.

Ba người đều là một mặt như cha chết mẹ mất...

Trần hành trưởng cũng không còn sức để oang oang rống lên: “Nghỉ làm rồi?”

Hạ Nhất Dương gật đầu: “Sao anh cũng về trễ như vậy?”

Trần Hội âm u đầy tử khí liếc mắt nhìn anh: “Cái nhóm chó bên chi nhánh, ra hạng mục mới, âm ỉ hơn nửa ngày.”

Hạ Nhất Dương thở dài: “Lần này là cái gì? Chỉ tiêu như thế nào?”

Trần Hội: “Hạn ngạch vay tiểu tín dụng, trong khoảng 30W.”

“...” Hạ Nhất Dương nhúc nhích đầu, “Tín dụng loại này bảo đảm thấp, hạn mức lại không đến nơi đến chốn, là hãm hại ai đó?”

Trần Hội sầm mặt lại: “Còn có thể hãm hại ai, hại chúng ta chứ ai.”

Hạ Nhất Dương lườm một cái, thật lòng cảm thấy thời buổi này không dễ kiếm tiền.

Về nhà tắm xong cũng quá mười một giờ, trước khi đi ngủ Hạ Nhất Dương gửi tin nhắn cho Thẩm Lạc, đối diện trả lời bằng một tin thoại: “Về nhà rồi?”

Thuận lợi lớn nhất của công tác cùng ngành chính là cả hai đều bận chung, sẽ biết bận gì, bận lúc nào, bận sẽ không quấy rầy người còn lại, cũng sẽ không bởi vì lạnh nhạt đối phương mà nảy sinh ra vấn đề.

Hạ Nhất Dương nghe thấy âm thanh của Thẩm Lạc liền muốn cười, trong lòng phát ra một luồng sức lực dinh dính ngây ngây, anh “ừm” một tiếng, cũng trả lời bằng ngữ âm: “Anh về khách sạn chưa?”

Thẩm Lạc nhanh chóng gửi sang mấy tấm ảnh.

Hạ Nhất Dương 囧 囧: “Chỗ các anh ở sang ghê nhỉ.”

Thẩm Lạc: “Dù gì cũng là ngân giám ba ba.”

Hạ Nhất Dương cười ha ha, hai người lại hàn huyên chuyện công tác một lúc, Thẩm Lạc đột nhiên nói, em chụp ảnh gửi cho anh.

Hạ Nhất Dương không chịu nổi: “Em ở nhà, có cái gì hay để chụp.”

Thẩm Lạc: “VẬY CHÚNG TA VIDEO CALL.”

Hạ Nhất Dương hơi suy nghĩ, cảm thấy video call cũng được, anh còn vào nhà vệ sinh chỉnh sửa tóc tai lại một chút, rồi mới gửi lời mời video.

Sau khi Thẩm Lạc ở bên kia đồng ý, Hạ Nhất Dương mới phát hiện hắn vừa tắm xong.

Thẩm Lạc về nước hai năm không hề đi cắt tóc, bây giờ nhìn lại tóc tai đã dài ra không ít, Hạ Nhất Dương mới biết tóc hắn có chút xoắn tự nhiên, lúc bình thường không dùng keo vuốt tóc chải ngược mái lên sẽ đặc biệt thấy rõ.

Thẩm Lạc không sấy đầu, tóc mái hơi xoắn phân ra hai bên dán vào trán, hắn ngồi xếp bằng ở trên giường, cười với Hạ Nhất Dương.

“Em đổi áo ngủ?” Hắn hỏi Hạ Nhất Dương.

Hạ Nhất Dương cúi đầu liếc mắt nhìn, áo ngủ màu champagne của anh đã cũ, cho nên tháng trước Thẩm Lạc đã mua cho anh một bộ trắng tinh, vẫn là tơ lụa, có điều mỏng hơn rất nhiều, mặc lên người trông có chút xuyên thấu.

Thẩm Lạc đánh giá: “Rất đẹp.”

Hạ Nhất Dương một lời hai nghĩa đáp lễ hắn: “Anh cũng rất đẹp.”

Thẩm Lạc liền nở nụ cười, hắn thấy dường như trong ánh mắt của Hạ Nhất Dương hiện ra triệu ý, ngọt ngào nhẹ nhàng bao bọc.

Dù không nói lời nào, Hạ Nhất Dương cũng không tắt video, cuối cùng vẫn là Thẩm Lạc nói một câu, quá muộn rồi, ngủ đi.

Hạ Nhất Dương mới lưu luyến không rời nói “Ngủ ngon.”

Anh nằm trong chăn cũng không nhìn được lên INS, nhìn thấy Thẩm Lạc đăng ảnh hai người video call.

Đương nhiên, mặt mũi vẫn bị gạch men che khuất.

Hạ Nhất Dương ôm điện thoại di động không nhìn được cười, sau đó bấm vào trái tim phía dưới bức ảnh, cho một like.

Từ một năm trước, anh bắt đầu lớn gan, bấm like cho ảnh của Thẩm Lạc, đương nhiên cũng bởi là vì INS của Thẩm Lạc càng ngày càng nổi, người like cũng càng ngày càng nhiều, anh lẩn vào trong hoàn toàn không đáng chú ý, trực tiếp có thể bỏ qua không tính.

Cho nên khi Hạ Nhất Dương like xong chuẩn bị ngủ, hệ thống đột nhiên hiện thông báo, dọa anh thiếu chút nữa quăng điện thoại ra ngoài.

Hạ Nhất Dương thiết lập INS của mình là tài khoản riêng tư, cho nên khi một ai muốn theo dõi anh, hệ thống sẽ gửi thông báo, bảo anh xác nhận có đồng ý để đối phương theo dõi hay không.

Yêu cầu theo dõi lần này, là Thẩm Lạc gửi tới.

Lúc ban đầu Hạ Nhất Dương tạo cái INS này có thể nói là hoàn toàn không để tâm, anh dùng một tấm hình dê thè lưỡi làm ảnh đại diện, tên tài khoản là mie... Vì vậy tại sao Thẩm Lạc lại yêu cầu kết bạn với tài khoản này, Hạ Nhất Dương hoàn toàn không thể hiểu rõ.

Theo lý thuyết, anh chỉ bí mật like mà thôi, đối phương sẽ không lợi hại đến mức, cách một trái tim, còn có thể phát hiện anh là ai.

Hoặc lẽ ra với thâm mỹ trước đây của Thẩm Lạc, những người hấn chú ý đều có chút phương diện văn nghệ, còn có chút là bạn bè bên Mỹ, Hạ Nhất

Dương hoài nghi đó là nhóm bạn gái trước bạn gái trước trước bạn gái trước trước trước, nhưng Thẩm Lạc cũng chỉ theo dõi mà thôi, tương tác với nhau hoàn toàn là số không.

Cho nên lúc nhận được lời yêu cầu theo dõi, Hạ Nhất Dương không chút do dự bấm từ chối.

Nhưng sau khi từ chối, anh lại xoắn xuýt, cảm giác mình rất giấu đầu lòi đuôi.

Một lời yêu cầu theo dõi, khiến anh ngủ không ngon cả đêm. Ngày hôm sau, Hạ Nhất Dương lại vác hai vành mắt thâm quầng đi làm.

Thái Thái nhìn thấy anh liền sợ hết hồn: “Cả đêm anh không ngủ hay sao?”

Hạ Nhất Dương thở dài: “Không kém bao nhiêu đâu.”

Thái Thái: “Anh chỉ còn thiếu hai năm nữa là bốn mươi, nguy cơ trung niên, cần phải cẩn thận thân thể.”

“...” Hạ Nhất Dương, “Em có thể nói điếm tốt không?”

Cả sáng lại ngồi phê hợp đồng vay liên tục, giữa trưa thật vất vả mới có thời gian thở dài một hơi, Hạ Nhất Dương thừa dịp ngồi trong phòng uống nước trèo VPN lên INS.

Tuy rằng Thẩm Lạc không lại gửi yêu cầu, nhưng trong lòng Hạ Nhất Dương vẫn có chút khó chịu.

Tương tự với cảm giác chính mình không muốn bị phát hiện, nhưng lại hi vọng đối phương có thể hiểu ngầm nhận ra mình giữa biển người mê mông.

—— Nhưng ngẫm lại chính mình rình coi nhiều năm như vậy, nếu như Thẩm Lạc biết... Thì anh cũng rất biến thái...

Cứ mỗi ngày lén lén lút lút đi kiểm tra nhóm bạn gái trước của người ta.

Hạ Nhất Dương che miệng, trong đầu đã sớm nghĩ loạn cào cào, càng nghĩ nét mặt càng khó coi.

Đang nghĩ ngợi nhắm mắt làm ngơ thoát đăng nhập INS, chuông điện thoại lại đột nhiên vang lên.

Hạ Nhất Dương luống cuống tay chân bấm hands-free, thanh âm của Thẩm Lạc cứ như vậy truyền tới rõ ràng.

“Ăn cơm chưa?” Hân hỏi.

Hạ Nhất Dương ho một cái: “Vừa mới ăn.”

Thẩm Lạc: “Em đang làm gì thế?”

Hạ Nhất Dương: “Ngồi uống trà.”

Thẩm Lạc cười: “Uống ngon không?”

“...” Hạ Nhất Dương cảm thấy đối thoại kiểu này thật sự không có một chút dinh dưỡng.

Sau khi đóng hands-free, Hạ Nhất Dương mới thoải mái một chút, hai người hàn huyên chuyện công tác buổi sáng một lúc, Thẩm Lạc hình như nhớ ra cái gì đó, nói: “Anh có đặt mua một cái ghế Herman Miller.”

Hạ Nhất Dương hơi kinh ngạc: “Sao đột nhiên lại muốn mua ghế?”

“Em không phải nói khai môn hồng đợt này mang bản kê khai về nhà làm à.” Thẩm Lạc nói, “Ngồi máy vi tính cần ghế dựa thoải mái, bằng

không thất lựg của em sẽ chịu không nổi.”

Hạ Nhất Dương lúng túng nói: “Em nào có yêu kiều như vậy chứ.”

Thẩm Lạc không lên tiếng, im lặng một lúc lâu mới thản nhiên nói: “Lần trước làm tình, còn chưa có bắn em liền than thở eo đau muốn chết.”

Hạ Nhất Dương: “...”

Thẩm Lạc: “Em đang nhớ lại sao?”

Hạ Nhất Dương then quá thành giận: “Đương nhiên không có.”

Thẩm Lạc cười khê: “Thứ sáu anh về, đến lúc đó sẽ tới đón em, anh lái xe.”

Hạ Nhất Dương thở phào nhẹ nhõm, biết người yêu sắp trở về nên có chút vui vẻ: “Lần này về thật sớm.”

“Ừm.” Thẩm Lạc đột nhiên hỏi: “Có phải nhớ anh không?”

Hạ Nhất Dương liếc mắt nhìn ra ngoài, sau khi xác định không có ai, mới áp miệng sát vào mic điện thoại nhẹ giọng nói: “Nhớ anh.”

Thẩm Lạc ở bên kia bật cười.

“Làm sao em lại đáng yêu như vậy.” Thẩm Lạc vừa cười vừa nói, “Tuổi càng lớn càng đáng yêu.”

Ghế Thẩm Lạc mua được FedEx nhanh chóng giao tới, bên ngoài đóng thùng gỗ lớn, mặc dù có thang máy, nhưng Hạ Nhất Dương khiêng cái thùng vừa ra vừa vào cũng suýt chút nữa gãy cả eo.

Sau đó, mở thùng gỗ cũng không phải chuyện dễ dàng, Hạ Nhất Dương đang loay hoay thì nhận được lời mời video call của Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc lộ mặt ở bên kia, đã nhìn thấy Hạ Nhất Dương đang giơ cây búa.

“Mở ra?” Thẩm Lạc hỏi.

Hạ Nhất Dương một bên mở một bên nói: “Còn đang thử.”

Thẩm Lạc: “Lắp ghế cần phải xem sách hướng dẫn.”

Hạ Nhất Dương cười: “Anh mua cái ghế có bao nhiêu phức tạp thế?”

“Cũng rất phức tạp.” Thẩm Lạc ở bên kia video chỉ huy, “Em chụp toàn cảnh cho anh nhìn một chút.”

“...” Hạ Nhất Dương nghĩ thầm em nào biết cái gì toàn cảnh, có điều vẫn xoay di động qua chỗ khác, cho Thẩm Lạc nhìn cái thùng.

Đại khái là Thẩm Lạc hai năm qua đã quen làm lãnh đạo, xem xong còn an ủi một câu: “Thật không tệ, tiếp tục cố lên.”

Hạ Nhất Dương thực sự chịu không được: “Cảm ơn Thẩm xử.”

Tắt video call, Hạ Nhất Dương tiếp tục tháo cái thùng, sau khi nhìn thấy cái ghế, Hạ Nhất Dương coi như biết tại sao Thẩm Lạc lại nói cần xem sách hướng dẫn.

Hạ Nhất Dương chống nạnh nhìn một lúc, quyết định trước hết chuyển cái ghế vào thư phòng, kết quả sau khi vào cửa anh không nắm chùng được khoảng cách, chân ghế trực tiếp đập vào cái tủ bên tường, chủ yếu là tầm mắt của Hạ Nhất Dương còn bị lưng ghế che, lúc nghe được âm thanh cũng đã chậm.

“...” Hạ Nhất Dương nhìn cái tủ ngã trên mặt đất, ngửa mặt lên trời thở dài, nét mặt thực sự là sinh không thể luyến, anh đặt cái ghế xuống, thời điểm nâng tủ lên mới phát hiện khoá tủ đã bị đập gãy.

Lúc này Hạ Nhất Dương mới nhớ đây là cái tủ Thẩm Lạc dùng để cất ảnh.

Khoá hồng rồi, ảnh chụp trong ngăn kéo tự nhiên cũng rơi ra không ít, Hạ Nhất Dương không vội chuyển cái ghế đi, trước hết nhặt lại mấy tấm hình, dù sao bên trong cũng có không ít ảnh nude, sáng loáng trải trên mặt đất thật sự khiến người thấy nóng mặt.

Trong hai năm qua, Thẩm Lạc không chút nào thu lại nhiệt tình chụp ảnh nude của Hạ Nhất Dương. Ban đầu Hạ Nhất Dương cảm giác đối phương chỉ có thể là hứng thú nhất thời, thời gian dài, chụp nhiều hơn, hẳn sẽ nguội dần, kết quả lâu như vậy trôi qua, Thẩm Lạc vẫn không hề có một chút dấu hiệu chán ngấy.

Hạ Nhất Dương có một bộ album loả thể, chụp với những bông hoa do Thẩm Lạc mua.

Khi đó là chạng vạng một ngày nghỉ, Thẩm Lạc đổi rèm cửa sổ thành loại voan mỏng, cũng không che khuất tia sáng, đồng thời để phòng ngừa lộ ra những chỗ tư mật, Thẩm Lạc cũng mua đủ loại hoa để cho Hạ Nhất Dương cầm, chỉ đạo đối phương tạo dáng mình muốn chụp.

Tổng cộng chỉ chụp hơn mười tấm, mỗi tấm đều được Thẩm Lạc rửa ra, đóng khung ảnh.

Trong đó còn có một tấm được phóng to, treo trên tường trong thư phòng, xem như là bức hình dễ bị người thấy nhất.

Nhưng mỗi ngày Hạ Nhất Dương nhìn thấy vẫn sẽ cảm thấy đặc biệt ngưỡng ngùng.

Trong hình, anh ngồi nghiêng trên sofa, trong tay cầm một cành hoa hồng, quay mặt sang, nhẹ nhàng căn lấy cánh hoa, nhìn chăm chú vào ống kính.

Thẩm Lạc rửa nó thành ảnh trắng đen.

Trong lúc nhặt lại những bức ảnh nude khác, mỗi lần Hạ Nhất Dương nhìn một tấm, khuôn mặt sẽ nóng lên một phần, thực ra anh không có bao nhiêu cảm giác ngượng ngùng đối với bản thân loả thể trong hình, chủ yếu vẫn là bởi vì người chụp ảnh kia.

Kỳ thực phần lớn thời điểm Thẩm Lạc vẫn thuộc kiểu tính cách nội liễm, hẳn không nhiều lời, thích hành động hơn là nói chuyện khi gặp vấn đề, huống chi đến cái tuổi này, hai người bình thường ăn cơm lên giường cũng không có nhiều trò oanh oanh liệt liệt.

Duy nhất chỉ trừ chuyện chụp ảnh này.

Dù là dân ngoại đạo, nhưng Hạ Nhất Dương cũng có thể cảm nhận được những lời không nói ra của Thẩm Lạc trong ống kính.

Sâu nặng, thâm tình.

Mỗi một câu, đều cháy bỏng đáy lòng của Hạ Nhất Dương.

Thu dọn ảnh gần xong, Hạ Nhất Dương mới mở tủ để cất vào, kết quả ánh mắt chú ý đến ngăn dưới cùng, đồ trong mấy cái túi giấy cũng bị đổ ra, Hạ Nhất Dương phát hiện hoá ra đó cũng là ảnh chụp.

Anh rút vài tấm ra nhìn, cảm thấy ống kính có chút kỳ quái, nghĩ là chắc Thẩm Lạc chụp hỏng, thậm chí có tấm còn rất mơ hồ...

“!” Hạ Nhất Dương đột nhiên cầm chặt một tấm hình nhìn kỹ, thiếu chút nữa kề sát vào mắt mình.

Anh nhìn một lúc lâu, mới xác định được người phụ nữ đi bên cạnh mình là đối tượng hẹn hò của anh vào năm 2013 hoặc 2014.

Hạ Nhất Dương: “...”

Anh lấy toàn bộ những túi giấy kia ra, đếm một lần, tổng cộng tám túi.

Từ năm 2008 đến năm 2016.

Hạ Nhất Dương cảm giác trong đầu mình tựa như xuất hiện một xoáy nước Thái Bình Dương, đàn cá sổng bạc cuồn cuộn, sau đó một hòn đảo xanh biếc nổi lên giữa biển, trên trời có ánh nắng vàng rực rỡ, hoa cỏ nở đầy trên mặt đất.

Anh che miệng, suy nghĩ rất lâu, cảm giác nghĩ tới những hình ảnh kia đều trông rất sống động, thiên thu ngoại đại, muốn ngừng mà không ngừng được, liền chụp mấy tấm hình gửi cho Thẩm Lạc.

Đối phương cũng không trả lời ngay lập tức.

Hạ Nhất Dương lại hỏi một câu: “Đây là cái gì.”

Thẩm Lạc vẫn không trả lời.

Hạ Nhất Dương tiếp tục tra hỏi: “Anh chụp trộm em lâu như vậy sao không nói cho em biết?”

Trạng thái của đối phương biến thành đang nhập, thế nhưng Hạ Nhất Dương đợi nửa ngày vẫn không đợi được một chữ nào.

Trong khoảng thời gian này, Hạ Nhất Dương liền lật xem những bức hình kia, chỉ cảm thấy trái tim ấm đến tan chảy, trong lòng vừa chua xót vừa ngọt ngào, cuối cùng anh thực sự nhịn không được, gửi một câu cho Thẩm Lạc.

“Anh thật đáng yêu.” Hạ Nhất Dương nói.

Cũng không lâu lắm, Thẩm Lạc cũng trả lời một câu: “Em đáng yêu hơn.”

Thẩm Lạc một lần nữa gửi yêu cầu video call, hắn hỏi: “Lắp ghế xong rồi?”

Hạ Nhất Dương nhìn kỹ một chút, cảm giác lỗ tai đối phương dường như có hơi đỏ, có điều anh tốt bụng không vạch trần: “Lắp xong rồi, lúc chuyển vào phòng đập phải tủ của anh.”

“Ừm.” Thẩm Lạc không nhắc đến chuyện ảnh chụp, “Đổi khoá là được.”

Hạ Nhất Dương nở nụ cười, Thẩm Lạc cũng không nói gì.

Cười đủ, Hạ Nhất Dương mới hỏi: “Tìm người chụp ảnh tốn rất tốn tiền sao?”

Thẩm Lạc: “Cũng được, bọn họ rất tốt bụng, tám năm cũng không tăng giá.”

“...” Hạ Nhất Dương, “Anh đúng là cây ngay không sợ chết đứng.”

Thẩm Lạc cười một cách trẻ con: “Liên quan đến chuyện của em, xưa nay anh vốn là như vậy.”

Buổi tối trước khi ngủ, Hạ Nhất Dương lại leo lên INS, chẳng bao lâu sau, hệ thống liền gửi tới yêu cầu theo dõi của Thẩm Lạc.

Hạ Nhất Dương nằm trong ổ chăn, cắn ngón tay một chút, cuối cùng vẫn nhấn đồng ý.

Trang của anh vô cùng sạch sẽ, không có bất kỳ bức ảnh nào để lộ thân phận hoặc thông tin gì, Hạ Nhất Dương suy nghĩ một chút, tự chụp một tấm hình dùng tay làm dấu “trái tim nhỏ”, xem như là lần đầu tiên cập nhật trạng thái.

Không lâu sau, Thẩm Lạc liền like.

Phía dưới còn bình luận.

“Yêu em, liếm liếm.”

Hạ Nhất Dương ôm chần, lăn vài vòng, sau đó lại là một buổi tối mất ngủ.

Lúc làm việc ngày hôm sau, Hạ Nhất Dương vẫn suy nghĩ chuyện bị theo dõi nhiều năm như vậy, anh nhân lúc nghỉ trưa gửi tin nhắn cho Thẩm Lạc: “Bây giờ anh còn để người đi theo em không?”

Thẩm Lạc trả lời: “Anh đều đã trở về, còn cần người khác sao?”

Hạ Nhất Dương ngẫm lại cũng đúng, cảm thấy mình vừa hỏi một câu ngu ngốc.

Sau một lát, Thẩm Lạc hỏi ngược lại anh: “Em theo dõi INS của anh từ lúc nào?”

Hạ Nhất Dương đặc ý đánh chữ trả lời hẳn: “Em không nói cho anh biết đâu.”

Suy nghĩ một chút, liền hỏi thêm một câu: “Anh phát hiện ra em khi nào?”

Thẩm Lạc trả lời: “Hai người chúng ta đều sống chung một chỗ với nhau hai năm, dùng chung một máy tính lâu như vậy, em mua VPN hay không, anh dĩ nhiên biết.”

Hạ Nhất Dương đáp lại một chuỗi dấu chấm chấm chấm.

Thẩm Lạc: “Nhưng mà lá gan em thật nhỏ, like cũng không like nghiêm túc.”

Hạ Nhất Dương có chút ngượng ngùng: “Like hình của chính mình thật quá tự luyện.”

Thẩm Lạc không gõ chữ, hắn chỉ gửi một tấm hình Pikachu cười lăn trên đất.

Chập tối thứ sáu Thẩm Lạc đã tới ngân hàng, có điều đến quá sớm, Hạ Nhất Dương đang ngồi phê hợp đồng căn bản không cách nào để ý tới hắn, Thẩm Lạc liền ngồi xuống khu nghỉ ngơi, không lâu sau, Thái Thái đi vào rót cho hắn một chén trà.

“Cảm ơn.” Thẩm Lạc nói.

Thái Thái phát hiện, đều đã ba mươi tám tuổi, nhưng Thẩm xử vẫn rất đẹp trai, đặc biệt tóc tai còn hơi dài, thoát nhìn không giống như cầu tài chính, mà tựa như một thi nhân lang thang u buồn gọi cảm.

“Quan hệ giữa anh và Hạ tổng thật tốt.” Thái Thái không nhịn được tiếp lời, “Bây giờ còn ở chung một tiểu khu sao?”

Thẩm Lạc cười gật đầu: “Đúng vậy.”

Thái Thái: “Cuối năm ngoái có phải Hạ tổng còn mua một căn nhà bên Đông Sơn?”

“Ừm.” Thẩm Lạc nhấp ngụm trà, “Dùng để dưỡng lão.”

Thái Thái chịu không nổi nói: “Các anh còn là trai tráng, nghĩ xa như vậy làm gì.”

Thẩm Lạc nhíu mày, dường như cảm thấy cách nói “Trai tráng” này không tệ, vô cùng sung sướng nở nụ cười.

Hạ Nhất Dương vẫn bận đến mười giờ tối mới tan tầm, tuy rằng trong lúc đó đã bị Thẩm Lạc ép buộc ăn cơm tối, nhưng sau khi hai người về đến

nhà vẫn ăn thêm bữa khuya.

Mới vừa ăn xong, Hạ Nhất Dương cũng không buồn ngủ, anh chọt ngồi trong phòng khách đọc báo, đọc một chút, ánh mắt sẽ không tự chủ được mà rơi xuống trên người Thẩm Lạc.

Không biết đã nhìn bao lâu, Thẩm Lạc cũng không ngẩng đầu lên cười hỏi anh: “Em còn phải nhìn bao lâu nữa?”

Hạ Nhất Dương ngẩn người, không kịp lúng túng, chỉ có thể giả bộ lật tiếp qua một trang báo.

Chuyện như vậy xảy ra vô số lần, Thẩm Lạc cũng lười vạch trần anh, ánh mắt Hạ Nhất Dương dinh dinh dánh dánh, nhiều năm qua đều không hề thay đổi.

Ánh mắt đó, nhìn lâu, sẽ cảm thấy nóng hổi, yêu cùng thích đều ở bên trong, không cần phải nói, ai cũng có thể cảm giác được.

Thẩm Lạc ngẩng đầu một lần cuối, rốt cuộc có chút không chịu nổi dang tay ra với Hạ Nhất Dương, nét mặt vừa hơi bất đắc dĩ vừa buồn cười: “Lại đây Tiểu Hoa.”

Hắn nói: “Cho anh ôm một cái.”

Thời gian khai môn hồng nhất định không thể làm tới cuối cùng, Thẩm Lạc ôm Hạ Nhất Dương hôn nửa ngày cũng không có động tác kế tiếp, hắn đưa tay, đầu ngón tay chải tóc mai của Hạ Nhất Dương, lẩm bẩm nói: “Có phải em lại đi cắt?”

Hạ Nhất Dương vuốt tóc hắn: “Anh cũng nên đi cắt.”

Thẩm Lạc: “Ngày mai đi.”

Hạ Nhất Dương nhìn trong phút chốc, thở dài: “Như vậy cũng rất đẹp, có chút không nở.”

Thẩm Lạc liền nói: “Vậy thì không cắt.”

Hạ Nhất Dương nhin cười không được: “Chính anh có muốn cắt hay không thế?”

Thẩm Lạc nói: “Đơn vị cũng không cho phép để quá dài, ngày mai anh sẽ đi cắt.”

Hạ Nhất Dương nói được, hai người lại ôm nhau trò chuyện một chút, bởi vì lúc trước đều nói rõ với nhau, vì vậy lúc tối Hạ Nhất Dương lướt INS cũng không cần giấu giấu điểm điểm.

Anh lướt trong phút chốc, thấy Thẩm Lạc đang nhìn mình, liền có chút ngạc nhiên: “Rốt cuộc anh làm sao phát hiện ra em?”

Thẩm Lạc nói: “Mỗi tối em đều lướt khi anh đang ngủ ở bên cạnh, liếc trộm cũng có thể nhìn ra, chính là, tìm được người nào là em phải tốn chút công sức.”

Hạ Nhất Dương hỏi, làm sao tìm được?

Thẩm Lạc: “Mỗi cái ID lạ anh đều bấm vào xem một lần, thiết lập riêng tư đều gửi đi yêu cầu xin theo dõi.”

Vẻ mặt Thẩm Lạc có chút không vui vẻ: “Người có tiếng giống như anh đây, chỉ có em là người đầu tiên không đồng ý.”

Hạ Nhất Dương: “...”

Trước khi ngủ, Thẩm Lạc còn chưa hết hi vọng tra hỏi Hạ Nhất Dương theo dõi hẳn từ lúc nào.

Hạ Nhất Dương chỉ cười ha ha: “Dù gì cũng từ rất sớm, em không nhớ rõ, anh quan tâm cái này làm gì?”

Thẩm Lạc: “Em còn theo dõi ai?”

Nói tới cái này, Hạ Nhất Dương cũng có chút ăn giấm: “Nhóm bạn gái trước bạn gái trước trước trước trước trước của anh.”

Thẩm Lạc nở nụ cười: “Anh nào có nhiều bạn gái như vậy, em từ đâu biết?”

Hạ Nhất Dương không tin lắm: “Anh với mấy cô ấy đều theo dõi lẫn nhau.”

Thẩm Lạc suy nghĩ một lúc, lập tức hiểu ra được, cảm thấy có chút dở khóc dở cười, thuộc tính thích giấu ở trong lòng ăn giấm chua này của Hạ Nhất Dương thật sự khiến người ta vừa thích vừa thương.

“Em sẽ không hỏi anh sao?” Thẩm Lạc nói.

Hạ Nhất Dương nghĩ trong chốc lát, nghiêm túc nói: “Vẫn có hơi ngượng, là đàn ông nên rộng lượng một chút.”

Thẩm Lạc nằm mặt đối mặt với anh, nghe xong đáp án này lại không nói ra lời một lúc, hẩn nhìn khuôn mặt của Hạ Nhất Dương, cuối cùng chỉ đưa tay nhẹ nhàng chạm vào, thấp giọng nói: “Anh không có nhóm bạn gái linh tinh gì cả.”

Hạ Nhất Dương mở to mắt nhìn.

Thẩm Lạc: “Khi đó ở Mỹ, tất cả mọi người đều cảm thấy anh như mắc bệnh trầm cảm, vì vậy để trông có vẻ khoẻ mạnh, trên mạng anh liên chú ý vài người mà tất cả mọi người quan tâm.”

Lúc Hạ Nhất Dương nghe được ba chữ “bệnh trầm cảm”, viền mắt liền đỏ.

Thẩm Lạc thở dài, có chút bất đắc dĩ nói: “Ôi, Tiểu Hoa Nhi lại muốn khóc.”

Hạ Nhất Dương vừa đỏ mắt vừa cười cười, Thẩm Lạc nhìn anh, nhích lại gần hơn cọ chóp mũi của Hạ Nhất Dương.

“Khoảng thời gian đó quả thực không dễ chịu, đến bây giờ quay đầu nhìn lại anh đều suy nghĩ, rốt cuộc mình đã vượt qua được bằng cách nào.” Thẩm Lạc lộ ra một ý cười rất nhẹ, trong ánh mắt của hắn có Hạ Nhất Dương, “Cho đến khi trở về nhìn thấy em, anh liền biết anh đã vượt qua được bằng cách nào.”

Mười lăm năm kia đối với Thẩm Lạc mà nói, tựa như rất dài, vừa tựa như rất ngắn, lúc rảnh rỗi hắn sẽ tính lịch giờ, lúc ăn sáng sẽ nghĩ Hạ Nhất Dương ăn tối cái gì, lúc ăn trưa lại nghĩ đối phương đi ngủ có thể mơ thấy mình hay không, lúc ăn tối thì Hạ Nhất Dương phải rời giường, ban ngày em ấy mặc quần áo gì, làm công việc gì, có bị lãnh đạo mắng hay không.

Thẩm Lạc thường xuyên suy đi nghĩ lại những điều này.

Bọn họ cách nhau bên kia bờ đại dương, nghĩ thật nhiều, thật giống như chỉ cách nhau không tới mười hai tiếng.

Bí mật này, không phải trong tám năm chụp trộm bao nhiêu bức ảnh.

Trên INS rình coi bao nhiêu tài khoản.

Cũng không phải lời thổ lộ chưa kịp nói ra thuở thiếu thời.

Mà là trong những năm tháng dài đằng đằng kia, vẫn luôn, vẫn luôn, vẫn luôn, cất giấu ở trong lòng, những nỗi nhớ không đếm được ấy.

Hết phiên ngoại: Bí mật.

Editor làm nhảm: Còn phiên ngoại hai nữa nhé, nhưng mà chị Biên vẫn chưa viết xong nên khi nào chị ấy viết xong rồi thì mình sẽ post. ^^

Dưới đây là cảm nhận của một bạn độc giả bên Trường Bội dành cho Thẩm Lạc, mình đọc xong cảm rất thích nên muốn bỏ vô đây để lưu giữ lại.

Muốn cho lão Thẩm lão Hạ một cái hôn nhẹ bế cao (*∇*)(`∇`) / ♪

“Em mau trở về đi”, lão Thẩm đã nói như vậy đấy. Trong mười lăm năm, có phải lão Thẩm cũng là một mình như vậy, đợi chờ tại nơi tha hương cách lão Hạ ngàn dặm, yên lặng nhìn hình của anh, muốn cho lão Hạ một cái làm nũng bất động thanh sắc chẳng? Lão Thẩm thật quá thâm tình. Quyết định yêu anh, chính là “Dù đổi mặt với ngàn vạn người, ta cũng dừng cảm bước tới.” Vì thế, hắn căn răng chịu bị điện giật, hắn tuyệt thực nuốt vàng, hắn lạnh lùng nói với người trong lòng “Tôi phải xuất ngoại, có thể sẽ không trở lại”, hắn chờ đợi tại một nơi không thể nhìn thấy Hạ Nhất Dương mười lăm năm.

Mười lăm năm xuân thu, cũng đủ để cho một cậu bé tóc chỏm lớn lên thành một thiếu niên nhanh nhẹn, cũng đủ để cho vợ chồng ân ái mỗi người một ngả, cũng đủ để cho như hoa mỹ quyến từ từ già đi.

Thẩm Lạc vẫn như cũ chờ đợi.

Hắn chờ chính mình đủ mạnh mẽ, chờ cha mẹ mình lãng quên từ bỏ, chờ ngày gặp lại người mình yêu. Hắn muốn tự tay chạm vào gương mặt của anh, muốn ôm lấy anh, muốn cho anh một nụ hôn đã lâu không gặp. Có lẽ tất cả chỉ có hắn đơn phương tình nguyện, người trong lòng đã sớm cùng người khác kết tóc se duyên, Hạ Nhất Dương sẽ nắm tay người đó, cười với cô ấy, xoay quanh cô ấy như một chú cún con. Cũng có lẽ hai người sẽ gặp lại, nhưng chỉ là bạn cũ xa cách nhiều năm. Cùng nhau đối ẩm một ly rượu nhạt trên bàn tiệc giữa hộp mặt bạn bè, vậy cũng đủ rồi.

Nhưng có là vậy, thì thế nào đâu? Anh là Hạ Nhất Dương, là người mà Thẩm Lạc hẳn tâm tâm niệm niệm bất động thanh sắc yêu mười lăm năm. Hẳn muốn bảo vệ anh, che chở anh, cùng che chở đứa con của anh với một người phụ nữ nào khác sinh ra.

Mười lăm năm, hẳn chờ xuân yển biến thành thu nhận, chờ thương hải hoá nên tang điền, rốt cuộc hẳn đã có thể nắm lấy tay của Hạ Nhất Dương. Hẳn ôm anh, đem tình yêu nóng rực như núi lửa mở ra một khe hở be bé, chậm rãi chảy cho anh xem. Hẳn say khướt nói, “Vậy tại sao em lại không dỗ anh”, hẳn tình nghịch mỉm cười “Em nuôi anh nhé”, hẳn tủi thân nói “Em mau trở về đi”.

Em mau trở về đi.

NIÊN HOA

Tĩnh Thủy Biên

dtv-ebook.com

Chương 23: Phiên ngoại: Tuế nguyệt hoa. (Tuế Nguyệt Gian x Niên Hoa)

Edit:Mr.Downer

Lúc Lê Bảo Tráng lại mời Hạ Nhất Dương đi ăn, là cũng đã qua khai môn hồng.

Ngân hàng Giao thông bọn họ vừa cạnh tranh với ngân hàng SZ vào khai môn hồng đợt rồi, cùng nhau giành tài nguyên là một khu cao ốc mới, Lê Bảo Tráng âm thầm gọi điện thoại kể khổ với Hạ Nhất Dương không ít.

“Một trong năm ngân hàng lớn tụi tôi thế này, sao phải so với ngân hàng nhỏ mấy anh.” Nhà hàng Lê Bảo Tráng thích đặt trước là Hương Tuyết Hải, Hạ Nhất Dương đặt biệt thích món cà tím áp chảo ở đây, thế nên Lê Bảo Tráng cố ý gọi riêng cho anh, “Chính sách không so được, chiết khấu cũng không so được, trong ngân hàng lại giao cho tôi chỉ tiêu cố định, những ngày này không có cách nào sống qua nổi.”

Hạ Nhất Dương không thể làm gì khác hơn là an ủi anh ta: “Tôi cũng không tốt hơn chỗ nào, chung quy tỉ suất giữ thẻ tín dụng của ngân hàng nhỏ không cao.”

Lê Bảo Tráng liên tục thở dài, chọn thêm vài món.

Hạ Nhất Dương có chút kỳ quái: “Cậu gọi nhiều như vậy làm gì?”

Lê Bảo Tráng: “Chờ một người bạn chút nữa đến, phó hành trưởng* ngân hàng DW tại chi nhánh Viên khu, mấy năm trước mới được điều từ

Bắc Kinh qua.”

*Hành trưởng là tổng giám đốc quản lý một ngân hàng chi nhánh, sẵn tiện mình cũng đã sửa lại Trần chủ tịch thành Trần hành trưởng, lý do đã được giải thích ở mục lục nhé.

Hạ Nhất Dương bật cười: “Cậu đây là mời bạn tiện thể mời luôn tôi à.”

Lê Bảo Tráng nghĩa chính ngôn từ nói: “Đương nhiên không phải, tôi đây là kéo công trạng cho anh đấy, Viên khu có một khu thương mại bây giờ đã bán, sức mở rộng thương nghiệp rất mạnh, mà khoản vay thương mại này khẳng định là do bên ngân hàng DW tổ chức*, anh không muốn được chia một chén canh?”

*Từ gốc là khiên đầu, để chỉ ngân hàng đứng đầu tổ chức cho vay hợp vốn (là khoản cho vay lớn mà một nhóm các ngân hàng kết hợp lại với nhau).

Trong lòng Hạ Nhất Dương lung lay, đúng là không đoán trước được: “Tại sao cậu biết người ta?”

“Tại một buổi đấu giá đất ở Viên khu trước đây, tôi đúng lúc tham dự, rồi trao đổi phương thức liên lạc.” Lê Bảo Tráng cảm khái một câu: “Thật trẻ, chưa tới ba mươi tuổi, trông đẹp trai cực kỳ, lát nữa anh gặp là biết.”

Tuy rằng trong lòng Hạ Nhất Dương cảm thấy cơ hội tham gia khoản vay thương mại này không lớn, thế nhưng quen biết nhiều thêm một người cùng ngành cũng tốt, nếu Lê Bảo Tráng có tâm giật dây, anh đương nhiên sẽ không từ chối.

Hai người chờ chưa tới bao lâu, Lê Bảo Tráng đột nhiên nửa đứng dậy, phất tay về phía cửa: “Ở bên đây này.”

Hạ Nhất Dương quay đầu, chỉ thấy một người đi tới.

Mặc dù đã qua tháng ba, nhưng thời tiết Tô Châu vẫn chưa ấm lên, rét tháng ba vẫn còn rất lạnh, gió thổi thấu xương.

Tạ Mạnh một thân áo măng tô đen dài, tôn lên dáng người cao to kiên cường, anh vừa đi vừa cời khăn quàng cổ, tóc như nước sơn đen sặc, mắt như điểm mực.

Tạ Mạnh đi tới trước mặt Hạ Nhất Dương, anh mới phản ứng được, vội vàng đứng dậy bắt tay với đối phương.

“Đều là dân chung ngành, đừng khách sáo như thế.” Lê Bảo Tráng luôn luôn thân thiết, lôi kéo Tạ Mạnh cùng Hạ Nhất Dương ngồi xuống.

Giữa đàn ông trưởng thành không dễ dàng thân quen nhau, nhưng nếu có thể dễ dàng thân quen, thì có nghĩa còn rất có duyên phận.

“Ngân giám đột này kiểm tra ở chỗ mấy cậu?” Âm thanh Lê Bảo Tráng rất lớn, lúc nói những lời này có mấy người bàn bên đều quay đầu nhìn, anh ta mới lập tức nhỏ tiếng lại hỏi, “Kiểm tra được mấy ngày rồi?”

Tạ Mạnh: “Khoảng chừng một tuần lễ rồi.”

Hạ Nhất Dương nhớ lại, mấy bữa trước Thẩm Lạc quả thực có nhắc tới chuyện này.

Lê Bảo Tráng lại hỏi: “Lần này là ai dẫn đoàn đến?”

Tạ Mạnh nhấp một ngụm nước trà, ngữ khí thản nhiên: “Thẩm xử của bộ phận giám sát dẫn đoàn đến, làm sao vậy?”

“Cha mạ ơi.” Lê Bảo Tráng âu sầu trong lòng, “Anh ta quả thực đáng sợ, cực kỳ lợi hại, thực sự là lão gia.”

Hạ Nhất Dương nghĩ đến cái biệt danh “Thẩm lão gia” kia liền muốn cười, cười được một nửa thì ánh mắt Tạ Mạnh quay lại nhìn anh.

Lúc này thực sự là cười cũng không được, không cười cũng không xong, Hạ Nhất Dương chỉ có thể hơi chớp mắt, duy trì nụ cười lúng túng nhưng cũng không bất lịch sự.

Tạ Mạnh cũng không chú ý, chỉ thuận miệng hỏi một câu: “Hạ tổng rất quen với Thẩm xử sao?”

Hạ Nhất Dương gãi gãi mặt: “Xem như là... Có chút giao tình đi?”

Lê Bảo Tráng vừa nghe thấy có chút giao tình, lập tức sáng hai mắt lên: “Hạ tổng! Hạ tổng! Qua một tháng nữa Thẩm lão gia sẽ đến chỗ tụi tôi! Anh hiểu chứ!”

Hạ Nhất Dương dờ khóc dờ cười: “Anh ấy muốn trừ điểm như thế nào thì làm sao tôi quản được, phía tụi tôi cũng giống vậy, anh ấy muốn trừ tôi thì cũng chỉ có thể để cho anh ấy trừ thôi.”

Về mặt Lê Bảo Tráng như đưa đám: “Nghe một chút giọng điệu này này, sợ các anh không phải là anh em tốt chứ.”

“...” Hạ Nhất Dương cũng không muốn nói dối, nhưng nói ra sự thật lại quá kinh hãi thế tục, chỉ có thể lảng sang chuyện khác, “Sao cậu không có tiền đồ như thế, cậu nhìn Tạ hành trưởng người ta kìa, biết bao nhiêu bình tĩnh.”

“Đừng nhắc đến tôi chứ.” Tạ Mạnh bật cười nói.

Hạ Nhất Dương bị nụ cười này của đối phương làm cho có chút thất thần.

Giống như Lê Bảo Tráng từng nói, trông Tạ Mạnh vô cùng anh tuấn, biểu tình của anh không nhiều, an tĩnh trầm mặc, như một bức tranh sơn thủy trắng đen, thế nhưng khi anh cười lên lại hoàn toàn khác nhau, sơn

thủy trắng đen tựa như chuyển thành mây trôi gió thổi, toàn bộ màu sắc hóa nên tươi sáng sống động.

Ý cười trên gương mặt Tạ Mạnh cũng không giảm, nhìn Hạ Nhất Dương nói đùa: “Điểm này tôi cũng muốn cọ ké ân tình của Hạ tổng, giúp tôi nói tốt mấy câu.”

Ngắm lại ngành ngân hàng cũng thật thú vị, bình thường có thể đánh nhau túi bụi về mấy khu cao ốc, xí nghiệp, tôi sống anh chết, thế nhưng chỉ cần đụng tới chính sách thay đổi của ương mẹ, ngân giám ba ba đến kiểm tra, tất cả lại đoàn kết ôm chặt không thể tách rời.

Hạ Nhất Dương không nghĩ tới có một ngày mình lại được dựa vào ánh sáng của Thẩm Lạc, có thể nâng cốc nói chuyện vui vẻ cùng đồng ngành hơn nửa đêm, cuối cùng bởi vì trò chuyện nhiều đến quá muộn, ngay cả Thẩm lão gia cũng gửi tin nhắn thúc giục.

“Còn chưa ăn xong?” Thẩm Lạc hỏi, “Uống rượu à?”

Hạ Nhất Dương hí mắt gõ chữ: “Có uống... Anh tới đón em?”

Thẩm Lạc không nói nhằm không nói nhiều: “Gửi địa chỉ cho anh.”

Sau khi gửi địa chỉ cho hẳn, Hạ Nhất Dương lại rót cho mình một ly bia, Lê Bảo Tráng cũng không nhịn được khuyên: “Anh đừng ham uống.”

Tạ Mạnh: “Hạ tổng uống cũng không nhiều lắm đâu?”

Lê Bảo Tráng “Ai” một tiếng: “Tửu lượng của anh ta kém lắm, còn rất thích uống, nửa chai là gục.”

Tạ Mạnh hiếm khi nhìn thấy có người thuộc tầng lớp quản lý ngân hàng mà không uống được, ánh mắt của anh chuyển qua gương mặt Hạ Nhất

Dương, quả nhiên trông thấy hoa đào mang theo trên mặt, mí mắt cũng hồng.

Chỉ kém một tuổi là thành đàn ông bốn mươi, nhưng nhìn qua Hạ Nhất Dương thật sự có một luồng khí chất trẻ trung không tương xứng với tuổi thật.

Nếu không cười lên, khóe mắt sẽ không hiện ra một đuôi nếp nhăn nghịch ngợm, nói Hạ Nhất Dương chưa tới ba mươi đều có người tin.

Tạ Mạnh không phải chưa từng gặp qua người có dung mạo đẹp dễ tình xảo, ngày ngày đêm đêm bên gối của anh cũng có một người như vậy, nhưng Hạ Nhất Dương không giống, đẹp dễ không quá mức, tình tế lại ôn nhu.

Dường như Hạ Nhất Dương cũng nhận ra bản thân uống có hơi nhiều, anh lau mặt một cái, ngại ngùng nói: “Thật một ly cuối cùng, không thể uống nữa.”

Lê Bảo Tráng nhin không được nói: “Người nhà ăn cơm với nhau, không có ai bắt anh uống.”

Tạ Mạnh đổi cái ly còn một nửa bia của Hạ Nhất Dương, sẵn sóc thay thành nước trà: “Lát nữa anh gọi đại giá lái xe sao?”

Hạ Nhất Dương lắc đầu: “Không không, một người bạn tới đón tôi.”

Lê Bảo Tráng: “Tốt rồi, tôi tự gọi đại giá cho mình.” Anh ta quay đầu hỏi Tạ Mạnh, “Tạ hành trưởng cần không, tôi sẵn tiện gọi luôn cho cậu.”

Tạ Mạnh cười cự tuyệt: “Tôi cũng có người tới đón.”

Lê Bảo Tráng gật đầu, chính mình mở APP gọi đại giá, kết quả gọi xong rồi mới tựa hồ cảm giác không đúng... Bất tri bất giác bị hai người này

nhét hai miếng thức ăn cho chó, mình mới là người cô đơn?!

“Tôi nói chứ.” Cuối cùng Lê Bảo Tráng không nhịn được, có chút giận nói, “Hai người đều có vợ, tại sao không nói cho tôi biết?!”

Hạ Nhất Dương cùng Tạ Mạnh hai mặt nhìn nhau một phen, biểu tình đều có chút xấu hổ.

Lê Bảo Tráng khoanh tay, nét mặt rất nghiêm túc: “Nhìn dáng dấp của hai người, khẳng định hai vị phu nhân cũng đều rất tuyệt sắc!”

“...”

Tô Châu sau mười giờ tối, trong thành phố hầu như không còn thấy bóng xe, thường thường thời điểm như thế này làm Thẩm Lạc vui vẻ nhất, bởi vì rốt cuộc hẳn có thể lấy con xe bán tải sắp bám bụi của mình ra chạy.

Dù sao theo tuổi tác dần tăng, Thẩm Lạc cũng bớt đi nhiệt tình theo đuổi chơi xe cá tính lúc trẻ, không còn thói quen đua xe nửa đêm, thà rằng đi ngủ sớm một chút, ôm Hạ Nhất Dương lăn giường.

Bây giờ Hương Tuyết Hải đều có bãi đậu xe chính thức, tối muộn cũng không còn mấy chiếc xe khác, sau khi đỗ xong Thẩm Lạc liền mở cửa xe chuẩn bị đến cửa nhà hàng chờ Hạ Nhất Dương.

Kết quả còn chưa tới nơi, đã nhìn thấy một chiếc Ford F150 gần như đậu ngang cửa lớn.

Mấy chiếc bán tải Tundra của Nhật tại Tô Châu cũng đã rất ít, chớ nói chi là bán tải Ford hàng khủng của Mỹ.

Thẩm Lạc huyết sáo một tiếng không lớn không nhỏ, hơi có chút cảm giác gặp tri kỷ, đi vòng qua nhìn, chỉ thấy cửa xe mở hé, một người gác đôi chân dài trên tay lái, nửa nằm nửa ngồi trên ghế, dùng mũ che mặt.

Dường như người trong xe nghe thấy được động tĩnh, mắt kiên nhẫn đẩy mũ ra, lộ ra mái tóc gần như là màu bạch kim.

Lúc Thẩm Lạc nhìn thấy gương mặt của người kia liền sửng sốt một lát, có chút không xác định nói: “Quý tiên sinh?”

Quý Khâm Dương nhíu mày, hẳn về Tô Châu chưa đầy ba năm, khẳng định ngoại trừ nhóm bạn học cấp ba, bên ngoài không còn người quen, tuy rằng mấy năm nay sản xuất âm nhạc không tệ, trên weibo cũng tích lũy không ít fan, nhưng vẫn không đến mức có duyên tình cờ gặp nhau trong cùng một thành phố.

Thẩm Lạc tự nhiên cũng biết mình có chút đường đột, thẳng thắn giới thiệu bản thân: “INS của tôi là ShenLuo, văn phòng của cậu có tìm tôi hẹn chụp ảnh.”

Không trách Thẩm Lạc khắc sâu ấn tượng với Quý Khâm Dương, mặc dù nhiều năm qua hẳn đăng tải tác phẩm nhiếp ảnh trên INS cũng tích lũy không ít nhân khí, nhưng người tìm hắn hẹn chụp ảnh rất ít, vì vậy mấy tháng trước khi Quý Khâm Dương liên lạc với hắn, muốn chụp một bộ ảnh phong cảnh thương mại, ban đầu Thẩm Lạc còn tưởng rằng là lừa đảo.

Vì để tiện liên hệ với Quý Khâm Dương, Thẩm Lạc cố ý đăng ký weibo, lúc quan tâm hắn, thấy đối phương được chứng thực là nhà sản xuất âm nhạc, Thẩm Lạc liền bỏ ra cả một buổi tối để nghe tất cả demo tự sáng tác được upload của đối phương, mới xác định được rằng Quý Khâm Dương quả thật là kiểu “Rõ ràng có thể dựa vào mặt ăn cơm nhưng càng muốn dựa vào tài năng để kiếm tiền”.

Mà vào thời buổi này, mấy tấm ảnh tự chụp hiếm thấy trên weibo của Quý Khâm Dương lại có thể không cần Photoshop không cần Beauty Cam, ngay cả chỉnh màu cũng không cần, cứ thế trực tiếp đăng lên.

Góc chụp cũng đủ loại, 360 độ không góc chết lớn mật phơi bày.

Từ hiệu quả của góc mặt nghiêng cũng đủ chứng minh, Quý Khâm Dương quả thực có vốn liếng để tự tin tự luyện.

Trước khi chưa nghe nhạc hân sáng tác, Thẩm Lạc vẫn cảm thấy hân không dựa vào mặt ăn cơm quả thực là phung phí của trời.

Có lẽ Quý Khâm Dương cũng không nghĩ tới sẽ chính thức gặp mặt Thẩm Lạc tại tình huống như vậy, sau khi hai người khách khí bắt tay, càng không biết nên triển khai đề tài nói chuyện âm nhạc trước hay là bàn chuyện chụp ảnh trước.

Cuối cùng vẫn là Quý Khâm Dương hỏi trước một câu: “Thẩm tiên sinh tới đây dùng cơm?”

Thẩm Lạc cười lắc đầu: “Tôi đến đây đón người.”

Quý Khâm Dương hơi kinh ngạc, cũng cười nói: “Thật trùng hợp, tôi cũng tới đón người.”

Hai người đều trao đổi weibo cùng INS, một người thoải mái điển tính hướng trên weibo là đồng tính, còn một người thì tựa như cuồng ma khoe khoang mỗi ngày đăng ảnh gạch men show ân ái, không cần nói ra, trong lòng đều rõ ràng đối phương khẳng định tới đón nửa kia của mình.

Mà nửa kia này là ai.

Tạ Mạnh và Hạ Nhất Dương đều thuộc kiểu đàn ông tốt ra ngoài ăn cơm uống rượu sẽ chụp hình báo cáo về nhà.

Quý Khâm Dương đưa nghịch điện thoại di động trong tay, trong khung thoại WeChat là ảnh chụp chung ba người do Tạ Mạnh gửi tới hai tiếng trước, trong hình, Lê Bảo Tráng đầu to chui vào giữa, đặc biệt bắt mắt.

Thẩm Lạc tựa một bên khác của cửa xe, hần kéo ghi chép trò chuyện tới tin nhắn mới nhất, thấy tấm hình Hạ Nhất Dương gửi đến, Lê Bảo Tráng gần như sắp kề sát vào mặt anh.

Lê Bảo Tráng đang chuẩn bị quẹt thẻ tính tiền, đột nhiên mạnh mẽ hất xì hai cái trước mặt Hạ Nhất Dương và Tạ Mạnh.

Lúc đi ra khỏi nhà hàng cùng Hạ Nhất Dương và Tạ Mạnh, Lê Bảo Tráng quả nhiên vẫn cứ chen ở giữa, một lòng hiếu kỳ gặp hai vị “Tuyệt sắc” phu nhân, vì vậy đến lúc nhìn thấy ngân giám ba ba Thẩm lão gia, cảm của Lê Bảo Tráng suýt chút nữa bị dọa rớt xuống đất.

Ánh mắt của Quý Khâm Dương rơi lên trên gương mặt của Hạ Nhất Dương, còn Thẩm Lạc thì liếc nhìn khuôn mặt của Tạ Mạnh một chút.

Hai người rõ ràng trong lòng, có cảm giác nắm lấy bím tóc đối phương an ủi lẫn nhau.

Thú vị chính là, Tạ Mạnh và Hạ Nhất Dương hoàn toàn chẳng hay biết gì, nghiêm túc cẩn thận đứng dẫn giới thiệu với nhau.

“Tạ hành trưởng Tạ Mạnh, mấy ngày nay chắc anh cũng đã biết.” Bia vào nên Hạ Nhất Dương rõ ràng nói có hơi nhiều, “Ngân giám Thẩm xử, anh ấy với tôi là bạn học thời đại học, chúng tôi có chút giao tình, uống nhiều quá, nên nhờ anh ấy tới đón.”

Thẩm Lạc liếc mắt nhìn anh, không lên tiếng, đột nhiên đưa tay miết sau cổ của Hạ Nhất Dương.

Tạ Mạnh không phát hiện hai người đối diện đang mờ ám, vẫn giới thiệu Quý Khâm Dương: “Cậu ấy là bạn học cấp ba của tôi, nhà sản xuất âm nhạc.”

“Wow.” Lê Bảo Tráng ngạc nhiên, “Nghề nghiệp nghe rất cao cấp, là nghệ sĩ sao?”

Quý Khâm Dương đã đội mũ, che giấu màu tóc quá mức phản nghịch, dung mạo của hắn cực đẹp, khoé môi khẽ nhếch lên ý cười đều toả sáng trong màn đêm: “Tôi không đứng trước ống kính, chỉ làm hậu trường.”

Lê Bảo Tráng nhìn chăm chăm khuôn mặt hắn, có chút phần nộ tại sao con người bây giờ lại không thành thật như vậy...

Sau một vòng giới thiệu, Quý Khâm Dương và Thẩm Lạc tự nhiên biết rõ trong lòng, nhưng Tạ Mạnh và Hạ Nhất Dương không có ý định nói rõ, cả hai đều cực lực che giấu, một người là lo lắng cho nghề nghiệp của Thẩm Lạc, dù sao ngân giám cũng coi như là cấp bậc công chức, xuất hiện một lời nói bóng gió sẽ không tốt, còn một người cho rằng Quý Khâm Dương xem như cũng là nhân vật công chúng, dù xã hội bây giờ đã thoáng hơn không ít, nhưng vì tiền đồ của Quý Khâm Dương, Tạ Mạnh cũng không muốn gây ra bất kỳ rủi ro nào.

Tiên sinh nói chuyện, phu nhân tự nhiên không lên tiếng, hơn nữa bây giờ tiền lương của hai vị phu nhân còn thấp hơn tiên sinh...(=))))))

Cuối cùng Quý Khâm Dương giả vờ khụ một tiếng, cười nói với Tạ Mạnh: “Quá muộn rồi, trở về nhé?”

Tạ Mạnh nói được, trước khi lên xe lại bắt tay cùng Hạ Nhất Dương, thật lòng thành ý nói: “Lần sau lại cùng nhau dùng bữa chứ?”

Hạ Nhất Dương thụ sủng nhược kinh: “Không thành vấn đề, không thành vấn đề.”

Thẩm Lạc không nói lời nào, chờ Quý Khâm Dương lái xe đi rồi, tay mới dời khỏi cổ của Hạ Nhất Dương.

“Rốt cuộc em đã uống bao nhiêu?” Thẩm Lạc cúi đầu, sáp lại ngửi một cái bên tai của anh, “Vang đỏ hay bia?”

Hạ Nhất Dương cười “Khà khà”: “Bia.”

Thẩm Lạc đưa tay vuốt đỉnh đầu của anh: “Nói chuyện gì đó.”

Hạ Nhất Dương: “Tạ hành nói anh kiểm tra ở chỗ bọn họ được một tuần.”

Thẩm Lạc mở cửa xe ra: “Còn khoảng một tháng nữa sẽ kết thúc.”

Hạ Nhất Dương hỏi hẩn: “Trừ nhiều điểm không?”

Thẩm Lạc: “Chi nhánh của DW tại Viên khu luôn luôn cẩn thận chặt chẽ trong phương diện này.”

Hạ Nhất Dương gật đầu, anh cài chặt dây an toàn cho mình, chờ xe khởi động mới cảm thán một câu: “Tạ hành thật sự đẹp trai, lại còn trẻ.”

Thẩm Lạc nhú mày, lái xe, không nói gì.

Hạ Nhất Dương vẫn còn đang nói đầu đầu: “Tửu lượng cũng tốt, âm thanh cũng dễ nghe, tay đặc biệt đẹp, ai, anh không biết, cậu ấy cười lên thật sự rất khác.”

Thẩm Lạc không nhịn được cười, hẩn mím môi, đột nhiên nói: “Anh cùng cậu ta không có quan hệ cá nhân gì, lúc kiểm tra hầu như cũng không đụng chạm.”

“...” Lúc đầu Hạ Nhất Dương còn chưa rõ, chờ đến khi phản ứng được mới cảm giác lúng túng, liên tục phất tay nói: “Em không phải ý đó.”

Thẩm Lạc: “Thế đó là ý gì, em thích cậu ta như vậy.”

Hạ Nhất Dương sợ hết hồn: “Anh nói bậy gì đó, làm sao có thể.”

“Em cứ nhắc đến cậu ta nhiều như thế trước mặt anh làm gì?” Dù chỉ còn một năm là bốn mươi, nhưng Thẩm Lạc cười lên vẫn mang theo một chút tính trẻ con, hắn cười nhìn về phía Hạ Nhất Dương nói, “Nếu không phải em ăn giấm, vậy cũng chỉ có thể đến lượt anh ăn.”

Hai người tới nhà cũng không vội làm chuyện khác, Hạ Nhất Dương một tay cầm bàn chải điện đánh răng, một tay lật tờ báo, anh híp mắt nhìn một chút, hình như đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, đi vào phòng lấy điện thoại di động.

Thẩm Lạc liếc mắt nhìn anh từ trong thư phòng, không quan tâm, rốt cuộc không lâu sau, Hạ Nhất Dương còn đang đút bàn chải điện trong miệng lại chạy vào.

“A a a!” Hạ Nhất Dương lấy bàn chải điện ra, lông bàn chải còn đang chấn động, bọt kem đánh răng bắn ra không ít, “Cái người họ Quý kia, Quý cái gì ấy? Cậu ta là người nổi tiếng!”

Thẩm Lạc nhú mày, chỉ bàn chải đánh răng trong tay: “Trước tiên em tắt nó đi đã.”

Hạ Nhất Dương vội vàng tắt đi, anh giơ di động cho Thẩm Lạc xem: “Trong weibo có ảnh của cậu ta.”

Sau khi Quý Khâm Dương trở về Tô Châu, thật ra còn nổi hơn một ít so với khi ở Bắc Kinh, một làn sóng tìm kiếm chút nhân mạch tài nguyên sáng tác đang phát triển, có một radio âm nhạc khá nổi danh ở Tô Châu còn cố ý thực hiện một cuộc phỏng vấn âm nhạc với hắn, Hạ Nhất Dương trong lúc vô tình nghe được một lần, cảm thấy nhạc của Quý Khâm Dương rất dễ nghe, còn đặc biệt trả tiền để download.

“Em thích nhạc của cậu ta?” Điểm chú ý của Thẩm Lạc lại đặt ở chỗ khác.

Hạ Nhất Dương: “Nghe êm tai, anh có muốn em bật cho anh nghe không?”

Thẩm Lạc: “Em tự nghe đi.”

Hạ Nhất Dương nở nụ cười: “Anh ghen cái gì thế?”

Thẩm Lạc hừ một tiếng, hẩn duỗi tay ra, lau đi vết kem đánh răng bên mép của Hạ Nhất Dương, sau đó dẫn người đến nhà vệ sinh tắm rửa.

Thời điểm cởi quần áo, Hạ Nhất Dương vẫn còn đang tiếc nuối: “Ai, không hỏi xin cậu ta kí tên.”

Thẩm Lạc liếc mắt nhìn Hạ Nhất Dương, cầm vòi sen làm ướt tóc của anh, Hạ Nhất Dương ngồi trong buồng tắm vòi sen, ngẩng đầu hỏi Thẩm Lạc: “Ngày mai không phải anh còn đến chỗ Tạ hành kiểm tra sao? Có thể nhờ cậu ấy xin chữ kí được không?”

Thẩm Lạc thoa dầu gội lên tóc cho anh, đầu ngón tay xoa từ chân tóc đến da đầu, cho đến khi vò ra đầy bọt, trên đầu Hạ Nhất Dương như đội một đám mây.

Thẩm Lạc cúi người hôn lên trán anh, Hạ Nhất Dương đưa tay vòng lấy cổ hắn, hai người trao đổi một cái hôn.

“Giúp em nhờ xin chữ kí nhé.” Hạ Nhất Dương đội một đầu bọt trắng, nghiêm túc nói, “Tuyệt đối đừng quên.”

Thẩm Lạc: “.....”

Ngày hôm sau, Thẩm lão gia được cắt cử trọng trách nhờ xin chữ kí thực sự không thể nào có tâm tình vui vẻ nổi lúc đi kiểm tra, nhưng mà chi

nhánh Viên khu của DW quản lý rủi ro lại quá tốt, tra xét nửa ngày cũng không tra ra được sai lầm gì.

Buổi trưa Tạ Mạnh cố ý xuống lầu đến gặp mặt, hẹn Thẩm xử trưởng dùng bữa, hai người lịch sự lễ độ ăn một bữa cơm, lúc sắp sửa kết thúc, Thẩm Lạc rốt cuộc hỏi Tạ Mạnh: “Người bạn học làm nhà sản xuất âm nhạc kia của cậu có album kí tên không?”

Tạ Mạnh không biết tại sao đề tài lại di chuyển đến trên người Quý Khâm Dương, sững sốt một lúc lâu, mới nói: “Cậu ấy chưa từng ra album chính thức...”

Thẩm Lạc: “À, vậy cũng không sao, nhưng có thể cho xin chữ kí sao?”

Tạ Mạnh nở nụ cười: “Thẩm xử trưởng làm sao lại muốn xin chữ kí?”

Thẩm Lạc bất đắc dĩ nói: “Không phải tôi, là Hạ... Hạ tổng, cậu ấy nghe qua nhạc của bạn cậu, cảm thấy êm tai.”

Tạ Mạnh hiểu rõ gật đầu: “Được, tôi biết rồi, để trở về tôi giúp anh xin chữ kí.”

Thẩm lão gia hoàn thành nhiệm vụ, trong lòng vui vẻ không hiện lên mặt, lúc trở lại liền nhân dịp nghỉ trưa gửi tin nhắn cho Hạ Nhất Dương: “Giúp em xin chữ kí rồi.”

Hạ Nhất Dương trả lời bằng một cái ảnh động “Moah moah”.

Nội tâm của Thẩm lão gia ngọt thành một mảnh biển rộng mênh mông, liền gửi lại vài cái moah moah, đang định nói thêm mấy câu buồn nôn, WeChat đột nhiên hiện ra nhắc nhở kết bạn.

Thẩm Lạc mở ra, phát hiện ghi chú của đối phương là ba chữ “Quý Khâm Dương”.

Vừa thông qua yêu cầu thêm bạn, đối phương cũng không úp mở, hỏi thẳng một câu: “Người kia của anh muốn chữ kí của tôi?”

Thẩm Lạc trả lễ lại hẳn: “Người kia của cậu đã đáp ứng rồi.”

Quý Khâm Dương nghe Thẩm Lạc nói như vậy, trong lòng đương nhiên không chút nào chậm tiêu hỏi: “Không bị phát hiện là anh đã biết tôi với em ấy có mối quan hệ như thế nào chứ?”

Thẩm Lạc: “Chuyện này có gì hay ho để nói.”

Quý Khâm Dương: “Nghề này của mấy anh vẫn có chút bảo thủ, chuyện anh cùng người kia tôi cũng sẽ giữ bí mật.”

Nếu đối phương chủ động đề ra, Thẩm Lạc cũng không khách sáo, chỉ nhắc nhở một câu: “Đừng quên kí tên.”

Quý Khâm Dương trả lời: “Sẽ không quên.” Một lát sau, lại gửi tới một dòng, “Vậy anh chụp ảnh cho tôi rõ hơn một chút đi chứ.”

Thẩm Lạc: “...”

Quý Khâm Dương: “Sự nghiệp của tôi mới vừa cất bước, coi như tài trợ, cũng không thể xài nhiều tiền của Tạ Mạnh, quá tiểu bạch kiếm.”

Thẩm Lạc nghĩ thầm tướng tá của cậu tiểu bạch kiếm như vậy, người ta cũng cam tâm tình nguyện nuôi cậu.

Quý Khâm Dương dứt khoát nói: “Một chữ kí bớt năm ngàn đồng, tôi bảo đảm anh không thiệt!”

“...” Thẩm Lạc, “Vậy cậu kí hai chữ cho tôi, chẳng phải là chụp free cho cậu sao?”

Quý Khâm Dương: “Anh muốn như vậy cũng không phải không được...”

Thẩm Lạc: “Lăn!”

Nếu như nói ở nước ngoài, chụp ảnh chỉ là hứng thú của Thẩm Lạc, thì sau khi về nước, Thẩm Lạc liền bắt đầu dùng nó làm kỹ năng kiếm thêm thu nhập.

Mặc dù nói với bên ngoài rằng không chụp nhân vật, nhưng kỹ thuật chụp phong cảnh của Thẩm Lạc rất lợi hại, vì vậy trái lại đạt được mỹ danh cá tính trong giới.

Đương nhiên, Thẩm Lạc cũng là bất đắc dĩ mới chụp ảnh kiếm tiền.

Lương của ngân giám quá thấp, hẳn là xử trưởng, lương một năm lại không tới một phần ba của Hạ Nhất Dương, vì lẽ đó nhìn từ hướng này, hẳn và Quý Khâm Dương thật đúng là anh em cùng cảnh ngộ.

Nếu đã đáp ứng chụp ảnh cho Quý Khâm Dương, hai người liền quyết định một ngày chủ nhật, lén lén lút lút hẹn nhau ra ngoài.

Phong cảnh bốn mùa núi đông tây Tô Châu đều rất đẹp, cùng với Thái Hồ bên cạnh, sơn thủy đều rất ăn ống kính.

Lúc Quý Khâm Dương giúp Thẩm Lạc nâng tấm hắt sáng, không nhịn được hỏi hẳn: “Anh tìm lý do gì để ra ngoài?”

Thẩm Lạc điều chỉnh xong tiêu cự mới phân ánh mắt liếc nhìn Quý Khâm Dương: “Tụ hội đồng nghiệp.”

Quý Khâm Dương thờ dài, trông dáng vẻ rất hâm mộ: “Lý do này thật tiện, không giống tôi.”

Thẩm Lạc: “?”

Quý Khâm Dương: “Ngồi xõm trong nhà công tác, tìm lý do ra ngoài đều cảm thấy rất giả dối.”

Thẩm Lạc nhin không được bật cười, hăn đổi chỗ, ra hiệu cho Quý Khâm Dương đi theo: “Vậy cậu tìm lý do gì?”

Quý Khâm Dương: “Không có linh cảm, đi ra ngoài tìm cảm hứng.”

Thẩm Lạc: “Tạ hành đồng ý?”

“Đương nhiên.” Quý Khâm Dương đặc biệt đặc ý, “Tạ Mạnh tin tưởng tôi.”

Thẩm Lạc nghĩ một lúc, nói: “Tôi thì sẽ không đồng ý, Hạ Nhất Dương muốn một mình đi ra ngoài, tôi khẳng định sẽ không vui.”

Quý Khâm Dương “Ồ” một tiếng: “Anh không thấy buồn nôn à.”

Hai người chụp xong lối đi quanh hồ liền chuẩn bị lên núi chụp hoa cây ăn quả, bởi vì mang theo dụng cụ, thời điểm leo núi hai người liền thương lượng thay phiên nhau xách đồ.

Quý Khâm Dương người cao chân dài, nhìn tựa hồ không cường tráng, nhưng lại có rất nhiều sức lực, cũng không biết có phải là do chênh lệch khoảng mười tuổi hay không, về sau Thẩm Lạc rõ ràng có chút không theo kịp hăn.

“Lúc đầu không cảm giác được anh sắp bốn mươi.” Quý Khâm Dương cười áo khoác, bên trong chỉ có một chiếc áo len màu đen bó sát người, Thẩm Lạc mới phát hiện đối phương là điển hình của kiểu người mặc quần áo trông gầy, nhưng cười quần áo là có da có thịt.

Đại khái là dựa vào vóc người đẹp, cổ áo của Quý Khâm Dương là kiểu chữ V lớn tao bao, hơn nữa da dẻ của hăn trắng, lộ ra mảng lớn cơ ngực,

thực sự sáng chói mù mắt.

Thẩm Lạc dừng lại đặt cái giá ba chân xuống, hắt thở một hơi: “Cậu cho rằng tôi bao nhiêu tuổi?”

Quý Khâm Dương suy nghĩ một chút: “Nhìn mặt thì quá lắm cũng cỡ ba mươi.”

Thẩm Lạc điều chỉnh ống kính một chút, qua loa nói: “Cảm ơn cậu ha.”

Quý Khâm Dương: “Vị kia nhà anh nhìn càng trẻ hơn, khuôn mặt tựa như hoa.”

Thẩm Lạc ngẩng đầu lên, có chút ý tứ cảnh cáo trừng hắt một cái.

Quý Khâm Dương chịu không nổi nói: “Tạ Mạnh nhà tôi đẹp trai như vậy, anh lo cái gì?” Dừng một chút, lại không nhịn được lầm bầm một câu, “Đều lớn tuổi như thế, làm sao còn dính người như vậy.”

“Cậu cũng không hơn chỗ nào.” Thẩm Lạc lạnh lùng nói, hắt cúi đầu tiếp tục điều chỉnh ống kính, “Nói cái gì cũng đều phải khen Tạ hành một câu, ở trong nhà cậu có bao nhiêu bảm đối phương?”

Quý Khâm Dương: “...”

Hạ Nhất Dương nhận được điện thoại của Tạ Mạnh lúc vừa ăn xong bữa trưa, hôm nay Thẩm Lạc hiếm thấy không ở nhà vào ngày nghỉ, anh gọi đồ ăn ngoài cũng không cần cân nhắc đến dinh dưỡng hay không, khỏe mạnh hay không, muốn ăn linh tinh thì cứ việc ăn.

Tạ Mạnh hẹn anh ra ngoài uống trà qua điện thoại, rốt cuộc không bị Thẩm lão gia quản nghiêm, tâm tình Hạ Nhất Dương tung bay như gà được thả rông.

“Vừa vận tán gẫu chuyện tham gia vay hợp vốn thương mại bên Viên khu.” Âm thanh của Tạ Mạnh thực sự ôn nhuận như ngọc ở đầu dây bên kia, nghe như phảng phất có thể nhìn thấy dáng dấp anh tuấn như sơn thủy trắng đen của anh.

Mặc dù đối phương nhỏ tuổi hơn mình không ít, nhưng kỳ thực Hạ Nhất Dương không có cảm xúc gì nhiều.

Chỉ bằng tính cách của Tạ Mạnh, tuổi còn trẻ nhưng làm đến được cấp bậc hành trưởng cũng không phải là không thể lý giải.

Hai người hẹn nhau gặp mặt tại Starbucks ở quảng trường Thạch Lộ, Hạ Nhất Dương còn thành thật gửi tin báo cáo cho Thẩm lão gia trước khi ra cửa: “Em đi uống trà cùng bạn nhé.”

Thẩm Lạc nhận tin trả lời rất nhanh: “Được, đi với ai thế?”

Hạ Nhất Dương gửi một cái biểu cảm rất vui vẻ: “Tạ hành trưởng!”

“...” Thẩm Lạc u ám nhìn thoáng qua người đang đứng trước mặt mình.

Quý Khâm Dương lộ ra vẻ mặt khó hiểu: “???”

Một lát sau, di động của hắn cũng vang lên, cúi đầu nhìn, đúng là Tạ Mạnh nhắn tin.

Hạ Nhất Dương bình thường rất ít đi Starbucks, chủ yếu là đi cũng không biết uống cái gì, cho nên đến lúc anh tới nơi, không ngờ rằng Tạ Mạnh đã chọn giùm một cốc lớn nước épnam việt quấthờ hơn nửa ngày.

“Cái này không chứa caffein.” Tạ Mạnh chọn cho mình là Americano, không thêm đường và sữa, “Anh có thể uống.”

Hạ Nhất Dương quả thực không biết nói cái gì cho phải, anh chỉ tùy tiện nhắc tới, nhưng đối phương lại bình tĩnh ghi nhớ trong lòng.

Tạ Mạnh thực sự rất ôn nhu.

Hạ Nhất Dương cảm khái nghĩ.

Người nào gả cho cậu ấy thật có phúc khí.

Hạ Nhất Dương tổng kết.

Câu sau anh thật bụng nói ra khỏi miệng, Tạ Mạnh đang uống cà phê, nghe xong thiếu chút nữa phun ra ngoài, sắc mặt phức tạp biến đổi mấy lần, cuối cùng chỉ có thể ậm ở “Ừm” vài tiếng, nói lảng đi: “Chuyện tham gia vay hợp vốn thương mại bên Viên khu kia, ngân hàng các anh có hứng thú không?”

Hạ Nhất Dương thở dài nói: “Hứng thú khẳng định là có, nhưng mà hạng mục lớn như vậy, bốn ngân hàng lớn đều sẽ tranh nhau, đến lúc đó cũng không biết có thể phân chia đến chỗ chúng tôi không.”

Tạ Mạnh nở nụ cười: “Ngân hàng nhỏ như chúng tôi đều có thể tổ chức, anh lo lắng cái gì?”

Hạ Nhất Dương bị lời của Tạ Mạnh làm cho có chút động tâm: “Trở về tôi đi gặp bên khai thác thử.”

Tạ Mạnh giơ cốc cà phê lên, khẽ cụng vào nước ép nam việt quất trong tay Hạ Nhất Dương: “Hợp tác vui vẻ.”

Một bên khác, Quý Khâm Dương và Thẩm Lạc vô thức tăng nhanh tốc độ chụp ảnh, hai người đều có một loại khí thế muốn ngay lập tức bay trở về bắt bà xã, đến mức Quý Khâm Dương không nhịn được nhiều lần xem điện thoại di động.

“Anh nói xem, hai người bọn họ gặp nhau làm gì?” Quý Khâm Dương không chịu nổi hỏi Thẩm Lạc.

Thẩm lão gia nghĩ một lúc: “Chắc là chuyện tham gia vay thương mại.”

Quý Khâm Dương: “Làm sao anh biết?”

“Gần đây tôi kiểm tra bên chỗ Tạ hành.” Thẩm Lạc đổi ống lens, tiếp tục nói, “Cậu ta đang thương lượng một hạng mục không nhỏ với nhà khai thác, một ngân hàng khẳng định ăn không vô.”

Quý Khâm Dương trầm mặc một chút, nhin không được chửi một tiếng “Đệt”.

Thẩm Lạc lạnh nhạt nói: “Nếu như Hạ Nhất Dương tham gia, thưởng cuối năm nay gấp năm lần tôi.”

Quý Khâm Dương liếc mắt nhìn hăn: “Hai người này cần cù như vậy làm gì?”

“Tạ hành thì tôi không biết.” Thẩm Lạc chụp xong cuộn phim cuối cùng, cất máy ảnh, ngữ khí đặc ý nói, “Nhưng Hạ Tiểu Hoa thì chỉ một lòng muốn nuôi tôi.” (← _ ← có vợ giàu thì giỏi lắm sao Thẩm lão gia.)

Quý Khâm Dương: “...”

Tạ Mạnh cuối cùng lấy điện thoại di động ra, dáng vẻ thả lỏng dựa lưng vào ghế: “Chờ chút bạn học của tôi lại đây, có muốn cùng nhau ăn cơm không?”

Hạ Nhất Dương đương nhiên “Được được” đáp ứng, có điều nhớ tới Thẩm Lạc, lại bồi thêm một câu, “Tôi nói với trong nhà một tiếng.”

Thẩm Lạc đang lái xe, liền nhận được điện thoại của Hạ Nhất Dương.

Quý Khâm Dương ở bên cạnh nhìn hăn.

“Tối nay em cùng với Tạ hành đi ăn cơm.” Ngữ khí của Hạ Nhất Dương đặc biệt vui vẻ, “Có về trễ anh cũng đừng hối nhé.”

Thẩm Lạc hít một hơi: “Anh cũng đến.”

Hạ Nhất Dương sững sốt một chút: “Anh tới làm gì?”

Thẩm Lạc: “Anh ở ngân hàng cậu ta kiểm tra, lâu như vậy mà cậu ta cũng chưa chính thức mời anh một lần, em nói xem anh có phải nên cho cậu ta cơ hội không?”

“...” Hạ Nhất Dương dùng tay che miệng nhỏ giọng nói, “Em đây không phải lo lắng cho anh sao, một người làm ngân giám một người làm ngân hàng, đi với nhau có được không đó?”

Thẩm Lạc không khách khí nói: “Người bạn kia của Tạ hành còn là một tay chơi âm nhạc, có bản đại bác cũng không thấy liên quan gì với nhau, không phải cũng đến đó sao?”

Hạ Nhất Dương: “...”

Quý Khâm Dương cắn răng, làm khẩu hình ở bên cạnh: “Tôi còn ở đây đấy!”

Thẩm Lạc cũng không để ý tới hắn, tiếp tục nói với Hạ Nhất Dương: “Em nói một tiếng với Tạ hành đi.”

Hạ Nhất Dương chua chát nói: “Anh thật đúng là không khách khí.” Dừng một chút, anh dường như đột nhiên nhận ra có gì đó không đúng, nghi ngờ hỏi, “Vớ lại... Làm sao anh biết người bạn làm âm nhạc kia của Tạ hành cũng tới?”

Thẩm Lạc: “...”

Tình huống Thẩm Lạc cùng Quý Khâm Dương không muốn đụng tới nhất chính là bây giờ.

Dáng vẻ Tạ Mạnh bình thản bắt chéo chân ngồi ở cạnh bàn đối diện, nét mặt anh ôn hòa, không lộ ra tâm tình gì, một tay đặt trên bàn, đầu ngón tay nhíp nhàng gõ nhẹ.

So với Tạ Mạnh, Hạ Nhất Dương lại hoàn toàn mất bình tĩnh, anh khoanh tay, trên mặt quả thực hận không thể trực tiếp viết bốn chữ lớn “Tôi không cao hứng”.

Cũng không biết qua bao lâu, Quý Khâm Dương “khụ” một tiếng đầu tiên.

“Có đói bụng không? Không thì trước hết gọi món ăn chứ?” Không thể không nói, bởi vì quá đẹp, Quý Khâm Dương chỉ cần cười một cái, dù ai có muốn nổi giận cũng giận không nổi.

Kỳ thực Hạ Nhất Dương coi như là một nửa fan âm nhạc của Quý Khâm Dương, đối phương khách khí như thế, trái lại anh cảm thấy hơi ngại, vội vàng bỏ tay xuống, chuẩn bị gọi nhân viên phục vụ, kết quả còn chưa lên tiếng, liền nghe thấy Tạ Mạnh ở bên cạnh thản nhiên hỏi ngược lại: “Anh đói bụng à?”

Hạ Nhất Dương: “...”

Quý Khâm Dương: “...”

Thẩm Lạc: “...”

Câu hỏi này nhẹ nhàng như gió thổi mây trôi, ngữ khí ôn hòa hữu lễ, nhưng tất cả mọi người trên bàn lại không dám động đậy gì.

Tạ Mạnh tiếp tục hỏi: “Chạy nguyên một ngày đã ăn gì rồi??”

Quý Khâm Dương ngoan ngoãn trả lời: “Tùy tiện ăn một bữa tại nông trang bên cạnh Thái Hồ.”

Tạ Mạnh: “Ai trả tiền?”

Quý Khâm Dương không nói.

Giai đoạn này hẳn làm sâu gạo không công tác, đương nhiên có thể tiết kiệm một lần thì tiết kiệm một lần.

Thẩm Lạc hòa giải nói: “Một bữa cơm mà thôi, thật sự không tốn bao nhiêu.”

Hạ Nhất Dương mạnh mẽ gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy, Thẩm xử làm sếp lớn, tiền lương nhất định cao!”

Vừa nói xong câu này, Hạ Nhất Dương mới đột nhiên phát hiện chính mình thật ngu ngốc, mọi người đều làm chung một hệ thống, tiền lương ngân giám bao nhiêu, tiền lương ngân hàng bao nhiêu, dù trên mặt không nói, nhưng trong lòng ba người bọn họ đều rõ ràng.

Tạ Mạnh mím môi, anh dường như muốn cười, nhưng miễn cưỡng nhịn được, một lát sau mới chậm rãi nói: “Quý Khâm Dương cũng có tiền, các anh không cần khách khí như thế.”

Quý Khâm Dương: “...”

Tạ Mạnh đã nói như thế, vậy thì bữa cơm này Quý Khâm Dương nhất định phải móc tiền túi ra trả.

Tối xấu cũng đã từng là bạch phú mỹ*, cho dù đau thịt, nhưng Quý Khâm Dương vẫn muốn mặt mũi.

*Trắng trẻo giàu có xinh đẹp, từ thường dùng cho nữ.

Tạ Mạnh cũng thật dụng tâm lương khổ, mỗi ngày càng trôi qua càng cố gắng đến tột cùng từ sau khi Quý Nhất Mỹ không dính khói bụi nhân gian rơi xuống phàm trần, có lẽ Tạ Mạnh căn bản không để bụng nuôi một Quý Khâm Dương, nhưng Quý Khâm Dương lại để tâm.

Hắn mất ngủ nửa đêm, thường hay ngồi trong sân vườn.

Bởi vì cai rượu, chỉ có thể pha một bình trà, vừa uống vừa ngắm trăng.

Có lúc Tạ Mạnh tỉnh dậy, sẽ đi ra tìm hắn, có lúc cứ như vậy ngồi bất động đến ngày hôm sau.

Kẻ tài hoa hơn người thường không được như ý, tựa như anh hùng khom lưng.

Nỗi đau tru tâm, Tạ Mạnh hiểu, nhưng không giúp được.

Ngoại trừ nuôi người càng tốt càng kỹ, để hắn không sầu không lo bên ngoài, dường như anh cũng không còn làm được gì khác.

May là gần hai năm nay Quý Khâm Dương mới rút cuộc chậm rãi tìm lại được trạng thái, sáng tác âm nhạc càng ngày càng nhiều, tiếng tăm cũng dần dần lên cao, nhưng thói quen tiết kiệm không nỡ tiêu tiền của Tạ Mạnh dù chỉ là năm đồng lại không thay đổi được.

Đương nhiên, hắn cũng không muốn thay đổi.

“Bà xã kiếm tiền không dễ dàng.” Thừa lúc Thẩm Lạc và Hạ Nhất Dương không chú ý, đứng dậy lấy đồ ăn, Quý Khâm Dương liền đến gần bên tai Tạ Mạnh nhẹ giọng nói, “Tiêu nhiều đau lòng.”

“...” Tạ Mạnh biết hắn nói ngọt, nhiều năm nghe thấy đã quen, “Cho nên Thẩm xử chụp ảnh cho anh, anh còn lừa người ta năm ngàn?”

Quý Khâm Dương lúng túng nói: “Anh ta nói cho em biết à...”

Tạ Mạnh thở dài, anh đưa tay ra, đầu ngón tay quần lấy sợi tóc mềm mại đằng sau của Quý Khâm Dương, nhẹ nhàng kéo kéo, bỗng dừng nở nụ cười, thản nhiên nói: “Anh thật sự giỏi quá rồi, cũng biết bắt đầu trả giá từ một nửa.”

Quý Khâm Dương: “...”

Tạ Mạnh nghiêng đầu nhìn hắn: “Bây giờ còn biết đỏ mặt?”

Quý Khâm Dương tiến lên trước, cọ trán Tạ Mạnh nói thầm: “Là do em cười quá đẹp trai đấy...”

Cho đến lúc chuẩn bị bắt đầu ăn, Hạ Nhất Dương rốt cuộc mới phản ứng được quan hệ bốn người trên bàn này, hóa ra chính mình cố gắng giấu diếm như vậy, chỉ có một mình anh giấu, ba người bọn họ đã sớm biết?!

Tạ Mạnh tốt bụng giải thích: “Tôi cũng vừa mới biết thôi, sau khi Thẩm xử gọi điện thoại bảo muốn tới dùng cơm liền nói cho tôi biết.”

Nhưng trọng điểm của Hạ Nhất Dương có hơi lệch: “Anh còn gạt em là liên hoan với đồng nghiệp?!”

Thẩm Lạc: “...”

“Không đúng...” Hạ Nhất Dương đặc biệt không vui, “Anh làm sao lại muốn kiếm thêm thu nhập?!”

Thẩm Lạc nhú mày, hiếm thấy không được tự tin: “Chỉ là... Kiếm chút tiền tiêu vặt?”

Kết quả Hạ Nhất Dương càng thương tâm hơn trước: “... Anh ghét bỏ em kiếm tiền còn ít sao?”

Thẩm Lạc ngấn người, trong nháy mắt dờ khóc dờ cười: “Em đang nghĩ gì đấy?”

Thấy đề tài này thật sự không gặt qua được, Thẩm Lạc cũng nghĩ thông suốt, dù gì từng người trên bàn này đều rõ ràng có năng lực kinh tế, hẳn cũng không cần phải phồng má giả làm người mập, thở dài nói: “Anh cảm giác mình kiếm được ít quá.”

Hạ Nhất Dương tiêu hóa lý do này một lúc, không nhịn được lăm bầm: “Nhưng em lại không chê anh...”

Thẩm Lạc: “...”(← _ ← Cũng có người cam tâm tình nguyện nuôi anh đó Thẩm lão gia.)

Nếu không phải là do Tạ Mạnh cùng Quý Khâm Dương đều đang ở đây, có lẽ Thẩm Lạc sẽ nhịn không được đưa tay miết khuôn mặt của Hạ Nhất Dương.

Người này, có lúc không biết lời mình nói có bao nhiêu đáng yêu.

Trên đầu lưỡi như quần đường, vẻ mặt tha thiết lại dễ thương.

“Làm sao em ấy lại đáng yêu như thế?” Thẩm Lạc suy nghĩ trong lòng.

Hắn nhìn khuôn mặt của Hạ Nhất Dương, cuối cùng chỉ nhẹ nhàng cầm tay đối phương đặt trên đầu gối.

“Các anh đã bên nhau bao nhiêu năm?” Lúc uống canh, Quý Khâm Dương không nhịn được hỏi.

Hạ Nhất Dương có chút ngại ngùng: “Bên nhau chưa tới bốn năm.”

Quý Khâm Dương có chút đặc ý: “Vậy chúng tôi lâu hơn so với hai anh, chúng tôi đã bên nhau mười lăm năm.”

Tạ Mạnh âm thầm chọc khuỷu tay hắn một cái, Quý Khâm Dương bèn lăm bầm một câu: “Anh không có tính sai mà...”

Lúc Hạ Nhất Dương nghe được ba chữ “Mười lăm năm”, nét mặt suýt chút nữa không thể kiềm chế, anh nhìn về phía Thẩm Lạc, hần chỉ nở một nụ cười động viên với anh.

“Thời gian chúng tôi quen biết nhau rất lâu.” Thẩm Lạc nhấp một ngụm trà, “Còn lâu hơn mười lăm năm.”

Quý Khâm Dương: “Vậy chẳng phải trước đó đã lãng phí thời gian sao?”

Thẩm Lạc suy nghĩ một chút: “Vẫn được.” Một lát sau, hần mới chậm rãi nói: “Bây giờ cũng không tính là muộn.”

Khi nói những lời này, hần nhìn vào đôi mắt của Hạ Nhất Dương.

Không thể không nói, Hạ Nhất Dương có một đôi mắt đặc biệt đẹp đẽ, khóe mắt hơi rũ xuống, tinh xảo lại ôn nhu, hiện tại đã có tuổi, cười lên sẽ lộ ra nhiều đuôi nếp nhăn, nhưng vẫn đẹp đẽ.

Thời điểm nhìn hần, đặc biệt đẹp nhất.

Ăn cơm đến cuối, Quý Khâm Dương vẫn nhớ mãi không quên chuyện tiện nghi chụp ảnh, thừa dịp Tạ Mạnh đi lấy xe, không nhịn được kì kèo với Thẩm Lạc.

“Bớt hai ngàn.” Quý Khâm Dương thật sự ỷ vào dung mạo chơi xấu, “Trở về tôi viết một bài, đặc biệt tặng riêng cho các anh, sau đó hot lên sẽ rất đáng giá.”

Thẩm Lạc cười đặc biệt lộ rõ ra ngoài: “Nói như cậu đã viết rồi vậy.”

Quý Khâm Dương không phục: “Tôi mới vừa viết này.” Hần moi một tờ giấy ăn từ trong túi quần, trên đó quả thật viết mấy dòng chữ, đưa cho Thẩm Lạc xem, “Đây, cái này anh cầm, làm tiền đặt cọc thế nào? Trở về tôi soạn nhạc xong sẽ lại gửi cho anh.”

Thẩm Lạc nghi ngờ cầm lấy tờ giấy ăn, còn chưa kịp xem, Hạ Nhất Dương đã lái xe tới.

Cuối cùng Thẩm Lạc dường như cũng thỏa hiệp, dựng ngón tay với Quý Khâm Dương: “Thế thì bớt cho cậu hai ngàn, đêm nay, thu tiền.”

Quý Khâm Dương kịch liệt gạt đầu, đưa Thẩm Lạc lên xe giống như cung tiễn lão gia, Hạ Nhất Dương ngồi ở ghế lái, một mặt không hiểu ra sao: “Các anh đang nói gì đấy?”

Thẩm Lạc nhét tờ giấy vào trong tay anh: “Thứ này trị giá hai ngàn, cố gắng giữ.”

Hạ Nhất Dương: “...”

Lúc chờ đèn đỏ, Thẩm Lạc mới mở tờ giấy ra, Quý Khâm Dương đại khái viết lên trên bằng bút bi gọi món ăn, có vài chỗ dùng sức quá mức nên bị rách.

Hạ Nhất Dương lái xe hỏi hần: “Viết gì thế?”

Thẩm Lạc nhú mày: “Ca từ, viết như thơ.”

Hạ Nhất Dương nở nụ cười: “Vậy anh đọc cho em nghe thử.”

Thẩm Lạc hắng giọng một cái, khẽ đọc lên.

Đóa hoa trong những năm tháng ấy

Nàng nở rộ nơi đâu

Chôn dưới thổ nhượng thời gian

Khi nào mới có thể mọc rễ nảy mầm

Đóa hoa trong những năm tháng ấy

Nàng nở rộ nơi đó
Có một ngày đêm cảnh
Nhưng hái xuống ta không đành lòng
Đóa hoa trong những năm tháng ấy
Nàng rớt cuộc nở rộ
Trổ hoa đầy mỹ lệ
Dịu dàng như tóc em trắng xóa
Đóa hoa trong những năm tháng ấy
Nàng nở rộ trong lòng ta
Dù cho thiên hoang địa lão
Vẫn là dáng vẻ ta yêu em.
Hết phiên ngoại: Tuế nguyệt hoa.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22: Phiên ngoại: Bí mật](#)

[Chương 23: Phiên ngoại: Tuổi nguyệt hoa. \(Tuổi Nguyệt Gian x Niên Hoa\)](#)